

TH. D. SPERANTIA

ANECDOTE POPULARE

BUCURESCI

TIPOGRAFIA ȘI LIBRĂRIA ȘCOLILOR

Str. Măgureni, 96

TH. D. SPERANTIA

NECDOTE

POPULARE

BUCUREȘTI

EDITURA LIBRĂRIEI ȘI TIPOGRAFIEI ȘCOALELOR

EMU D. BALTEANU & C. P.-CONDURATU

g6, Strada Lipscani, g6.

Aice voesc să dau numai lămurirea că : de se vor găsi cum-va în acesta carte nepotriviri cu spiritul poporului Român, să se știe că *jînedotele* cuprinse aice nu sînt *culese întregi si gata din gura poporului*. Balade și cîntece populare se găsesc *întregi și în versuri*, iar anecdote nu. , In Anecdotele mele numai fondul este popular, iar amănuntele, în cea mai mare parte, sînt puse de mine, care am încercat să imitez poporul. Deci, să se știe că, de se vor găsi nepotriviri, nu poporul este vinovat, ci eu.

Despre cuprinsul cărței nu zic nimic.

Las să zică alții.

AUTORUL.

ȚIGANUL LA STIM ^ u ^ r

—

(«ACADEMIE

Un țigan odineaoră, cum era dorit de caș
— Doamne, zise, bun e cașul, d'apoî unde găsi-l'așî ? !
Dar găina se hrănește de-acolo de unde scurmă :
Deci și el pe drumul stînei, lăsînd urmă lîngă urmă,
Peste rîpî, peste ponoare ca la praznic alerga
Si gîndind ce bun e cașul și-alerga și fiuera.
Nu știea ce este cașul, nici o dată nu mîncase.
Dar stiea că-i de mîncare de la altiî cît aflase.

Așa merse și tot merse, peste cîmpî cu bucurie
Dar la stîna cînd ajunse, o găsi colo pustie,
Fiind toamna pe sfîrșite, ceobaniî s'au fost mutat,
S'au fost dus cu tot cu turme se le duc la iernat.

Cum intră țiganu 'n stîna, se uită pejos pe sus
Căută să vadă cașul oare unde fi va pus.

Si căta
 Și iar cata;
 Dar de unde caș să fie,
 Când era stîna pustie ? !

Iar văzînd că nu era
 Sta și el și fluera.
 Iară stînd și fluerînd
 Iși făcea el plan în gînd :

— Iaca stîna ! Unde-î cașul ?
 „Încă ochii nu-mî văzură
 „Să nu fie caș la stîna
 „Ori la crășmă beatură.
 „Iaca, stîna-î mare, largă....
 „D'apoî unde-î cașul ?! Unde.?
 „Pește 'n baltă, caș la stîna
 „Lumea toată așa-ți răspunde.
 „Zeu așa ! Pofțim la stîna
 „Și te du cum ai venit
 „Ba, de rîsul lumei, încă
 „Și flămînd și ostenit!
 „Ș'apoî încă și romîniî
 „Parcă-î văd cum rîd prin sat:
 „Hei, mă ista, bun e cașul ?
 „Bre, dar mult îi fl mîncat ? !.

Dar așa gîndind, deodată sare iuti ca ars din loc
 — Uite'și zice, să se plîngă omul numai de noroc!
 „Eu mă plîng și stau colea
 „Si casu 'n naintea mea !

Intr'un cuifl în fundul stînei rămăsese spînzurat
 Un hîrzob ¹⁾ ce-l pun ceobaniî, pe putini la strecurat,
 Și țiganul îl zerise. Deci luîndu-l iute jos
 îl cătă cu de-amăruntul și pe față și pe dos.
 Și precum era hîrzobul unsuros și slimuit
 Miróse țiganul, gustă ș'apoî zice : Negreșit!

„Uit'te cașul
 „Drăgălașul
 „Cum s'ascunde, se 'ndosește
 „Nici nu mișcă, nici nu suflă și la mine 'n jos privește!!
 „Hei, acuma și romîniî, vin'aice dacă vor,
 „Să mînînc în fața lor !

Vrînd apoî să și mînînce, să și puse jos în stîna,
 S'așeză frumos grecește și ținend hîrzobu'n mîna
 Cearcă, mușcă dintr'o parte, dinprejur, de prin mijloc
 Dar văzînd că este tare vra să-l coacă și pe foc.
 Iar cînd sfîrșea mai tare, îl luă încetinel
 Și cu gînd să-l mai recească s'apucă să sufle 'n el.
 Dar fiind c'arsese șfara, hîrzobul s'a desdoit,
 Drept în gură Ta lovit.

Aoleu! strigă țiganul și mai cît p'aci să cază
 Nicî cu ochiî de durere mai că nu putea să vază;
 Și scăpînd din mîni hîrzobul, cu-o 'ncrunțată cătătura
 Îl împinge cu piceorul, ținend mînele la gură :

— Du-te dracului! îi zice.
 „Du-te cas afuresit!

!) Hîrzobul e făcut dintr'o neua îndoită în formă de cerc. și țesut pe din neuntru cu șfară ca un grătar. Ceobaniî pun pe el jtreacătoarea.

„Strîmbătură cîrlobată

„Cine dracul te-a 'ndoit ? !.

Și se uită 'ntins la dînsul; că lovit precum era

Nu putea nici fluera

Numai cît se legăna,

Și cu gîndul se gîndea,

De durere ce-l dureau:

— Bre, dar ce cîrlobătură

„Nimeri de-a dreptu'n gură!!..

LUNĂ OEÎ SOARĂ?

într'o noapte odineaoră doi prieteni s'antîmplat

Unul cam în patru ițe, altul bine afumat

De la crîșmă să pornească în spre casă Ta culcat;

Dar eșind din crîșmă-afară și spre cer în sus cătînd

— Uit'te luna, zice unul. Cel'alt înse răspunzînd

— Las la dracu'î zice. Uit'te, iați de samă bre creștine.

„Asta-î lună, bre ? ! E soare ! Vaî de lume, vaî de tine !..

„Să te treci așa de grabă !.. Să te'mbctî! Păcat! Rușine

„Să nu poți măcar cunoaște care-î lună care-î soare!

„Te călișî curat de-a bine, măî frățică, frățioare!

— Tacî că-î luna, măî romîne ! Ce vorbești tu n'are a face!

— Ba-î chiar soare ca toți sorii. Te poftesc, mă lasă'n pace;

„Luna-î lună, soare-î soare.... Și... sfîrșește, tacî din gură

„Căcî ești beat. E soare... Uit'te'l ce ferbinte-î! Ce căldură...

„Nici nu simți acum pe semne?! Bre dar groznic te'mbătași!

„Te-aî cîrpit de tot, sermane ! Ești becisnic, pătimaș...

„Dar te uită ici la mine cum pășesc de drept!! He, heî !..

„Sunt bărbat odată, zdravăn ! Dar tu... pace, turtă, clei.
 „Dar acesta-î soare, soare... Uit'te-î soare, na ! să știi!...
 „Ce mai zicî acum ?...

— Nemică. Zicî că treaz ești, bine. Fiî!

„Dar eu lună văd că este; căci o văd destul de bine.

— Ba eu văd curat că-î soare, dupe cum te ved pe tine.

— Ba-î chiar lună!...

— Ba-î chiar soare nicî nu poate luna fi...

— Lună-î...

— Soare ! Ce tot lună ? Soare nu mai lehai...

Tot așa zicend într'luna

Unul soare cel'alf lună,

Intîlnesc un om în cale

vȘi-l poftesc ca să le spună

Dacă-î lună ori e soare.

înse omul ascultînd

Și la dînșii cam zîmbind,

Căcî ș'acesta — vorba veche —

Nu dusese la ureche,

— Mă ertați — le zice. Uit'te, nu-s p'aci, de cît de-o zi

Și, mă credeți, soare... lună... încă nu știu ce va fi.

SAUA SI ȚIGANUL

Un țigan umblînd odată colindînd din sat în sat,
 După cum li-î obiceiul, într'o zi i s'a 'ntîmplat
 Cam spre sară să găscă, lîngă-o casă-un cal legat.

— Uit'te, zice-atuncî țiganul

„Calul singur noaptea 'n drum!!..

„De ! Noroc că-s om de treabă

„Căcî de-ar fi vr'un hoț acum,

„L'ar fura și peste codri

„Pe urlați cu el s'ar duce

„Ș'apoî meargă păgubașul

„Să-î iea urma, să-l apuce."

Dar în gînd așa gîndind

Și pe prispă jos văzînd

Șaua gata pentru cal

Zice 'n mintea lui:

— Halal'

„Uit'te şaua ! Auleu !
 „Oare-aşî şti s'o pun şi eu ?
 „Haî să văd şede-i-ar bine
 „Cînd ar fi pusă de mine ?

Şi cum zice, aşa şi face
 Pune şaua chiar şi pace !
 Iar la urmă cînd o pune
 Zice:

— Şede de minune !
 „Dar aşî vra pe legea mea
 „Cînd oiii fi şi eu pe ea
 „Să văd cum i-ar maî şede."

Iar gîndind astfel în sine
 Se sui pe cal de-a bine
 Ş'apoî zise :

— Cît se vede
 „Reu de tot aşa nu-î şede !
 „Dar acum mi-î de mirare
 „Dacă-ar merge 'n fuga mare,
 „Cum e drumul pe colea,
 „Oare cum i-ar maî şede ?"

Ce să facă, deci, acum ?
 Să maî stea cu calu 'n drum ?
 Orî să-î dea să bea tutun
 Şi să spună că nu-î bun ?
 Dă-î călcăe şi porneşte
 Ş'apoî mîna voiniceşte:

— Hiî maî tare ! tot maî tare
 „Şi 'nc-o ţîră, şi 'nc-un pic !
 „Hiî hăram mînca-te-ar lupul
 „Că doar nu ti-o fi nemic!"

Şi tot: hiî, într'una strigă, şi tot mîna nencctat;
 Şi'ncepînd cu gluma, calul înnadins l'a fost furat.
 Dar mergînd în fuga mare, nu ştii cum se socoti
 Drept în drum lîngă-o pădure se opri şi poposi.

— Ian să văd îşi zise el
 „După cît m'am necăjit
 „Calul ista bun e oare

„Xu cum-va m'am procopsit?
 Şi zicînd acestea 'n gîndu-î, după cum şede" călare,
 Începu cu de-amănuntul ca să-l cate pe spinare...

Păgubaşul înse 'n urmă, cînd află de cal că nu-î,
 Întrebînd de uniî alţiî ş'oblicind de urma lui
 Apucă şi el, cu alţiî tot călărî şi cît colea
 Urmărindu'l mi-l găsiră pe cînd tocmăi nicî gîndea

— Stăî ţigane!
 — Iaca 'ndată,
 „Stau bădica, stau cum zicî.
 — Stăî dar spune-mî, coţofano,
 „Că te sfărm pe loc aici,
 „Cum de-aî vrut să-mî furi, ţigane,
 „Iapa ? Spune-mî orî te ieu
 „Şi te spînzur
 — Zeu bădica,
 „Să mă bată Dumnezeu

doi- & -'

„De-am furat'o !... lato-î faţă !!...
 „Ce te legi de capul meu ?!

„La pădure, doar, m'am dus
 „M'am urcat pe-un carpîn sus
 „Să culeg la carpine.
 „Iapa să se scarpine
 „Lîngă carpîn cînd s'a dat
 „Carpînul s'a clătinat
 „Şi-am căzut din întîmplare
 „Peste dînsa drept călare !...

„Eu din pintinî dam să stea
 „Ea fugea cît ce putea

— Bine, zice-atunce omul. Te-aî suit pe carpîn sus
 Si călare, bof! de-odată te-aî trezit precum ai spus;
 „Dar să-mî spuî, pe iapăceoară, cine-a fost să pună şaua?
 „Haide spune!

— Spun, bădica. Dară şaua-î, vezî, beleua !!...

„Ş'apoî lasă zeu, bădica !
 „Nu-ţî închipui Dumneata,
 „Că şi şaua ca şi mine
 „A căzut de unde-va ? !

LUPUL SI OERIUL

Un oeriu odată dusu-s'a să vadă
 Ce-î mai face turma. Şi s'a pus să şadă
 Noaptea tot la stîină. Sara s'a culcat
 Şi-a 'nceput să doarmă dus şi ne mişcat.

El dormea. Ciobanii hodineau şi ei,
 Dar, ca ceî cu grijă şi mai mititeî,
 Trejî mai mult. Şi somnul pe furiş l'apucă
 Dacă-ar fi nevoie gata să se ducă.

Cum dormeau ci înse, noaptea hat târziu,
 Lupul, băiet harnic, ager, grijuliu,
 Vine să maî cerce de e 'n bună stare
 Turma, dacă are apă, de mîncare....

Vine jupîn lupul foarte liniştit,
 îşi iea şi tainul, cît a socotit...
 Dar şi cîniî naibeî, cînd le-a mirosit

ANECDOTE POPULARE

Haide toți să-î facă pompa cuvenită
Zgomot fac și larmă ne mai pomenită,
Fuga și ciobaniî, șueră, sumuță,
Chiue și cîniî după lup amuță.
Și-alungînd cî lupul haî și eî, pe urmă.
Țipă ce mai țipă și se 'ntorc la turmă

Dar cînd vin ceobaniî îndrăciți de ciudă
După-atîta fugă, după-atîta trudă
începu stăpînul a 'ntreba și a zice :

— Ce-amutați, Ioane ? Cine-a fost aice ?
„Ce comedii frate ! Ce-ți e dat să vezi!!..
„Fosta lupul poate ? !

— D'apoî popa, crezi ?

— Auzit'aî dracul ? !... Bată-1 cel de sus !
„Și-a luat vr'o oaie ?

— D'apoî a adus ?

— Aî vezut dihăniî!! Parcă-s niște hoți!!..
„Și... s'a dus la codru?

— Dar la tîrg socoți ?

— Bre, bre, bre! Și nu știî cîte-ar fi luat
— Cîte oî anume ?

— Parcă-a numerat!

— Eî, apoi! Dar nu știî, oare de-ale cui ?

— De-ale cui ? mă 'ntreabă ! D'apoî de-ale lui ?

CALENDARUL POPEI

Intr'o vreme-a fost, se spune, de demult pe cînd a fost,
Intr'un sat un popă hîtru și de carte nu prea prost,
Căci zicea și de călare *Jatâl nostru*" pe de rost,
Numai una dintre toate s'a 'ntîmplat de nu știea —
Sărbătorele — și 'n carte să le cate nu putea.

Așa iearna prin cîșlegî s'a luat el l'antrebat
Cînd se 'ncepe postul marc. Și de 'ndată ce-a aflat

Ca să țină bine minte
Cît maî este maî nainte,
Bobî de bob a căutat
Și s'a pus de-a numerat
Cîte zile
Atîtea fire

Iară cînd a isprăvit
Bobul tot de socotit
Fără grijă nici habar

i

S

Puse bobu 'n buzunar
 Și cum ziua se trecea
 Cîte-un bob și el scotea
 Și-l mînca
 Orî lepăda...
 (Cum socoti și Dumneta).

— Iaca asta-î treabă bună,
 „Zice popa ! Tot așa
 „Cîte unul, cîte unul
 „Cîte-un fir oiou, tot lua
 „Și precum îmi este bobul
 „După zile numerat
 „Am să es cu socoteala
 „Cap în cap, taman, curat!
 „Tocmai cînd din buzunaru-mî
 „Bobul tot s'o isprăvi
 „Și lăsatul cel de brînză
 „Hop, atunce va veni.
 „Ș'apoî haide 'ncepe postul;
 „Șapte septămînî postești
 „Si cu una ba cu alta
 „Tocma 'n paști mi te trezești.
 „Bine zeu c'am mai scăpat,
 „De pîrdalnicul de zile cît aveam de numerat!
 „Nu de altă, dar ți-î frică
 „Nu cum-va să n'o pățești
 „Cînd cu patru ochi în lume
 „Ca un cleric te numești."

InsS iaca de 'ntîmplare preoteasa-î într'un rînd
 Maî grijind ca gospodina ș'antereul scuturînd

Nimeri colo și bobul cît era prin antereu
 Și de-odată zise 'n gîndu-î :
 — Uit'te bietul popa meu,
 „Bată-l hazu, 'î place bobul!
 „Ș'apoî doară nu mi-a spus
 „Că puteam în tot de-a una
 „Cît de mult să-î fi tot pus
 „Ca să roadă cît o vrea
 „Și cît dinții i-or ținea !
 Și de milă preoteasa vorbă multă n'a făcut
 Ce-aducîndu-șî bob îndată, buzunarul i-a umplut.

Iară popa nici gîndea ;
 Socoteala și-o știea.
 Și cum-va de se 'ntîmpla
 Vr'un creștin de-l întreba :
 Cît mal este pân'la post, atunci mîna 'n antereu
 Scoborînd, cătîndu'șî bobul, îi zicea :
 — O! dragul meu,
 „Mare-î Doamne și 'ndurată
 „Mila celui prea înnalt
 „Post îmî pare nu mai este
 „Anul ista nicî cel'alt!
 „Este încă ! N'aî nevoe !
 „Pân la post maî este vreme.
 „Cînd o fi el — postul, lasă
 „Că vă spun eu ! Nu te teme.

Bietul popă tot prin ccurî și la cel înnalt gîndea.
 Dar de mila preotesei nicî prin minte nu'î trecea!

Dar odată cînd se duce popa nostru 'ntr'un alt sat

Vede paști și ouă roșii; și de-aceasta minunat

Zice:

— Ce-î mă rog ? Ce este, oameni buni ? Orî ce-ați pățit

„Ca să faceți ouă roșii ?

Dacă vremea le-a venit...

Cum se poate ?

— Se 'nțelege ! Nicî atîta să nu știm !!

„Mîne-s pastel doar, tată ! Mîncăm pască și ceocnim!!

Ce să facă-atunce popa ? Lucrul naibeî, nu-î curat.

El își știe socoteala: bob, la dracul, numerat ? !

Haî cu bob cu tot acasă! Lasă trebî și lasă toate

Și din deal, cînd satu-șî vede, strigă "n grabă cît ce poate:

— Heî! He heîî Noroade, gloate !

„Ce ședeți și nicî gîndiți? !..

„MM îs pastele, bre ! Mîne !

„N'auzitî ? !.. Postiți! Postiți!

OAMENI NALȚI

Intr'o țară unde-va

Și'ntr'o vreme, pe cînd-va,

Fost'a fost un împărat

Prea chipos și nalt de stat

Iar Vizir avea voinic,

Dar mărunt, de stat maî mic.

Intr'o zi pe cînd ședeau

Și'ntre dînșii sfătueau,

Nu știu cum de s'a 'ntîmplat

Că vizirul supărat

Pe 'mpărat l'a cam brăzdat

Și cu-o vorbă l'a 'ncruntat

Cât iera de împărat.

împăratul i-a fost dis

Că-î de stat prea mic și a rîs

ANECDOTE POPULARE

Iar vizirul supărat
Zis'a către împărat
— „Ceî ce sînt de stat maî micî
„Sînt cumînți și sînt voinicî,
„Iar ceî nalți și deșirați
„Sînt nebuni și zvînturați,
„Și de vraî să-ți dovedesc
„Eu porunca'ți împlinesc.”

împăratul porunci
Ca să facă cum va ști
Până cînd va dovedi.
Și poruncă-a poruncit
Ca să cate negreșit,
Dacă vra să maî trăiască
Pe la curtea 'mpărătească,
Să-î aducă, drept dovadă,
Vr'o trei oameni nalți să-î vadă
Fi-vor teferi orî nebuni,
Orî zăbzeceî și căscăunî.

împăratul porunci
Și vizirul se primi
Și dădu poruncă grabnic
De strigă prin tîrg și crainic
Ca ceî nalți de stat să vie
Că-s chemați la 'mpărăție.

Prin tîrg crainicii strigară
Si la curte s'adunară

TU. D. SPERANTIA

Oameni mulți și nalți de stat
Tocmai cum au fost chiebat.
Alegînd vr'o trei i-au pus
Intr'o casă 'n curte sus
Și-acolo puțin șezînd
La 'mpărat s'au dus pe rînd.

Cel di'ntîiu care-a-venit
Șchiop și ciunt s'a nemerit.
împăratul l'a 'ntrebat:
Cum de-î ciunt și de-a șchiopat
Omul zice : — „împărate.
„Eu sânt dascăl din păcate
„Și 'ntr'o vreme am poruncit
„Ca școlarii nesmintit
„Orî și cînd voiii stărnută,
„Oii și unde s'o 'ntîmplă
„Din mâni tot să lase jos
„Și să-mî strige : *sănătos !*
„Intr'un glas cu toți de-odată
„Și din palme toți să-mî bată.
„Deci cu această 'nvețatură
„Luni și ani maî mulți trecură
„Până cînd mi s'a 'ntîmplat
„Că băețiî mi-au scăpat,
„Scoțînd apă, ca din mîină,
„Un cofeiu într'o fîntînă.
„Cînd mi-au spus am alergat
„C'o frînghie m'am legat
„Șpbăețiî toți s'au pus
„Să-mî dea drumu 'ncet de sus.

„Până când va fi să pot
 „Pe cofeiu să-l prind, să-I scot.
 „Am intrat cofeiu am prins
 „Și veneam afară 'ntins,
 „Căci băeții toți trăgeau
 „Să mă scoată se sileau.
 „Tocmai, înse, când la gură
 „Niște raze 'mî străbătură
 „De la soare 'n ochi și nas
 „Și-un stărnut atunci am tras.
 „Cînd stărnut atunci de-odată
 „Toți în palme 'ncep să bată,
 „Ear eu cad și mă stîlcesc
 „Și schiopez și mă ciutesc."

împăratul ascultînd
 Zise, vorba încurcînd:
 — „Chiar nebun nu prea se pare
 „Dar prea multă minte n'are."

Cel de-al doilea cînd vine
 Un obraz cu mîna-șî ține.
 împăratul îl privește
 Ș'apoî iară-șî poruncește
 Ca să-î spuie ce-a pățit
 Și'n ce chip s'a betegit.

El începe : — „împărate
 „Eu sunt dascăl, din păcate.
 „Și școlarii într'o zi,
 „Nu știu cum se nimeri,

„Au venit cu toți mi-au spus
 „Că sînt bolnav și s'au dus
 „La un doctor ca să-l cheme
 „Să mă vadă maî din vreme.
 „Iar în urmă eu gîndesc
 „Doctorii cum lecuiesc
 „Și știind atunci prea bine
 „Că vr'un doctor cum îți vine
 „Pîn la altă vindecare,
 „Te oprește de mîncare,
 „Pîn ce doctor îmi aduc
 „M'așezai ce-va să 'mbuc.
 „Mîncam ouă, cînd de-odată
 „Iată doctorul s'arată,
 „Pe cînd tocmai am fost pus
 „Eu în gură-un gălbănuș.
 „Cînd îl văd mă zăpăcesc,
 „Dau să-l lepăd, nu 'ndrăznesc.
 „Și 'ntr'o vreme de al de acele
 „Il dădui după măsele.
 „Iar cînd doctoru-a intrat
 „Și-mî văzu-un obraz umflat
 „Puse mîna, pipăi,
 „Maî stătu se răsghîndi
 „Și 'ntrebă apoi de mine :
 „De mă doare ? De rușine,
 „Că mă doare eu i am spus,
 „Atunci doctorul s'a pus
 „La tăiet și spintecat
 „Și obrazul tot mi-a spart

„Și mi-a scos din gură iară
 „Gălbănușu 'ntreg afară.
 — „Uite, vezî ce-avuși în gură } !
 „Coșcogemite coptură ! .. .
 „El îmi zice : vezî ce'avuși,
 „Eu mă uit la gălbănuș ;
 „Și de doctor vindecat
 „C'un obraz remas'am spart."

— „Ea aceasta-î hotărât
 „Chiar năuc desăvârșit,"
 Zice-acuma împăratul
 Și strigă să vie-un altul.

Cînd pe al treilea chemară,
 Toți atunci se minunară :
 Trupu 'n casă i-au aflat,
 Iară capu 'n pod băgat.

Ce să fie, ce minune
 Nu se află nime-a spune.
 El în casă singur stînd
 Și o bortă 'n pod văzînd
 Pus'a capul și-a sucit
 Și tot hojma s'a 'nvîrtit,
 Pîn la urmă s'a 'ntîmplat
 Capu 'n bortă de-a scăpat.

Deci viziriu atunci de-odată
 Porunci la slugi să-l scoată.

Spart'au podul, l'au stricat
 Și l'au dus la împărat
 Tocmai cum l'au fost găsit
 Cu-o podea băgată-n gît.
 Impăratu', minunat
 De-așa poznă, l*a 'ntrebat
 De ce lucru este bună
 O podeală 'n gît să-și pună ?
 El îi spune că șezând,
 Și o bortă 'n pod văzând,
 Xe-avînd alta de lucrat,
 Pus'a capul și-a 'ndesat
 Si-a 'nvîrtit, a maî sucit
 Ca să-î treacă de urît,
 Până cînd s'a întîmplat
 Capu 'n bortă de-a scăpat.

— „Om nebun și prea netrebnic,
 „De ocară numai vrednic,
 „Lipsești om nerușinat,"
 Zice bietul împărat —
 Ear de grijă-apoî cuprins
 Că vizirul l'a învins
 Și 'ngrijat și chiar de frică
 Nu și lui nebun să-î zică
 Pe vizir l'a întrebat
 Să-î răspundă răspicat :
 Cam ce lucru, ce stihie
 Cășunează nebunie ?

— „Ca pricini, prea luminate
 „Multe pot a fi de toate ;
 „însă iată o greșală
 „Care-aduce nebuneală :
 „Părul barbei e bortit,
 „Și'n tot lungul e scobit.
 „Tăind barba, ca orî-care,
 „Borta, care păru-o are,
 „Se deschide și se scurge
 „Prin ea mintea, toată fuge.
 „Drept acea, negreșit,
 „Lucrul cel mai nemerit,
 „Barba 'n loc s'o tunzi s'o razi
 „Socotesc c'ar fi s'o arzi.
 „Când arzi părul se sucește,
 „Borta 'n capăt se lipește
 „Și prin ea de-aci 'nainte
 „Nu mai curge-un strop de minte."

împăratul bucurat
 Casa lucru a aflat,
 în loc barba să-și mai taie
 S'a închis într'o odaie :
 De-acum barba să-și pârlească,
 Mintea să nu-și prăpădească.
 Lumînarea și-a aprins,
 In mînî barba și-a cuprins
 Și-a dat vârful 'n lumina ;
 Inse părul arzînd tare
 Și la mînă-î ajungînd,
 Luă minele pe rînd

Si de veste cînd a prins,
 Capul tot și-a fost aprins.
 Țipă, strigă : „vaî de mine,
 „Ard, săriți!!" Vizirul vine
 Și văzîndu-l cu mierare
 Strigă groznic, strigă tare :
 — „Săriți oameni și veniți
 „Și ne plîngeți ne jăliți :
 „Ceriul aspru ne-a certat,
 „Bietul nostru împărat,
 „Cum era cam vîntuit,
 „Boala azi l'au vitruit
 „Și curat a 'nnebunit;
 „Căci din teafăr împărat
 „Azi foc capului și-a dat."

Lume multă-atuncî s'a strins,
 Pe 'mpărat la cap l'au stins ;
 Iar viziru 'și iea de samă
 Pe boieri la sfat îi cheamă
 Și la sfat se sfătuesc
 Și cu toții hotăresc
 Ca vizirul să le fie
 împărat pe 'mpărăție.
 Iar de-atuncî înaintea
 Cu blăstăm și jurăminte
 Hotărît'au ca 'mpărat
 Să n'aleagă nalt de stat.

OVREIUL LOVIT

Un ovreîu odată tot striga pe-afară
 Ca să sară lumea, satu 'ntreg să sară
 C'un băet obraznic și ne-astîmpărat
 L'a lovit cu-o piatră, drept în ochiu i-a dat.
 Își ținea cu-o mână ochiul și plîngea
 Și striga ovreiu și se lăinicea,
 Gura ca o moară nicî că-î mai tăcea :

— ..Hoț, tâlhar, obraznic,
 „Far de lege cîne,
 „Să te ieie dracul !
 „Țapăn pană mine
 „Să te vād. Cu piatra
 „Cum de-aruncî în mine ?
 „Ce ești tu ? Ispravnic ?
 „Ha ? Să-mî spuî tu cine
 „Ti-a dat voie ? Asta-î
 „Semn de 'nvățătură ? !..

Cum făcea ovreiu larmăt mare, gură,
 Oameni vin să vadă ce s'a întîmplat,
 Care-î pătimașul, care-î vinovat ?
 Intrebînd, ovreiu spune că-î lovit
 La un ochiu cu-o piatră și că l'a chiorît
 — „Ian să vād, î zice, unul, se repede,
 Pe ovreîu îl prinde și la ochiu îl vede.

— „Apoi n'ai nemica,
 „Ochiu-l vād curat,
 „Numa-î roș cu mîna
 ..Cît l'ai tot frecat.

— „M'a lovit...

— „Eî bine, te-a lovit o leacă
 „Asta nu-î nemica. Lasă, o să-ți treacă."

— „Pentru ce să treacă ?
 „Spune șede bine
 „Ca să dea cu piatra
 „Tocma 'n ochiu la mine?
 „Cine-î dă lui voie ?
 „Parcă l'am rugat! ?
 „Parc'a dat un galbăn ?
 „Parcă ce mi-a dat ?

Tocma 'n astă vreme și băiatul vine
 Si-l întrebă 'n dată :

— „Ce te legi de mine ?
 „Cum că ți-am scos ochiul
 „Ce te-apucî să spuî ?

„Drept din câte spus'ai
 „Nicî un lucru nu-i...
 „Cum să-ți scot eu ochiul,
 „Cînd nu te-am lovit ?
 „In călcăm, cu pieatra
 „Eu te-am nemerit."

— „Las călcăiu să fie, ș'apoi ? Da-î frumos ?...
 „De ar fi fost acolo ochiiî, nu l'aî fi scos ?..."

BABA ȘI POPA

Zic c'odat'un pop'anume
 Nu știu unde la vr'un sat,
 După ce-și făcuse sara
 Pravila, cînd s'a sculat
 Dimineață să se ducă
 Să slujească s'a 'ntîmplat
 Că trecînd așa din grabă,
 De pe somn, i s'a părut
 Că pe perna preutesei
 S'o căciul'ar fi văzut.

De 'ntru 'ntăiu s'a pus pe gânduri.
 Ș'apoi sama și-a luat
 Că se duce să slujească,
 Și ca popă-î chiar păcat
 Să mai facă vuet, sfadă
 Mai nainte. Și a pornit

La beserecă la slujbă
Parcă nicî n'ar fi zărit.

Preuteasa 'n urma popei
S'a gîndit, s'a resgîndit :
Ce să facă cum s'o dreagă ?
Și-a trimes de i-a chiebat
înadins din sat o babă
Ca s'o 'ntrebe, și-a 'ntrebat
Ce să facă ?

Baba 'ndată
Nu prea mult a socotit
Și 'ntr'o clipa zis : — „mămucă
„Pot să zic c'am isprăvit,
„Numai spune-mî, drag'a sară
„La mîncare ce-ați mîncat ?"
— „Usturoiu cu sfecele mamă."
— „Apoi las că te-am scăpat."

Numai galbăn de mînie
Și 'nciudat pe preuteasa
Popa după ce-șî gătise
Slujba lui venea spre casă
Și grăbea, grăbea s'ajungă,
Cum e omul necăjit,
Cînd de-odată, hop și baba
înnainte-i a ieșit.

— „Plecăciune, zice baba
„Sărut dreapta doî părinți,

„Ce noroc! in drum de-odată
„Să 'ntîlnesc doî oameni sfinți."
— Tacî mătușă" zice popa
Nu mă vezî că-s singur eu ?..
— „Singur? — Da !
— Cum uit!.. Văzut'ai!
„Bată-l scîrba capul meu,
„Am mîncat, mă rog, a sară
„Niște sfecele c'usturoiu
„Și-apoi astăzi parcă-s chioară,
„Unde-î unul parcă-s doî..."
— „Zeu, așa-î ?" întrebă popa.
— „D'apoi dă. De-așa, e-așa!"
— „Bogdaproste! î Doamne sfînte
„Știî mătușă, Dumnea-ta,
„Că-î chiar drept? Și mie astăzi,
„Chiar așa mi s'a 'ntîmplat,
„Dar noroc c'ai spus, mătușă,
„Căci intram într'un păcat
„Dumnezeu să -ți deie zile!
„Uite vezî de-aceia-î bine.
„Să te 'ntrebî de vr'o bătrînă
„Maî cuminte .. Haî la mine,
„Hai mătușă, ia vr'o cînte,
„Vr'un tulpan să-ți dau, vr'un leu,
„Că ți-o spun cînstit că'n cale
„Mi te-a scos chiar Dumnezeu..."

RACIÎ BOIERIULUÎ

Un boeriu o dată, cînd iera la țară,
Cum venea spre casă de la cîmp spre sară,
Vede-un lac în cale-î și pe loc gîndește
Că prin lac se află raci și scoici, și pește,
Și de raci îndată iată-l și poștește.

Cum ajunge-a casă pe fecior îl cheamă
— „Măi Ioane, 'i zice, bagă bine samă
„Raci să-mî daî ! Mi-î poftă. Dar codire multă
„Nu-mî prea fă. Pornește!

„Orî mai stăi. Ascultă :
„Știî ce bunî îs racii ? !... Parcă-î văd pe masă
„Roșî, colo cu zamă... Ce mîncare aleasă! !...
„Ce mai zicî Ioane ? Cînd s'ar face acum!...
„Ian te du și-mî adă vr'un pahar de rum."

Bea boerul rumul, iar Ion pornește,
După raci trimete, masa pregătește ;
Dar boerul striga :

— „Vino pân la mine.
„Ai trimes s'aducă ? Bravo ! foarte bine.
„Iată păhăruțul niște rum mai pune.
„Racii, măi Ioane, sînt bucate bune !!...

Pune rum feciorul și se duce iară
în colo, ca sluga, după trebî pe-afară
Cînd de o dată 'n urmă clopoțelul sună :
— „Vină-aicî, Ioane. Mi-aî făcut'o bună,
„Face iar boerul. Racii n'au adus ?
„Eu credeam că poate și la foc i-au pus.
„Trebui călare grabnic să se ducă.
„Uite-te, de foame leșin chiar m'apucă.
„Și de-aice'n țărînă, ce socoti e drum!
„Ian mai toarnă încaltea vr'un pahar de rum.

A turnat feciorul ș'apoi jos s'a dus
Și'n curînd cu vestea iar veni pe sus :
— „A venit cu racii, uite chiar acum.
— „Bravo ! Haide toarnă... și-un pahar de rum,
„Ș'apoi du-te spune să mi-î fiearbă bine
„Și să vii pe urmă iar aici la mine."

Dusu-s"a feciorul. Ca să-î fiearb'a spus
Și 'nnapoi degrabă la boeriu s'a dus.
— „Pe minunt îs gata.

— „Chiar așa voesc.
„Inse știî că racii greu se mistuesc

„Mă cam tem, pricepi tu, să nu-mî cadă greu.
„Ian mai pune-aice niște rum să beu.”

Toarnă iar feciorul și boerul bea
Ș'apoî iarăși zice : „Măî, pre legea mea,
„Am de racî o poftă să mănânc... un dor!!
„Umple-mi păhăruțul înnaintea lor.

Umple iar, boerul păhăruțul suga,
Și Ion la cuhne într'o clipă fuge,
Și cu racîi gata la stăpănu-î vine.

— „Iată racîi gata!

— „Brava! foarte bine

„Să trăești Ioane ! Pe mîncat de-acum.
„Toarnă-mî înnainte și un pahar de rum.”

Cum ședea boerul așezat la masă
Bea paharul, ș'apoî capu 'ncet își lasă
Peste mîni, și-adoarme. Dar adoarme dus
Lîngă racî, cu vinul lîngă densul pus.
Iar fecioru-aproape șede și-l privește
Cum la cap cu racîi doarme, sforăște.

Tot privi feciorul nu știu cât privi
Si 'n sfârșit la urmă cum se socoti
Ș'apucă de o-dată numai de gustat.
A gustat și racîi, vinul a gustat
Până când cu 'ncetul tot a deșertat.

Când boeru 'n urmă se trezește-, cată,
Racîi nu's, garafa vede că-î deșartă.

— „Eî, Ioane spune, racîi i-am mîncat ?
— „Da mîncat, cucoane, pân v'ați săturat.
— „Și-au fost bunî, bre racîi, și cu gust, ian spune.
— „He, he, he! cucoane, ce bucate bune!
„Racî bătrâni și proaspeți și gustoși colea,
„C'ași mîncă cucoane și la moartea mea !

— „Dapoi vin băutam ?

— „Da, băut, băut!!.

— „Dracul știe ! Nu știu singur ce-am făcut.
„Și-au fost bunî, zicî racîi ?

— „Iaca... D'apoî cum !

— „După racî, atunce toarnă-mî niște rum.

ȚIGANUL LA PESTE

Intr'o zi, la zi de vară,
 Cînd era așa sub sară,
 Tetea 'ngrabă s'a sculat,
 Alba uite și-a 'nhămat
 Și-a pornit să prindă pește
 Să mănînce boerește :
 Pește crap din balta mare,
 Unde gâscă stă 'n picioare.

Ș'alerga, fugea, fugea
 Alba tetei cît putea.
 Ș'alerga de cădea 'n nas
 Cum fugea de iuti la pas.

Cînd era pe la sfințit
 Tetea balta și-a zărit
 Și mâna, mâna, mâna
 Si mâna si asculta.

Văi și dealuri resunau
 Peștii 'n baltă cum cîntau
 Pe cît ochiul cuprindea
 Balta tetei se 'ntindea.
 Era balta mare lată
 Mai aproape de uscată.
 Apa verde de mătreață,
 Dar nicî apă cît verdeață.

Pe verdeață sus ședeau
 Peștii toți și ciripeau
 Răzămași în două labe
 Și-î cîntau lui tetea slave,
 Toți cu ochii alunați
 Și la gușă toți înflați.

Cei din baltă toți cîntau
 Și cu alți se 'ngânau
 Se 'ngîneau cu aceia care
 Stînd pe mal cîntau mai tare.

Cînd pe tetea l'au zărit
 Toți în baltă au și sărit :
 A sărit tariful tot
 De-a stropit pe alba 'n bot.
 Iar cînd tetea a ajuns
 Peștii toți s'au fost ascuns.

D'apoî tetea s'a gîndit
 Cum ar fi mai nimerit
 Mai ușor de pescuit :

ANECDOTE POPULARE

A mînat, a tot mînat
Tocma 'n baltă a intrat,
A bătut și-a opintit,
Drept la mijloc s'a propit.

Ca să facă, deci, izbândă
S'așeză dintăiu la pîndă.

Șezând tetea și pîndind
Văzu pești din nou foind
Scoțind capul iar afară
Și 'ncepând să cînte iară.
Alțiî cîntecu-șî opresc,
Și la tetea 'n sus privesc.

L'au privit ce l'au privit
Până cînd s'au îmblînzit
Și 'ncepură apoi să sară
Cînd pe schiță cînd pe scară.
De pe scară și'n căruță
Si la tetea 'n trăistuță.

Tetea 'n traistă-i punea
Pentru masă-i pregătea.

Strins'a tetea, strins'a pește
De gândeai că se spetește
Biata albă cum trăgea
In spre casă cînd venea.
Cu căruța dimineță
Verde toată de mătreată.

TH. D. SPERANTIA

Prins'a pește dar nu șagă
Căci șezuse-o noapte 'ntregă.

Cînd ajunse-apoi a casă
S'a gătit să stea la masă,
Să mănânce crap prăjit
Chiar de tetea pescuit.
I-a prăjit, i-a pus pe foc :
Făceau peștii numai miorc.

Mama peștii mi-î cocea,
De picere mi-î prindea,
Și lui tetea-î întindea
Ș'apoi tetea mi-î rupea
Mînca tetea cît putea
Ș'apoi dancelor dădea.

Și-am tot copt, am tot mîncat
Crap tot proaspăt ne sărat.

Dar un șmecher mai apoi
Vra să-și facă rîs de noi
Și zicea că ne-am spurcat:
Crapii care i-am mîncat
N'au fost pește adevărat.
D'apoi cine-î vinovat?
Tetea doar l'a prins din baltă,
De nu-î pește ce-î dar altă ?
Dacă nu-î în baltă pește
Apoi unde se găsește ?

Toată lumea spune-așa
Pește 'n baltă poți afla !..

Orî gîcit orî pîngărit,
Dar păcat că s'a gătit.
Noî mîncat'am c'am fost prins
N'am mîncat doar înnadins.
Am mîncat căci am cercat
Dacă-î pește adevărat.

ION LA FEATRU

Un boeriu de țară cum la tîrg venise
Și prin tîrg ca omul trebile sfîrșise,
Hotărî la teatru, sara să se ducă,
Și se duce, înse ce se maî apucă:
Cheamă vezeteul:

— „Haî să mergî cu mine
„Să-ți arăt și teatrul. Ce zicî tu ? ”

— „Dă!... Bine'

Merg. Ajung. Boerul cumpără bilete,
Unul lui și altul lui Ion ÎI dete.

— „Tu la galerie du-te măî Ioane.

— „Apoî dă, m'oiu duce, dacă zicî, cucoane,

•— „Da. Dar știî pe unde ? Doar te-î rătăci ?!...

— „Apoî maî întreb eu pân ce-oiu nemeri.

— „Ia pe-aicî pe scara asta să te suî

Și să mergî 'nainte.

— „Dar, mă duc, cum spuî,

„Pe acolo...

— „Pe-acolo dute cum ți-am spus

„Suî vîrtos. Te suie tocmai pînă sus.
 — „Pînă hât în capăt?!...
 — „Da, dar nu uita!!..
 — „Îîra!! D'apoî doară cînd zicî Dumne-ta,...
 „Merg și 'n piatră sacă... Merg eu *J&s* pe mine
 „Că mă duc cucoane!!...
 — „Apoî bine, bine.
 „Du-te sus, și-acolo unde-va te așezi ' '
 ..Și pe urmă lasă ai tu ce să vezi!!...
 „Ese mulți și joacă, muzica le cîntă,
 „Și vorbesc și-aleargă, umblă, se framîntă...
 — „Apoî las, cucoane, las că mă duc eu
 „Hât, hât sus, hât... lasă ce-o vra D-zeu.

Decî boeriu 'n teatru unde a vrut, s'a dus
 Ear Ion cum zise merse hât, hât sus.
 S'a suit pe scară și s'a tot suit
 Hât în pod la teatru hât a nimerit.

Intră 'n pod se uită pri 'mprejur, ce vede?
 Intunerec beznă!... Ce să facă? Șede
 Cum i-a zis boerul și prin pod ochește,
 Vra ceva să vadă, se maî cioșmolește,
 Dar nemic. Maî cată și maî bajbăește
 Vre un loc să șadă, pân ce nemerește
 Unde-va vr'o grindă și pe ea s'așază
 Când va fi să easă cine-va să vază.

Șede el și-așteaptă, șede, maî stupește
 Dă pe ceafă cușma și așteptînd gîndește :

— „Iacă, mă mieram eu, cînd prin murgul sărei
 „Se pornesc cu cîrdul, unde merg boerî! !...
 „Eî veneau aice! Auziși minune!
 „Las de-acum acasă știu că am ce spune!
 „Eî aice vin, lasă... Doamne cît trăești
 „Multe vezî!!... Dar uite gusturi boerești !...
 „Ș'apoî ce 'ntunerec!... Mamă, mămulică,
 „Parcă-Î iad, nicî mîna nu zăresc, nimica...
 „Dar boerul oare prin ce loc să fie ?
 „Tot pe-aicî... dar unde ? D-zeu îl știe...
 „Dar trăsura încă și cu caiî meî
 „Ce maî fac săracii ?! Tocmai unde-s eî! !...

Cam așa la teatru stînd Ion gîndește
 Pînă cînd adoarme. Teatrul se sfârșește,
 Lumea merge a casă, ear Ion remîne
 Tot la teatru pînă se trezește mîne.

Demineață însă mîni cum se trezește
 Pe-o bageagă ese și spre tîrg privește,
 Cată 'ncolo 'ncoace, ca vr'un om, să vadă
 Pînă ce-și oprește ochi 'ntr'o ogradă,
 In ograda tocmai unde îșî lăsase
 Caiî și trăsura sara cînd plecase.
 Și vezend pe-un altul caiî adăpîndu-și
 Și de-ai lui a minte tocmai aducîndu-și
 Strigă din băgeagă:

— „U! Iu !! Dacă vrei
 „Maî Ghio, maî, adapă-mî și căluții meî.
 „Dă-le și lor apă, dă-le la tuspatru
 „Și-î adapă bine, că eu sînt la featru !!...

Omul iar se rușinează pentru vorba ce-a grăit
| g i se roagă ca să-l erte c'a vorbit nesocotit.

— „Hai, de-acuma, frate dragă,
„Haide du-te, el îi zice,
„Și tot joacă și iar joacă
„Lasă cizma să se strice!
„Nu-ți mai fac, ți-o spun pe cinste,
„Bănuelî de-acum de loc.
„Du-te, bre, și joacă'n voie
„Și te satură de joc.

CIZME DE'MPRUMDT

Un flăcău având se vede gust și el. să meargă-odată
In colo prin sat la horă să se 'nvîrtă cu vr'o fată,
Și ne-având și el ca alții cizme bune dejucat,
De nevoie ce să facă ? S'a luat și-a 'mprumutat.

Dar pe cînd era el tocmai'prins cu toți acum la joc
Și da 'n pinteni și'n călcâie și bătea 'n pământ cu foc,
Hop atunci veni și omul care cizme i-a fost dat
Și 'ncepîi să-î strige 'n fața lumei toate de prin sat :

— „Maî cu milă băețele
„Știî că cizmele-s a mele!
„Meșter ești de hanganale
„Dar și cizma-i cu parale!"

De rușine atunci flăcăul caută de'l întâlnește
Și cu mult necaz îl ceartă că 'ntre lume-l necinstește

Decî flăcăul fără de grijă după-atîtea câte-î spune
'Se pornește și se duce și din nou pe joc se pune.

Dar vezend acuma omul că de joc el poftă n'are
tȘi părendu-î reu, se vede, că-î făcuse supărare
Se gîndește c'ar fi bine să-î mai dea curaj și el
.Și-î tot strigă:

— „Haî, băetc, nu maî sta la gînd de fel
„Nu-ți maî pese de parale
„Bate 'n cizme ca 'ntra-tale."

ȚIGANUL LA PLUG

Un țigan odată, la un om intrase
 Ca plugariu și tocmai când îl îmbrăcase
 Omul cu căciulă, cu opinci, suman,
 De jurai văzîndu-l că nici nu-î țigan,
 Începu să facă mofturi, să s'alinte
 Că e greu la pluguri și de acu 'nnainte
 Nu mai întră, Doamne, într'așa simbrie
 Hămisit de foame, orî și cum, să fie.

— „Hai mai iutî la treabă nu mai face gură,
 „Zice odată omul, cată-ți de arătură
 „C'apoi strîc tocmala... Cred că nu-ți prea vine
 „Să te duci ca napul cum veniși la mine ? !

— „Nu mă tem bădica
 „Asta nu-î nemică.
 „Doar mă chieamă Pralea
 „Care apucă valea

t
 âL
 P

„Și se duce dus
 „Tot spre huciîi în sus
 „Pană 'ntr'un alt sat
 „Cum e îmbrăcat.
 „Fuge nicî nu-i pasă
 „Plugu 'n drum îți lasă

„Dumneta bădica
 „Te numești Tănasă ?..

Ast-feliu zice atunce, ca respuns țiganul,
 Imbrăcînd pe mîncî îngrijit sumanul.

— „Ba otic mă chiamă cel cu pasul lung
 „Și 'ntr'un duh pe Pralea numaî ți-l ajung
 „Ș'apoi cu oticul ți-l măsor pe spate
 „Cît de lung e Pralea...

„Ian raspunde frate
 „Ce socoți de mine, nu mă chem frumos?"
 Întrebă și omul „spune"

— „Bucuros!
 „Da, frumos, se poate ; dar cînd bagi de samă
 „Cum ai zis bădica, Doamne reu te chieamă."

„Zi: nu voiî și treci 'nainte,
 „Și-o să vezî că merge bine.
 „Inccputu-î anevoie
 „Urma vine de la sine

f- Si zicend ast-fel în sinc-șî. se trezi c'a și trecut
 De la crîșmă hât departe, precum planul și-a făcut.
 Si voios de-așa ispravă, când vezii cu bucurie
 Că mai are el într'însul încă-atîta bărbăție
 Zice :

— „Bravo, dragă gură !
 „Ia acuma ved și eu
 „Că-s stăpân deplin pe mine,
 „Ca se bou orî să nu beu.
 „Ce să-ți fac, iubit'o, spune ? —
 „Nu știu cum să-ți mulțumescu
 „Că trecuși de crîșmă-alături!!
 „Hai 'napoi să te cinstescu."

POGÂIHTA BEȚIVULUI

Un bețiv odinioară — dar eu zic că se putea
 Chear și ne-bețiv să fie, ci se tragă la mesea,
 Că el alta nu făcea
 Ci căta numai să bea —
 Cum trecea pe lîngă-o crășmă orî pe lîngă -o băcănie
 Și păhărele cu ochiul î făceau parcă să vie
 Vra să intre, însă-șî zice :
 „O! Pîrdalnică de gură
 „N'o să-ți vii odată 'n minte
 „Să te lași de beutură ?!
 „Ved și eu c'aicî e crășmă
 „Și sunt sticle și butoaie
 „Ce-ar putea să-ți ude gâtul
 „Și picioarele să-ți moaie ;
 „Dar, la dracul, e rușine !
 „Haide, fii și tu bărbat!
 „Nu intra, ci treci alături
 „Ca și cum ai fi uitat.

POCLONUL ȚIGANILOR

Nu știu când odată, la vr'o zi mai mare,
 Când acei din țară care mai de care,
 Ca supuși pocloane Domnului duceau
 Miei, curcani și alte ... care ce puteau,
 Auzind țiganii hotărîră 'ndată
 Ceriul și pămîntul totul să rezbată
 Și pe dracu 'n patru dac'ar fi să-l facă
 Numai serbătoarea nu cumva să treacă
 Fără să găscă vr'un poclon de samă
 Dar poclon !... să zică Domnul: valeu, mamă,

Deci încep acuma lucru 'n cale a pune;
 Unul spune una, altul alta spune,
 Dar din toată vorba tot nimic nu ese.
 Mai pe jos de alții iară-și să se lese,
 La țigani ca dînșiî le venea rușine,
 Căci putea să-î rîdă negreșit orî cine
 Unul dă din umeri, altul mai vorbește,

Altul plin de ciudă strigă 'n țigănește ;
 Altu'n jos se uita fluerînd de jale,
 Alții stînd de o parte tot se pun la cale.
 Un. țigan atunce între ei pășește ;
 — Stați, di'ntâiu le zice, scui pă și tușește;
 Mîna'n șold își pune ș'apoi le vorhește :

— „Ce mal dur la deal la vale,
 „V'ați tot pus, v'ați pus la cale,
 „V'ați sfădit și v'ați bătut,
 „Și nemică n'ați făcut!
 „Măi ai noștri!

„Ian mai stați
 „Și pe Dediu l'ascultați
 „Să vă spue Dediu vouă
 „Cît e una cite-s două ;
 „Toate-s tot cu șartul lor;
 „Ș'ați luat'o prea ușor.

„Eu curcan poclon n'ași duce
 „Măcar dracul să m'apuce,
 „Căci se poate cine știe
 „Curcei dracului să-î vie
 „Ca la domn în cap să-î sară
 „Și vr'un ochiă să-î scoată afară ;
 „Orî vr'un miel gîndiți c'ași vrea ?
 „Sărăcuț de maica mea !...
 „Să duc oae ca să-mî zică
 „Prost ca oaea ? Mamulică !
 „Pentru noi aceste nu-s !
 „Miei, curcani mai toți au dus.

„Ca poclon să-î ducem dar
 „Eu socot... ceva mai rar,
 „Și covașă m'am gândit
 „("ar fi foarte nimerit ;
 „Că covașă n'a mîncat,
 „Cît e Domnul de bogat.

Brava Dediu ! Brava ! strigă toți de-odată
 Și din palme veseli toți încep să bată
 Toți găsesc că-î bine ș'apoî chiar s'apucă
 Domnului covașă ca poclon să-î ducă.

Și-au găsit covașă. Unul așeză
 Putina pe capu-și și la Domn plecă.
 El mergea 'nnainte. După dînsu'n urmă
 Merg de rînd țigani. De vorbit nu curmă,
 Sfătuesc acuma cam ce urătură,
 Cînd vor da covașă, spune-vor din gură.
 Deci au zis cântăiul astfelu să vorbească
 Dînd la Domn covașă :

— „Domnul să trăească !”,

Iar ceilalți în urmă vor ura și ei
 Doamna și copii și supușii sei.

Cînd la domn ajuns'ati toți zicend în gînd
 Urătura care le venea la rînd,
 Mai întăiu intrat'a, cum au fost vorbit,
 Cel ce-avea covașă. Pragul a pășit
 Dar din urmă iată unul Fa călcat
 La opinci pe-o-ață. El s'a 'mpiedecat

Și-a căzut, covașă... toată s'a vărsat ;
 Iar de ciudă-atunce zice necăjit:
 — Berechet al naibeî fii afurisit !

Iar ceilalți de-a rîndul strigă fie-care
 Cum pe drum vorbise fără vr'o schimbare :

— Și Doamna, Domnița !

— Si-ale beizadele!

Toate păn la una mari și mititele !

— Și-a lui neamuri toate !

— Si mosi!

— Și nepoți!..

— Și oștirea 'ntreagă !

— Și supușii toți!...

— Și noi cu covașă !

— Și eu robul său !...

— Da ! Amin, s'ajute Sfîntul Dumnezeu !...

PORCARUL SI BOERUL

Unboertocmise-odată
Pe-un porcar ; și la tocmeală
I-a fost zis să țină bine
Tot în bună rînduială :
Să 'ngrijască porcii bine,
Să-i îndrepte ; să s'apuce
Să tocmească tot, de-a rîndul,
Și cotețe și uluce...
Și'n sfîrșit porcar să fie
Și cu mintea și cu trupul,
Nu, năimit să lase porcii
Nepăziți, să-î iee lupul.
Iar apoi!...

S'a dus porcarul
După slujba ce-șî avea,
Nu la curte doar, să doarmă
La boer pe canapea.

TH. D. SPERANTIA

55

Mai tîrziu, hăt, tocma 'n urmă,
Cum eră 'ntr'o zi la cîmp,
Pe Ia porcî veni boerul
Ca să-i vadă vr'un răstimp.
— „Heî, l'întreabă : ce-ți fac porcî ?
„Cum se'mpacă ei cu tine ?...”
— „Ce să facă, dă, cucoane,
„Să trăiți, ca porcî, bine!”
— „Gardu-i bun acum ? Orî tot îi
„Găurit precum fusese ?
„N'apucî bine să 'nchizî porcul...
„Și el țuștî la dracul ese!”
— „Gardu'i bun, he, heî! că uite,
„L'am tocmit doar eu săracul!
„Să te 'nchid acum, cucoane,
„Nu mai feși să fii chiar dracul !”
— „Dar de cele coșterețe
„N'ai uitat ?...
— „Dar unde sfîntul!
„Poți să dormî acuma'n îele,
„Nu te-atinge, zeu, nicî vîntul!!..
„Tot am dres și toate's bune,
„Orî ce-î vra și ce-î căta...”
— „Ei, da porcî 's grași încaltea ?”
— „Ho! De-ai fi și Dumnea-ta! ”
— „Dar îs toți ? Di*ntr'înșîi lupul
„N'a mai șters ?
— „Așa! De unde ? /
„Cînd îs eu, cucoane, aice,
„N'avea grija'tî pot respunde.”

— „Dar porcei atîția 's numai ?
 .Di'nt'r'atîtea scroafe !.. mă?!..
 ..Pentru ce nu fată toate ?
 .Măi Timofte ? !..
 D'apoi dă!

C E M Ă G A R !

Un Țigan, precum se zice,
 Nu ursar orî lingurar
 Ci de ceî ce șed prin sate,
 Căpătase un biet măgar.
 Dar făcîndu-î hojma slujbe
 Ce-un măgar putea să facă,
 Începu cu 'ncet Țiganul,
 Vita lui, să nu-î mai placă :
 Îi gășă cusur acuma,
 Zicînd : „Doamne, ce păcat
 „Așa vită muncitoare
 „S'aibă darul de mîncat!"
 Și'ncepîi de aice'n colo
 Din tain să-î tot scurteze
 Ca să vadă n'or fi chipuri
 De mîncat să-l dezbăreze.

 A-zî scurtează, mîni scurtează,
 Și cu cit mai mult scurtă

El vedea că și măgarul
Mînca numai cît îi dă.

— „Haide, zice, așa 'nainte !
„Asta-î semn că merge bine.
..Dracu-î drac, dar cît îmi pare
..Tot nu-î meșter el ca mine !”

In sfîrșit cu încetu-ajunge
Ca nemic să nu-î mai dea —
Nicî un paîl batîr, de zare,
Și nicî apă chiar să bea ...
Și umbla fudul Țiganul
Povestind la toî prin sat
Cum deprins'a el măgarul
Să trăească nemîncat:
— „De-acum n'am de dînsul grijă,
„Pot să-1 las orî cît îmi place
„Și, la drum de vrau să umblu,
„Cheltuială nu-mî mai face.
„Pot de-acum în voie bună
„Tot să-1 port și iar să-1 port!...”
Dar acasă cînd venit'a
Și-a găsit măgarul mort.

— „Ce măgar!! Să pieară "ți place,
..Dobitoc nejudecat,
„Tocmai cînd se deprinsese
„Să trăească nemîncat!...”

SFÎNT-ION

Un călugăr, într'o vreme,
Di'ntr'un loc de la vr'un schit,
Cum eră cu gîndul hojma
La'nchinat și la cetit,
Cam adese'n vremea săreî,
Nu știi cum de se făcea
Că'ntr'un sat di'mprejurime
Se'ntîmplă de rătăcea.
Și fiind că și prin sate
Cum sînt cînf mai sînt și strâjî
Și ispite și guri rele
Și bărbați fricoși de vrăji,
El ca om sfințit și pacînic
Ca să scape de-al de-aceste
Și să-î dee lumea pace,
Sfînt-Ion zicea că este.

Cu-așâ chip în totdeauna
 El era chiar găzduit;
 Mai vîrtos de gospodine
 Ce-aveau gînd de pocăit.

Dar o dată, de 'ntîmplare,
 Orî că 'mpins de necuratul —
 Cînd eră din nou la gazdă,
 Hop că vine și bărbatul.
 — „Cine fești? și cum te chiamă?”
 — „Sfînt-Ion” ... femeea zice.
 — Sfînt-Ion !!... Așa, tu sfînte,
 „Mi-aî fugit din raiu aice ?”
 Hăț de barbă ; fea-l de plete;
 Trage, 'ntinde, pune-l jos ;
 Dă-î la fălci și dă-î la ceafă;
 Dă-î sub coaste, dă-î vîrtos...
 — „Sfînt-Ion!! Așa-î?... Dar eu-s
 „Sînt Petrea!! Cată bine
 „Că de-asară de cînd umblu
 ..Prin meleaguri după tine!!
 „Cînd să 'nchid asară raiul
 ..Sfinții toți erau, iar tu
 „Nicăiure!! 'Ntreabă, cată!
 „Sănătate. Nu-î și nu !
 „Ce? Te joci cu Sfîntul-Petrea?!...
 L'a sfințit — într'un cuvînt;
 Căci venise cum venise,
 Dar s'a 'ntors socot chiar sfînt.
 — „Las, Sînt-Petrea, ține minte!
 „Suflet varvar si nătîng.

„Las. mă duc să cat eu, lasă
 ..Vr'un Arhanghel să meplîng...”

— „Poți să cați și răsarhanghel!
 ..Poți te plînge și la dracul!
 „Dumnezeu, de chidă-asară.
 „Mi-a tăiat pe-o lună hacul!...”

BUZATUL LA BISERICA

Doi prieteni, unul înse cepeleag și tătăit,
Iar celalt un surd ca surzii și buzat de prăpădit
La Biserică mersese, de vr'un Paști orî chiar și'n post
Unde, cred, și d-voastră i-ați văzut, de veți fi fost.

Iar acolo ce să facă ? Cel buzat cătâ pe sus,
Căci o muscă drept pe nasul unei sfinte s'a fost pus ;
Iar celalt gîndea la crîșmă, orî gîndea că nu dormise,
Căci un cîrd de mițe 'n podu-î toată noaptea miorlăise.

Ceialalți oameni iar, ca lumea : unul face cruci, se'nchină ;
Altu-și suflecă musteața pentru rumăna-I vecină ;
Altul cascade, altul doarme, și mai multe de-al de-aceste
Sufletești și tainici fapte, ca 'ntr'un loc sfințit ce este.
Fiște-care 'și cată treabă, trierînd mereu cu gîndul
Și cu ochii de-a mărunțul măsurînd pe toți de-a rîndul :

— „Cela e cu haine noue,
„Dară cizma-î e cîrpită.

„Ceea-î mîndră ; ceea-î slută ;
„Easta e sulemenită.
„Celalalt a spus o vorbă
„La urechia nu știu cui,
„De-ași eși de-aice, lasă,
„Am să-î spun nevastei luî.
„Ista-î Gheorghe. Cela-î Toader.
„Easta-î mama luî cutare.
„Dar acel cu chebea lungă
„Nu-î de-aice mi se pare.
„Cine-fi-va ? Cum ? De-unde ?
„De departe-î ? Din ce sat ?
„Și ce cată el aice ?
„Oare fi-va însurat ?"

Cam așa făcînd cu toții, mai în urmă s'a 'ntimplat
C'un Vasile orî Tănasă l'a zărit pe cel buzat.

— „Dar acesta cine dracu-î ?
„Uit'te gura cum își ține !"
Zice 'n gîndul său Tănasă,
Pe buzat ochindu-l bine ;

Dar precum și el oleacă di'ntîmplare surd eră,
Îi păru pe 'nchipuite că buzatul flueră.

— „Heî, ce fluerî, nene ? 'î zice.
„Ești în codru ? orî la porci ?
„Nauzî bre? Te faci că nu știî?
„Te faci surd și nici te 'ntorcî!
„Heî, n'auzî ? He-heî, ureche ! ?
„Ce! la dracul, n'ai rușine ?

„Strîngeți botul, că'ncredință,
„Daî de dracul, zeu, cu mine !!..."

El tot strigă, iar buzatul, fiind surd precum am spus,
Nici gîndea ca să-î răspundă ci privea mereu pe sus.
Și-i respunse cepeicagul cum vorbea el tatăl at:

— „Lalala-tă-l, te-l mai tuduî,
„C'ata-î el de fel buzat!"

Luî Tănasă-Î pare, înse, c'ar fi spus că e bogat.

— ..Iaca ș'asta-î, zice, una ce-aud a-zî întâiea oară,
„Dacă-î el bogat, de-acuma, ce?... să fluere ca'n moară!

S'A' TDRCITU-SI BĂIATUL!

Un țigan, de mult—cînd Turciî—
Ce și-a pus istețu 'n minte,
Orî c'așă eră și moda
Mai prin vremea din'nainte,
Orî că fost" a pus la cale,
Nu știu, zeu, să maî descurc
Știți atît că vine-a casă
Si se face c'ar fi Turc.

"— Țustca-manda-na-galeata!... strigă odată el răstit.
/Și pe dată cei de-a casă remîn lemn. S'a isprăvit,
-Văd chiar Turciî! V in să-î taie. S'a'ncheiat de-acum veleatul
— Dediul mameî!

— Țuștea-manda!

— S'a turcitu-se băiatul!..

S'a turcîi și pace bună.

Păn și limba și-a uitat.

Dediu în coace, Dediu încolo,

Dar degeaba-î orî-ce sfat.

El respunde : țuștea-manda

Si cuvinte tot turcești

Cum zic : ăla, ăsta, ăia,

Cei ce-aud de București.

Despre treabă nu-î nicî vorbă. — Adă lemne !

— Adîmîm!!

Adă apă, du-te 'n colo. Nicî gîndește :

Căldărîm!!

Ce să-î facă ? Roagă-l plînge :

Nicî o treabă, chiar să mori.

De mîncat mînîncă înse,

Cît un popă în serbătorî.

Dar norocul e pe oameni:

Turc eră și Dediu, înse

Niste gîște cam bezmeteci

Intr'o sară tot le strinse.

Și stăpînul, om al naibeî,

Nu să fie mulțămit

Căcî un lup putea pe noapte

Să le fi chiar gîtuit

El aleargă 'ndata mare

La județ și-î spune fapta.

Și județul, ca județul,

Păn la una păn la alta,

Iea pe Dediul și-l lungește

Si 'apucă să-l măsoare.

Dediu uită de turcie

Si răcnește :

— „Of, mă doare !”

Dară mă-sa ca de milă strigă :

-- „Trage-! îndesește

yăcî îl văd că 'ncepe-a rupe puțintel pă rumaneste.

ZI C'AÎ FRIPT!

Cînd a fost de mult odată,
 Că doar astă-zî nu mai sînt
 Nicăiurea cîtu-î lumea,
 Așa oameni pre pămînt,
 Spun c'a fost un om amarnic
 De zgîrcit. Eșise buhul
 Că putea pentru-o lețcaie
 Să plesnească, să-șî dea duhul
 Xu primea pe nime 'n casă,
 Nici săteni nici călători
 Și mîncarea s'o mînce
 Ar fi vrut și de trei orî.
 Avea podul plin de lucruri :
 Porci tăeși, slănini, cîrnași,
 Cline știe din ce vreme,
 Dar ne-atinși și ne gustați,
 Încuea tot, păn și lucrul
 Ce era cel mai netrebnic :

Stau lăcățile de-a rîndul
 De la pod și păn de zemnic.

Intr'o zi lipsi de-a casă,
 Iar femeea s'apucă,
 Scoborî cîrnași, de poftă,
 Și-î și fripse și-î mîncă.
 Cînd veni el, simțind miros,
 Întrebă pe loc de-a fript.
 Ea, să-î spuie drept se teme,
 Zice : „Nu, nicî n'am gîndit”
 —„Fript'aî!” —„Nu !” —„Ba da!” —„Ba nu!”
 — „Ba chiar fript'aî, spune drept”
 •—„N'am tript!” — „Spune, că-mî fac sama.
 „Iaca na ! mă stringe 'n piept!
 „Mor! Aî fript femeel Spune!
 „Zi c'aî fript!” — „Ba nu, bărbate!!”
 Nu și nu femeea zice.
 Omul cade jos se zbate
 Și se 'ntinde și-șî dă duhul.
 Ba curat a fost murit
 Numai cînd și cînd prin șopot mai zicea: „Femee-aî fript!”
 Dar femeea una tine : „Nu si nu.”

La urma urmei
 Chiamă popa să-l îngroape și se dă de veste lumeî
 C'a murit. Aduc coșciugul! Trag și clopot, vin și popii,
 | In sfîrșit chiar vin să-l feie cu năsăliî, vin și cioclii.
 - Si el mort.

Dar cînd femeea maî trecea pe lîngă dînsul
 Tot șoptea : „Fripseși, femee." Iară ea urmînduși plînsul
 Cît putea țipa de-odată de credeai că moartea-î vine :

„Scoală, scoală Constantine,

„Că n'am fript friptă-n de mine!"

Și de-acolo păn la groapă cît a mers neconținut

Tot așa l'a plîns nevasta și tot ast-fel l'a' bocit :

„Constantine, Constantine,

„N'am fript, nu friptă-n"de mine !"

Cînd aproape să-l dea 'n groapă, sta femeea la secretu,
 El mai zice : „Măi femee, zi c'ai fript de vraî să 'nviîfl.
 Dar ea vorba cum i-aude și mai groznic suspinînd
 îî respunde tot cu ofurî și cu bocet și plîngînd :

„Nu te duce, Constantine,

„Că n'am fript, friptă-n de mine !"

Iară cînd la urmă fost'a groapa gata astupată,
 Neputînd să-și țină focul cum eră de supărată,
 Se sui pe terna gropeî, pe-o ureche 'șî puse fesul,
 Sărea 'n sus bătînd în pîteni și la bocet schimbînd versul,:

Din bocit și din oftat

Scoase-un cîntec de jucat:

„Ba am fript bărbate, ha !!

„Zupa, zupa, zupa na !!"

„Și-oiu mai frige și-oiu mîncea

„Zupa, zupa, zupa na !

„Și-am să frig cîrnații toți

„Zupa, zupa, zupa, na !

„Vin mă bate dacă poți j ...

„Zupa, zupa, ha!

JIDANUL CALARE

.Un jidan, vîzînd că lumea povestește 'ntr'o 'ntinsoare
 Că de cînd e lumea lume sămănată pe sub soare
 N'a fost ochiu să vadă încă cel puțin din întîmplare
 Vr'un jidan cu haina lungă și'n papuci suit călare,
 Se gîndi că nu-î de seamă și că-î lucru rușinos
 Ca să lase gura lumeî să-î scoboare- așa de jos,
 Și 'ncepîi pe loc să facă pregătiri cu muzici, bal,
 Că 'n sfîrșit și el o dată să-se 'ncalece pe-un cal.

Și-a cătat un cal cu minte. L'a legat, l'a ferecat,
 Pân' și gura să nu-l muște a plătit de i-a legat.
 I-a legat apoî și ochii și cu pături la'nvălit
 Nu cum-va să'i fie frică la suit și călărit;

Căci el vrea de se putea

Ca să-î pară c'ar șede

Nu pe cal ci pe-o saltea

Precum însuși el zicea :

„Mergî călare ? Mergî călare !
 „Bine. Las să fie bine.
 „Dar destul că eşti călare,
 „Să mai vezî si cal sub tine ? !

S'a gătit, decî, s'a gătit ;
 Duminecă s'a gândit,
 Lunî pe-amiază a hotărît,
 Pe Marţi calul şi-a găsit,
 Mercurî însuşi s'a 'mbrăcat
 Pe Joî calul a 'nşelat ;
 Iară Vineri, cum se spune,
 Cînd făcuse tote bune,
 Trebuia cu pompă mare
 Să se urce si călare.

Şi-aşa cum a isprăvit
 De gătit şi pregătit
 Şi de faţă au fost venit
 Tot norodul de prin sat
 Ca să-l vadă 'ncălecat,
 El atunci s'a 'mbărbătat
 Şi pe loc s'a opintit
 Şi spre cal s'a repezit
 C'o iuţelă aşa de mare
 Că era din întîmplare
 Să se urce chiar călare.

Inse nu s'a încălecat
 Parcă-a fost, me rog, jurat.

Parcă dracu a fost pocit :
 Tocmai cînd s'a opintit
 Şi era la 'ncălecat
 Calul coada şi-a mişcat,
 Tot curajul i-a stricat
 Cât era de 'nfierbântat.

Dar a dat poruncă 'ndată,
 Coada iutî a fost legată
 Şi temeinic priponită
 Si 'ndosită si 'nvălită.

Că precum era el doară om cu cap şi priceput
 Ca să nu-şi mai strice rostul socoteală şi-a făcut

— „Dea din coadă cît o vrea,
 „Nu mai muşcă el cu ea!
 „Dar de ce să-l lasî să dea ?

Iar din dată ce-a sfârşit
 El, din nou s'a repezit.

Dar acum de a doua oară
 Lumea 'ntreagă se 'nfioară
 Nu mai zic nici un cuvînt,
 Ci-l privesc făcîndu-şi vînt
 Dând din mânî şi fălăind
 Şi spre cal în sus ochind ;
 Că ochîa şi se găfia
 Si puţin de mai săria
 De cal dincolo trecea !

Inse-a fost împiedecat
 Căci în gând s'a judecat
 Maî nainte de sărit
 C'ar fi mult maî nimerit
 Ca să pună de 'ncercare
 Pe vr'un altu 'ntâiu călare.

Că precum era din fire bărbătos și plin de foc
 Mai era și om cu minte și chiar zise atuncî pe loc
 — „Nu me tem să 'ncalec, zeu!
 „Dar de ce dintâiu chiar eu ? !

Și-a cercat, călărî a pus
 Pe rînd oamenî mai mulți sus.
 Și-a cercat, a tot cercat,
 De a mărunțul s'a uitat
 Și cînd însuși a văzut
 Că nu-î lucru de temut
 Hotărît'a hotărît
 Să se suie negreșit.

Dar acum de a treea dată
 Lumea 'n juru-î adunată
 începuse a tremura
 Rugăciuni a cuvînta
 Dumnezeu să-î întărească
 Și cu îngeri să-î păzască
 Amețeală să nu-î îea
 Cînd o fi de vor vedea
 Așa strașnic călăreț
 Cu perciunul lung și creț
 Cu brîu negru pe 'mprejur
 Cu căciulă de samur

Cu ciorapi și cu caftan
 Tocmai ca un căpitan.

Iară el precum ședea
 Face lumeî chip să stea.
 Ș'apoi haide voinicește
 In papuci se sprijinește
 Și de o dată plin de foc
 Sare 'n sus strigând : noroc!
 Și remâne tot pe loc!!...

Insă iată acum pricina pentru ce n'a 'ncălecat :
 Cît umblase și gândise, și mai cît a fost cercat
 Ajunsesse Vineri sara. Și spre Sâmbătă-î păcat,

Cum chiar el a judecat :

Mergî călare ? Mergî călare !
 Nu-î vr'o treabă așa de mare,
 Nu-î vr'un lucru de lucrat,
 Dar spre Sâmbătă-î *păcat!*

— „Nu-î așa. E 'ncunjur, nu m'ascuți ?

„Ascult,

„Asta nu-î pricină, dar de mers e mult.

— „Mult, pe-acolo este, dar pe-aice nu-î
„înțelegi acuma ? Ce te faci tehuî ?

— „înțeles, dar ș'apoî dac'am înțeles ?
, Merg eu tot pe-aice, că tot am de mers...

Nu știi unde rusul alerga grăbit,
Dar pe-un drum pe 'ncunjur fost'a nimerit,
Și mergea sărmanul și mergea, mergea
Numaî drum în ochii altă nu vedea.
Cine-va văzindu-l l'întrebă :

— „Dar unde

„Mergî așa cu grabă ? —

Rusul îi răspunde

In cotro se duce și că se grăbește.

Cellalt vrîndu-î bine, stă și-l sfătuește :

— „Du-te ia pe-aice că-î aproape tare,

„Pe-acolo e 'ncunjur, e cu depărtare !

— „Se 'nțelege lucrul ! Astfel trebuiește

„Cum departe-î locul lung și drumul este.

TACI SI ZI CĂ-Î IRMILIC

Intr'un sat un popă o-dată, ca duhovnic s'a gândit
 C'ar fi mult maî părintește, lucru mult maî nimerit
 De cât tot cu gologanul : țira, țira, să-î plătească
 Liturghii și sărăcuste pentru partea sufletească,
 Ceî ce vor și au plecare pe la dînsul ca să vie,
 Ca duhovnic să le facă taina de duhovnicie,
 Pentru-orî-ce păcat maî mare să-î plătească-un irmilic,
 Iar leita, puișorul : cîte-un păcățel maî mic.

Astă mică rînduială
 Intr'o vreme scurtișoară
 II făcu să stringă bietul
 Irmilicî vr'o sutișoară,
 Sărmănelul! Numaî unul
 Trebuea ca să-î maî vie
 Și se coase-apoi colțunul
 Suta 'n capăt chiar să fie.

£Cam pe atunce iată vine un creștin să se grijască
 ?opa pune patrahiru! și s'apucă să-î cetească.

|A cetit. După cetire întrebărilc-apoi vin.

«Ca să-și aibă acuma popa sutișoară lui deplin :

— „Ce greșeli maî mari, întrebă.

„Ce păcat ai săvîrșit!....

— „De păcate mari, părinte,

„Bodaproste, m'am ferit...

— „Ce vorbești?! Dar cum se poate?!..

— „Zeu. părinte, n'am făcut.

„Cu tăgadă nici o dată

„Ca să umblu iar n'am vrut :

„Las să-mî fie mie 'n suflet

„De nu-î drept...

— „Poate-aî văzut.

„Pe vr'un altul ?

— „Nu părinte

— „Atunci poate te ai gândit?...

— „Nu se află, părintele,

„Să mă crezi, ți-o spun cinstit,

„Zeu că nu. Și de venit'am

„Astă-zî la duhovnicie

„N'am venit că am păcate

„Am venit de datorie,

„Să-mî maî faci vr'o rugăciune,

„Vr'o molitfă să-mî cetiți

„Și cu darul de duhovnic

„Să mă maî blagosloviți ;

„La nevoie, părintele,

„Numai chiar blagoslovit

„Dacă ești de la duhovnic,
 „Tot nu ești cum ai venit,
 „Dacă-î dar, e dar părinte !
 ..Dacă-î dar, s'a isprăvit.
 — ..Da, că daru-î dar, așa e,
 „înse uit'te vezî nu vine
 „Să nu spuî nimic... la dracul!..
 — „Dă, părinte, știî maî bine
 „Cum socoî!..
 — „Atuncî respunde:
 „N'aî furat cum-va vr'un bou ?
 — „Doamne, Doamne, părintele,
 „Dar de unde !! Nicî un ou.
 „Mă ferească Domnul sfîntul
 „Ca să fur, orî ca să 'nșel.
 „Nu-s eu doară, părintele,
 ..Om cu patemî detașa fel!
 — „Bine, bine, zice popa, n'aî furat, te cred cum spuî
 „Dar arunce spune'n glumă c'aî furat, păcat doar nu-î.
 „Zi și tu, doar mare treabă-î ca să zicî ?! Rspunde dară
 „N'aî căzut cum-va, creștine, în vr'o faptă de ocară ?
 „N'aî furat ?..
 — „Ba da, părinte.
 „Dă păcatul!.. Am fuiat!
 — „Ce-aî furat ?
 — „Apoî părinte
 „Drept să-ți spun m'am scăpătat.
 „Si am furat un bou.
 — „Eî bine,
 „Fiul meu, e greu păcat

„Furtișagul!.. Drept aceea
 „Ține minte, negreșit
 „Cînd veni-veî maî pe 'ncolo,
 „MM aci 3a împărtășit
 „Irmilicu-mî vei aduce,
 „Ș'apoî fi-veî ispășit!...

sa sfîrșit. Pe mîne omul căutat'a de a cioplit
 Il'ntr'o scoarță o roticică mărișoară potrivit
 am așa ca irmilicul. Mîni s'a dus la 'mpărtășit.

„Ține iată părintele, după cum maî îerî mi-ați spus
 ^Am cătat să-mî țin cuvîntul, irmilicul v'am adus.
 „Dar acesta irmilic e? Văd o scoarță, nu-î nemic.
 „Eu n'am zis c'am furat boul ?!.. Taci și zi că-î irmilic.

CĂPRARUL ȘI JIDANUL

Un căprar din oaste s'apucase o-dată,
Nu știu de ce vină, pe-un jidan să-l bată,
Dar la el jidanul iute se'ndîrjește
Cu 'ndrăzneală mare și se cocoșește,
Si-l întreabă :

— • „Ascultă cum mă ieî de piept
„Și-mî trîntești cu pumnul? Cum și cu ce drept?...
„Ești Căprar? Și?... Ș'apoi? !.. La Sergent te-oî spune
„Și-i vedea tu, lasă...

— „Haide du-te spune !!...
Zice atuncî Căprarul, vrînd să-l năcăjască.
Iar jidanu "ntruna, vrînd ca să-l smerească :
— „Ce Serjent la tine, zice, nu-î nemică ?
„Dar Locotenentul ?...

— „Nicî de el n'am frică

— „Nu ți-e frică?! Atunci ține minte, lasă,
;„Spun la Căpitanul...

— „Ce? De el îmi pasă?!

' — „Nu te temî de dînsul ? Brava, tare bine,
„Domnul Căpitanul nu-î nemic la tine ?
• „La Maior atuncî am să merg să spun
— „Spune cît îți place. Du-te chiar acum!

— „Spun la Colonelul..

„Haide de! Halal!

„Tare-mî pasă mie !...

— „Spun la General!

— „Nicî de el nu-mî pasă, spune cît îți place...
„Vra să zică nimeni, n'are ce-ți mai face ?
. — „Nu...

— „Ba zeu ?! Nu-ți pasă ?! ce vorbești? Rspunde,
„Nu te temî de dînsul ?...

— „Să mă tem? De unde?!

„Și... sfîrșește o-dată cu prostii de-a tale...

— „Spun atuncî la Vodă... spun Măriei sale...

• — „Ce Măriei sale? Ce-mi mai spuî de el,
„C'apoi chiar... de Vodă nu mă tem de fel.

„Nu te temî de mine?!... Pace ? !... Sănătate ?!
Nu.

— „Atuncî încaltea vină si mă bate.

t,

COPIII ȚIGANULUI

Un țigan văzînd, se zice,
 Că, orî cînd, la el acasă,
 Cu nevasta și copiii
 Se punea să stee la masă,
 Ce făcea
 Și ce dregea
 Flămînd vecînic
 Remănea.
 Căcî copiii mic și mare
 Cădeau lipcă pe mîncare,
 Și cărînd cu atâtea lingurî
 Horpăiau mîncarea singurî.
 Stă la gîndurî ce să facă.

Da'n sfîrșit găsește planul :
 Iea cuțitul și le taie,
 De la lingurî tot găvanul,

Și din lingurî scobitele
 El le face lopățele ;
 Că zicea că-s mai ușoare
 Nu-s așa ostenitoare.

Iar cînd vede că copiii
 Zic c'aluî ușoară nu -î,
 Ca s-ă-și mîntue urechea
 Taie coada la a luî.

După aste, cînd cu toți
 Se pun iarăși la mîncare,
 Și copiii, ca locusta,
 Cad pe ea și 'ncep să care,
 Ei tot cară
 Si iar cară ;
 Iar mîncarea curge toată
 De prin lingurî, din afară.

Dar țiganul se'nțeiege,
 El î trage acuma 'n lege.

Decî copiii ce să facă ?
 Se uitau și ei la lingurî ;
 Căcî a lor umblau tot goale,
 Și ziceau, vorbind ei singurî :
 „Ale noastre-s lungî și late
 „Dar nemică nu poți scoate,
 „Iar a tateî mai scurtică
 „Ingenuche și ridică!"

L'AÎ FĂCUT DE RÎS SĂRACUL!...

Un bărbat în multe rînduri se plîngea femeii sale
Cun flăcău din sat de-acolo, poate pus cum-va la cale.

Orî și unde-l întîlneâ
S'apucâ și-l tot rîdeâ.

Iar femeea — drept ca una ce'și iubea bărbatul tare,
Că-și găsisse și-un ibovnic, tot din dragostea cea mare,-
Zice : „Lasă, măi bărbate, c'am să-î trag o lăutură...
„Să se'nvețe cum să-și puie altă dată frîu la gură.”

Dar flăcăul, țineți minte, tocmai pricina povestii
Se'ntîmplase ca să fie chiar ibovnicul nevestei.

Cînd trecu el deci pe-acolo, într'o zi, cînd s'a 'ntîmplaL
Haî nevasta iute-afară tîrînd și pe bărbat,
Insu-și față chiar să fie, la ocară ce-o să-î dee
Ca să vadă cît de mare-î răzbunarea de femeie.
Deci punîndu-și jos bărbatul, după' capu-î se cucuie
Și s'apucă 'n gura mare să răcnească și să-î spuie :

— „Heî, măi ista, măi Mihaiu,
„Cu bărbatul mîeu ce-mi ai ?
„Ce-l faci prost și gogoman,
„Parcă prost îi din ist-an? !

„Heî, măi ista, cum te chîamă,
„Fii cuminte îea-ți de samă.
„Cu bărbatu-jnî n'ai nemic,
„C'apoî, heî! și eu îți zic :

„Innecate-ar
„^Mîezul turtei ;
„Osîndi-te-ar :
„Untul scurtei,
„Ouăle boghetei,
..”* „Zama cucuietei!...”

„Măi femeie, zice omul. Dar destul acum seracul!...”
• „Nu bărbate, lasă să-î dau eu, dacă'și cată el pe dracul:
„Ce vraî măi? ! Heî, măi, ce vraî ?
„Cu bărbatul meu ce-mî ai ?
„Vin bătrîn udăți-ar gura
„Si schimbăți-ar cătătura!
„Bere-aî vin vieața toată !
„Cucoși fripiți ochii să-ți scoată!
„Azimă caldă
„Inima'ți ardă.”

- „Măi femeie, zice omul. Tu te duci chiar prea departe.”
-„Taci bre! Lasă. Las pe mine, să-î învâț eu, bade'o, carte.”

„Măi, dar fire-aî osîndit
 „Cu vin roş şi purcel fript!
 „Cozî de miel, curechîu cu raţă
 „Să-ţi pătrundă pănă'n maţe.

„Fire-aî bolnav şi la pat
 „După ce veî fi 'ngropat!
 „Nu'ţi îucapă bani'n pungî
 „Nicî s'ajungî să maî ajungi :
 „Luna — cu mina,
 „Soarele — cu picioarele
 „Stelele — cu oghelele
 „Si curcubăul — cu melesteul...

— Măi femeel!...

— „Las bărbate! Las ocară dacă'ţi cere
 „M'a găsit în toane bune! Las că-î dau eu bani pe miere!
 „Osîndi-te-ar, măi Mihaî,
 „Cătu-î fi să fiî să aî :
 „Umbletul lupului,
 „Cîntecul cucului,
 „Carnea casapului,
 „Pieptul cazacului,
 „Pînea pitarului,
 „Glasul văcarului,
 „Pumnul fierarului,
 „Pofta măgarului...."

— „Măi femeel! Bre!!.. Da lasă'! N u l vezî zeu că de abia merge?
 „Ce ruşine-î faci tu, Doamne! nicî cu Prutul nu s'a şterge...

— „Măi, scuipare-aî tu şi eu
 „In gura bărbatului meu,
 „Ce te legi de el mereu ?..."

— „Măi femeel, las la naiba, l'aî gătit chiar, ce maî vraî ?
 „Eu me scol de-acum ! Atîta-î!!..
 — „Cum ? te scoli ? Nu vraî să stal..."
 — „Nu. Destul! Atîta strigăt şi blestem şi gălăgie...
 „L'âî făcut de ris săracul!!... Maî mi-erâ ruşine mie..."

VULPEA JIDANULUI

Un țăran o-dată numai singur știe
 Cum prinsese o vulpe zdravă și vie
 Și-o ducea...; dar unde,... nu știu—treaba lui
 La boieriu la curte, orî măi știu eu cui.

X'um mergea cu dînsa se 'ntîmplă să treacă
 Pe la crîșmă tocmaî. Poposește o leacă
 Trage o fliușcă omul, și 'nsfirșit s'apucă
 Să-și aprindă pipa, ș'apoî să se ducă.

Dar jidanul cern ședea
 Ca la crîșmă-la teșghea
 Și la Vulpe cum privea
 Parcă'n minte asa 'sî zicea :

- „Vulpe-î ? Vulpe ! Las să fie!
 „Ș'apoî ce? Ce-mî pasă mie?!

„Dar nu-î vorbă că e vulpe
 „Și nu-ți pasă dunitale
 „Dar țăranul mi-se pare
 „C'o să iea pe ea parale!
 „Și nu-î vorbă c'o să iea
 „Las-să iea cu Dumnezeu !
 „Dar de ce să ieî e singur
 „N'așî putea să ieu și eu ?!

Și gîndind în acest fel,
 Haî, la om încetinel:

Ba ți-s frate, ba prieten
 Ba cunosc pe tată-teu
 Ba pe mă-ta, ba femeea
 Ba... pe cine măi știu eu,
 Și-î tot spune și î tot toacă
 De femeie de copil
 Că-î cunoaște pîn la unul
 Pe ceî morți și pe ceî vii.
 Și-î tot cîntă, și cu 'nctul
 II îndeamnă ca să bea
 Și-l cinstește și-l poștește
 Cam cu sila tot să iea

Omul măi răspunde: lasă, mulțămesc
 Ba destul, ba ieartă, ba mă amețesc
 Iar jidanul, pace, nu măi isprăvește
 Tot îî dă să beie hojma și-î vorbește :
 Că-î e drag de dînsul, de copiii lui
 Si ca el de treabă om în lume nu-î

Ș'apoî mai cu 'ncetul începu să-î zică
 Ca să-l iea tovarăș ; căcî alt-feliu i-î frică
 Nu cum-va să pieardă vulpea pe nemică ;
 Zice că el știe la nogoț mai bine
 Si că nicî prin minte poate luî nu-î vine
 Cum se 'ntoarce lucrul:

— „Vezî te ducî la curte

„Spuî acolo, zice, două vorbe scurte
 „Și sfîrșești. Boieriul strigă ca să vie
 „Să 'ți iea vulpea, ș'apoî îți mai dă și ție
 „ Vr'un bacșiș acolo, ochiî să ți-î ungă
 „Și-ți mai mulțămeste... Dar te doare 'n pungă
 „Ca să-î dai din mîină tot în dar. Tocmeală
 „Să mai faci, nu-ți vine iar Ia socoteală :
 „Ți-î stăpîn, la dracul... EA gîndesc mai bine
 „La vînzarea asta să mă lași pe mine,
 „Să vorbesc cu dînsul, dacă vrei s'ascuți
 „Bani să ieî pe vulpe împătriți mai mulți.
 „La negoțiu sunt multe nicî în gînd nu-ți vine,
 „Trebuie să-ți dea baniî toți, colea pe sin !"

Cam de o-dată omul nu prea se'nvoiește,
 Dar la urmă nu știu cum se răsgingește
 Că 'nsfîrșit cu 'ncetul tot se tîlmăcesc
 Și se pune la cale pînă se 'nvoiesc.

Iar apoî la cale după ce s'au pus
 La boier cu vulpea amîndoi s'afl dus,
 Și jidanu 'ndată mers'a 'n casă sus.

Ce-a făcut acolo, ce va fi vorbit,
 Tîrgul cu boierul, înse-a isprăvit,
 Și boieriul chieamă și pe om, să știe
 Mulțămît cu prețul dacă vra să fie.

Și cînd vine-î zice :

— Uit'te, ca'n voeală

Noi făcurăm, bade, amîndoi tocmeală
 Să vă dau pe Vulpe o sută de lei,
 Cum socoti, răspunde, Bade, vraî să ieî ?

Dar țeranul ce să zică

Nu prea mult se răsgingește

Ce ținend în mîni căciula

Și 'nvîrtind'o 'ncet, grăește :

— „Eu cucoane drept să'ți spun,

„Poate prost îs orî nebun

„Dar acum m'am săturat

„Tot parale de luat;

„Și mai bine mă gîndesc,

„Cum se zic să nu greșesc,

„Că sînteți boieru mărit

„Și de multe feți cîstit,

„De cît banî, acuma, zeu,

„Vr'o bătaie-ași vra să ieu."

Iar jidanul cînd aude se cam dă ceva 'napoî;

Și-î privește pe amîndoi

Ș'apoî zice : „Cum, zeă bade astă-ți trebui dumitale

„Pentru ce să ieî bătae ? ! Pentru ce nu ieî parale ?

— „Dă, de ce! Răspunde omul
 „Nicî bogat nu-s nicî fudul
 „Dar de banî sunt chiar sătul,
 „Și de-aceea nu maî vreu
 „Voiu să schimb acum și eu.

Dă p'aci, ba dă pe colo
 Ba că-î eastă ba că-î treacă
 Maî sucește el jidanul
 Și pe mîni iar se maî freacă
 Dar degeaba, omul ține
 Înainte tot cu-a lui

Pînă cînd vîdînd boerul că cu dînsul alt chip nu-î
 Hotărăște—cum tocmeala din 'nainte-a a fost făcută-
 Pentru-o sută Iei acuma să le deie bețe-o sută.

Dar țeranu-acum ce face
 Zice:

— „Dă, cucoane, bine,
 „Dar uitîndu-mă la mine
 „Văd că după cum sunt eu
 „Prost lăsat de Dumnezeu
 „Dumnealui jupînul este, om maî mare, maî cu minte
 „Nicî să-î trec pe dinainte
 „Și de aceia te-așî ruga,
 „Dacă-î vra și Dumneta,
 „Ca dintăi acum să puî
 „Să-î dea partea dumnealui."

Și jidanul strigă 'ntr'una:
 — „Bade, ce-ți-e dumitale ?

„Pentru ce să ieî bătaie ?!
 „Zeu maî bine iea parale !..

Iar boerul poruncește pe jidan de-l scot afară
 Și 'ntinzîndu-l la scară
 Haide dă-î și dă-î și dă-î
 Și-î dau partea lui dintăi.

Iar țeranul cum vedea
 Că și rîndul lui venea
 Zice:

— „Eu din partea mea
 „Dă, cucoane, daca'ați vra
 „Maî ruga-m'așî de ce-va.
 „Dumnealui jupînu-î bun
 „Și de treabă, zeu ve spun.
 „Și pe mine, el, mă știe
 „Tocmaî din copilărie!
 „Și pe tata l'a știut
 „Nu eram eu nicî făcut.
 „Și pe mama ca pe mine
 „O el știe foarte bine
 „Și de-aceea m'așî gîndi
 „Cu bănat de nu v'ar fi
 „Partea mea, că-î chiar cu calc
 „Să-î o dau tot Dumisale :

— Bine, atuncî, boierul zice, poruncește
 Pe jidan la scară iar de-l maî lungește
 Și din nouă începe earășî ca să-î dea
 l Ceea laltă parte cei maî venea.

Si i-au dat mereu i-au dat,

Pînă ce cînd a scăpat
Rupse fuga ca 'mpuşcat.

Dar la urmă şi boieriul om de treabă sau poznaş
Pe ţeran chiemându-l zice :

— „Ține na-ți un aldămaș.”

Și de o-dată 'n mîină-î pune, suta 'ntreagă numărată.

Iar țăranul cînd o vede pe jidan îl strigă 'ndată

— Vină 'ncoace, heî jupîne, să 'mpărțim un adălmaș

„Nu să zică c'ai fost tovarăș și eşit'ai păgubaș,

„Dacă m-a cinstit pe mine voi eu și eu să te cinstesc.”

Dar jidanul zice:

— „Lasă m'ai cinstit! îți mulțumesc.

ȚIGANUL CINSTIT

Vr'o căți-va țigani, o dată,
Printr'un loc, cînd-va-'ntr'un an,
Cum mergeau prin zori de ziuă,
Ved p'un gard un biet curcan,
Și de-odată se opresc,
Se gîndesc, se resgîndesc,
Celui maî bătrîn grăesc :

— „Auleu, tată Vișan,
„Vezî cel gard pe cel curcan ?
„Vezî ce bun e și ce mare ?
„Bre, că bun-e de mîncare ! ”

Dar bătrînul de Vișan,
Cum se uită la curcan,
Și pe gard cum stă privindu-l
Si cu ochii cîntărindu-l
i

Zice :

— „Uit'te om nebun
 „Lasă curca noaptea 'n drum ! !...
 „De sat... satu-î, nu-î pădure,
 „Dar se poate să-î o fure;
 „Că, ce vreî, de ?... sunt nevoi...
 „Maî bine-am lua-o noi ? "

Cel bătrân așa vorbește
 Dar un altul, cum gîndește,
 Zice :

— „Dar n'o fi păcat
 „Să-l luăm noi ne'ntrebat
 „Maî vîrtos de s'o 'ntîmpla
 „Să te vază cine-va ? "
 Dar bătrînul îi răspunde :
 — „Ce vorbești? ! Pecat ? ! De unde!!
 „N'are cum maî fi pecat,
 „Căci îi spunem că-î vînat."

— „Dar de-o .zice că e curcă ?
 — „Zice curcă, ba necurcă ! !...
 „Ce-o tot ții intr'una furcă ?
 „Dacă-î curcă
 „Ce se 'ncurcă
 „Tocma 'n zarea zorilor
 „. 'N calea vînătorilor ? ! "

— „Apoi dar, tată Vișan,
 „Ce maî zicî de cel curcan ?

„Să-l luăm, să nu-l luăm
 „Orî pe gard să nu-l lăsăm ? "

r'Decî bătrînul ce să facă ? Dacă vede că-l întrebă

Zice :

— „Aici e altă treabă !
 „Eî se tem de vr'o rușine
 „Și dau greul tot pe mine."

Dar fiind el om cu minte
 Cată 'n lături și 'nainte
 Și sfîrșește 'n trei cuvinte ;
 Căci răspunde :

— „D'apoi eu
 „Ce să zic și ce să vreu ? "...
 „Nu maî umblu cu 'ndemnate
 „Să mă încarc și de păcate
 „îl luați
 „Orî nu-l lăsați,
 „Numai partea mea cătați
 „Să mi-o faceți părălește
 „Ca să-mî cumpăr niște pește.
 „Om bătrîn... ar fi pecat
 „Să mînc eu de furat."

— „Vină'ncoace dragă ! zeu că n'am nemică !
 „N'am cuțit — drăguță, zeu că n'am cuțit,
 „Am făcut în glumă !... Eu te-am gîdilit
 „Ia asa cu mîna...

Ast-feliu tot vorbește
 Sîrbul și se jură și s'afurisește ;
 Dar vădind că'n vorbă-î n'are ea crezare
 Pleacă dar î zice plin de răzbunare :

— „Ține minte atuncea că cuțit a fost!...
 „Ce socoți tu ?... Sîrbul nu-î așa prost."

SÎRBU L SI PLITICĂ

Sîrbul o plătica cumpărase'o-dată
 Si s'a dus s'o rază maî di'ntâiu la baltă
 Vrînd apoi dintr'însa de mîncat se facă.

Merge. Cum ajunge decî, pe mal se pleacă
 Iea cuțitul în mîna, iar cu ceealaltă
 Iși ținea plătica — și'o muica prin baltă
 Și-o rădea.

Răzînd'o și muind'o în apă
 Iată se trezește că din mîni o scapă.

Cum scăpă plătica haî, s'a ca maî dus,
 Iară Sîrbul grabnic se ridică 'n sus,
 Mina cu cuțitul pune îute la spate,
 Iar cu cealaltă tot în piept se bate
 Și sîrbește începe cam așa să-I zică :

•^BLIOTfic^
 (* ACADEMIEI *)

ȚIGANUL CLOȘCA

Un țigan o dată cum s'a nimerit
Prin ce duși a nume, cum s'a potrivit. —
Poate tocma'n toiul cel de călărie,
Cînd gîndea ce bine-î dacă-ar fi să fie
Ca și el să aibă caî, vr'o herghelie —
Pe-un Romîn îl vede cum e la țeranî
Aducînd din țarnă vr'o cățî va bostani.

Cînd văzu bostanii se opri țiganul
Nu știea—• se vede— încă ce-î bostanul, *)
Si'ntrebă:

— „Bădica, fără de supărare
„Spune-mî ce-î acela așa roș și mare ?
„Ou să fie, a crede parcă nu-mî prea vine.”

*) Bostan-Dovleac.

— „Ba-î chiar ou ca oul, uite-aice bine.
Nu știî nicî ce-î ou!!!. Aferim ! Halal!!!
I' — „Știu, da-î cam prea mare !..

„Doară-î ou de cal.

— „Eî! de cal, bădica, înțeleg să fie
„Chiar așa prin minte mi-a venit și mie,
^„Știti și eu bădica, am văzut și eu,
„Neam de neam : tătucă, tatăl tatu-meî,
|? „Numai caî avut'au. Fost'au toți bogați!!
f, „Noî sîntem acuma, dă, maî scăpătați....

£- „Dar, mă rog, cu ele ce-o să faci, bădica ?

— „Scoatem caî și-î creștem, iar maî mult nemică.
— „Scoateți caî!!!... Bădica, cu bănat nu-ți fie,
„Nu te prinzi a-mî vinde vre un ou și mie ?
„Ți-ași plăti...

Romînul ce să maî cîrnăscă,

| Rugăciunea cată să î-o îplinească.
Fericit îndată face pe țigan,
Intr'ales îî vinde coșcogea bostan.
— „Mergî de-acum, îî zice, du-te de-l clocește
„Păn eși-va mînzul... Inse te'ngrijește
| „Să-ți alegi cuibarul pe la locuri bune.
„Cată 'ntr'un respinten, la clocit, te pune.”

. Omu'i zice 'n glumă, iar țiganul crede,
• Intr'un duh pe-a casă, vesel se repede
Și găsind țiganca ast-fel îî vorbește:

ȚIGANUL CLOȘCĂ

Un țigan o dată cum s'a nimerit
Prin ce duși a nume, cum s'a potrivit. —
Poate tocma'n toiul cel de călărie,
Cînd gîndea ce bine-î dacă-ar fi să fie
Ca și el să aibă caî, vr'o herghelie —
Pe-un Romîn îl vede cum e la țeranî
Aducînd din țarnă vr'o câî va bostani.

Cînd văzu bostanii se opri țiganul
Nu știea — se vede — încă ce-î bostanul, ¹⁾
Si'ntrebă:

• — „Bădica, fără de supărare
„Spune-mî ce-î acela așa roș și mare ?
„Ou să fie, a crede parcă nu-mî prea vine.”

¹⁾ Bostan-Dovleac.

— „Ba-î chiar ou ca oul, uite-aice bine.
„Nu știi nicî ce-î ou!!!. Aferim ! Halal!!!.
— „Știu, da-î cam prea mare !

— „Doară-î ou de cal.

— „Eî! de cal, bădica, înțeleg să fie
„Chiar așa prin minte mi-a venit și mie,
„Știu și eu bădica, am văzut și eu,
„Neam de neam : tătucă, tatăl tatu-meu,
„Numai caî avut'au. Fost'au toți bogați!!
„Noî sîntem acuma, dă, maî scăpătați....

„Dar. mă rog, cu ele ce-o să faci, bădica ?
— „Scoatem caî și-î creștem, iar maî mult nemică.
— „Scoateți caî!!!... Bădica, cu bănat nu-ți fie,
„Nu te prinzi a-mî vinde vre un ou și mie ?
„Ți-așî plăti...

Romînul ce să maî cîrnescă,
Rugăciunea cată să î-o îplinească.
Fericit îndată face pe țigan,
Intr'ales îî vinde coșcoaga bostan.
— „Mergî de-acum, îî zice, du-te de-l clocește
„Păn eși-va mînzul... Inse te'ngrijește
„Să-ți alegi cuibarul pe la locuri bune.
„Cată 'ntr'un respinten, la clocit, te pune.”

Omu'i zice 'n glumă, iar țiganul crede,
Intr'un duh pe-a casă, vesel se repede
Și găsind țiganca ast-fel îî vorbește :

— „Lasă totul baltă, haide și clocește,
 „Un surei să scoatem, ager telegar,
 „Sprinten la copită și vestit fugar.
 „Iaca și ouțul,... ou de cal!... privește
 „Parcă-l văd mânca-l'ași Doamne cum ciocnește.
 „Cum din el mînzocul capul își ivește ! !..

In sfîrșit țiganiî amîndoi s'au dus
 Să clocească oul. La clocit s'au pus.
 Tocma'n șleah, la dracul, pe-un deal mare sus.
 El și cu țiganca amîndoi cloceau,
 Unul cîte unul tot se rînduiau.
 Dar clocind bostanul, cum pe el ședeau,
 Cu căpăstru'n mîna gata s'ațineau :
 Cînd din ou eși-va mînzul cel surei
 Răpede să-î pună, tata căpăstrel!!..

Au clocit țiganiî cît vor fi clocit,
 Au răbdat de foame, sete-au suferit.
 Frig de nopți de toamnă cît au înghițit,
 Cîte nopți veghet'au, cît au clipocit
 Știu ei singurî numai.

Orî și 6e răbdare

Ori și ce necazuri, foame cît de mare
 Mici erau, căci dorul pe surei să-l vadă
 Era groznic!!.. Iarna chiar și pe zăpadă
 Ar fi stat să 'nghețe și se ribigească
 Ca să poată numaî oul să clocească.

”ii

Intr'o zi, de-odată cînd cloceau mai bine
 In spre dînșii iată c'o trăsură vine

— „Hei! Ferește'n laturi! N'auzi, măi, ferește !!..
 Surugiul strigă și din bicîu pocnește.
 Dar țiganul, pace, șede și clocește.

— „I-auzi ? zice el, ferește
 „Cum se vede nicî gîndește
 „Că din loc nu mă urnesc,
 „Căci la dracul, doar clocesc ! !..
 „I-auzi ? !. Strige cît îi place !..
 „De nu-î vine n'am ce-î face.
 „Cînd a stat el de-a clocit
 „Eu să-l supăr n'am venit.

! Ast-feliu dondănește pe bostan țiganul.
 Surugiul strigă. El își face planul
 Neclintit să stee și să cloncănească ;
 "Ceî ce vor să treacă pot să se ferească.

Vezeteul strigă, el pe ou clocește,
 Vezeteul strigă și din bicîu pocnește;
 Iar' țigannl șede și tot cloncănește.

— „Haide 'n lături!!..

— „Clone, clone, clone !..

— „Măi ferește !!..

— „Clone, clone, clone !..

«

Strigă vezeteul, caiî forăesc
 Vor s'apuce cîmpiî, sar și se zmucesc,
 • Vezeteu-atuncea caiî opîntește,
 La țigan ajunge, biciul învîrtește
 Și s'apucă, neico, cam în șfichîu să-l îea
 Pe țigan cu biciul, și mereu să-î dea,

Până cînd țiganul, cred, s'a rușinat,
Căci fuguță, Doamne, ce-a mai împănăt
De gîndeaî sărmanul că-l luase vîntul.
Nu-î zăreai piciorul c'atingea pămîntul...

Dar din drum se vede cînd s'a fost sculat
Și bostanul nu știu cum-i s'a'ncurcat
Și-a tot mers la vale, s'a rostogolit
Păn ce-a dat de-o tufă unde s'a oprit,
Si-un soldan ') din tufă încă-a mai stîrnit.

Epurele fuge, iar țiganu-l vede
Cu căpăstru'n mîna gata se răpede,
Socotind că-î mînzul, strigă să mai stea
Ș'alergînd, în sine cam așa zicea :

— „El s'apucă de fugit
„Parcă-î gata de clocit! !...
„Nea surei la tata ! Tata fîn țî-o da
„Și țî-o da și apă și te-o cesăla...

„Sur la tata, nea surei,
„Vin la tata 'n căpăstrel!!..."

Nea, striga țiganul, nea și nea măi nea !
Și-alerga pe dealurî de se dihănea.
Epurele fuge, ochiî de și-î scoate,
Și țiganul fuge păn ce nu mai poate.

Și-a fugit țiganul cît a mai fugit-
Păn șoldan de zare nu s'a mai zărit.

') Șoldan-Epure tînăr (vătuiți).

Ș'apoî stînd din fugă, ochiî să-și umbrească
Mîna la ochî pune, cată să privească
Peste cîmpi, să vadă nu l'ar mai zări,
: Barîm să-l mai vadă orî pe unde-ar fi.

S'a uitat pe dealurî și s'a răsuitat
Până ce-l dăduse jelea 'n fluerat.
Iar la urmă 'n gîndu-î zice supărat:

— „Nicî de luni el nu-î de toate
„Și fugete ce-țî mai scoate !! !...
„De știeam că te scăpăm
..Zeu, din ou mi te mîncam."

HAMALUL IN GAZDA

Pe-un hamal o dată, cum hamalii sînt
 Goi ca vaî de dînşii, arşi de ger, de vînt,
 Cum de frig sârmanul fost'a ribigit
 Un biet om să doarmă noaptea Ta primit
 Ca să-î facă bine, ca creştin în casă.
 L'a chiebat cu dînsul de-a şezut la masă
 Şi'n sfîrşit pe noapte ca maî cald să-î fie,
 Cum era pe-afară viscol, vijelie,
 Şi făcuse'n sobă foc destul, l'a pus
 Pe coptoriu să doarmă la căldură sus.

S'a culcat hamalul, ceî de casă iară,
 După ce sfîrşise trebile pe-afară
 S'au culcat. Hamalul cum era trudit
 Adormise, — acuma sforăia cumplit.

— „Ian auzî sârmanul cum maî sforăeşte,
 „Rupt de ger, acuma se maî desmorţeşte

| „Cu-o nemică iată ce pomană mare
 L „Poate face omul vrere dacă are! ”

f Eî vorbesc. Hamalul hojma sforăeşte,
 † Lîngă sobă bine spetele-şi lipeşte,
 I Şi de cald se'ntinde şi se sprijineşte
 f. "In picioare zdravăn. Şi precum visază
 † Că vr'un vas, se vede, prin vr'un becîi aşază
 h Şi la el împinge, tot aşa 'mpingînd,
 I Iată ceî din casă că-l şi-aud strigînd:

^ — „Tot dămol!... Tot dămol!... Să-î maî tragem un prăval
 î „Haî băieţi, opintiţi!... Haide-acum cu toţi; tăval !...

I Oamenii se mirară cum prin somn vorbeşte.
 I Vorba bine dînsul, însă nu sfîrşeşte
 I Şi de o dată soba cade d-a tăvalul
 |- Ş'apoî,
 — „Bodaproste!... zice şi hamalul.

ȚIGANUL CĂLARE

Un țigan de mult gândea
 Că ce bine i-ar șede,
 Numai dacă s'ar putea,
 Cum va merge de'ntemplare
 Orî pe-un drum orî pe-o cărare
 Să găsească o pungă plină, dacă nu cu-alt fel de bani
 Cel puțin cu gologani.

Ce n'avea-el a-și lua ? !
 Și mai câte a-și cumpăra ? !
 Mai d'întâiu și-ar fi luat
 Vr'o tunică de soldat
 Orî A-r'un laibîr boeresc
 Sau vr'un antereu popesc,
 Orî nădragi cu dunga roșă și pe pulpă strînși și sprinteni,
 Orî vr'o pușcă cu oțele, orî vr'o șapcă, niște pinteni.
 Iar i in toate se gîndea
 Mai virtos un cal să-și iea,

C'avea bietul poftă mare
 Să se vadă el călare.

Și gîndea el tot gîndea
 Numai nu se nimerea.
 Insă iată că 'ntr'un rînd
 Cum avea tot caî prin gînd
 Din dorința lui cea mare
 Se sui pe un băț călare,
 Că cerca și el să vadă
 Cam ce fel avea să-î șadă
 Când o fi cu-adeverat
 Chiar pe-un cal încălecat;

fSi pe băț așa călare bucuros de tot acum
 'r' O luă la mers pe drum.

I' Și mergea și tot mergea
 Și-așa bine ce-î părea
 Că credea curat în sine
 Că-î călare chiar de-a bine.

Dar mergînd așa călare
 Iată tocmai de'ntemplare
 Când se uită jos în cale
 Vede-o pungă cu parale
 Si din dată cum o vede
 Către dînsa se repede,
 Dară cînd colo s'o iea
 Să se plece nu mai vrea,
 ș;ei trecend pe lângă densa merge 'n drumu-î mai nainte
 Si cu gîndu-și zice 'n minte :

„Pungă-î frate. Pungă plină !
„D'apoi cine e de vină ? !
„De n'ași fi călare-acuma mî-ași lua-o bucuros ;
„Dar așa... O las, — Aceasta-î chilipir de om pe jos."

SLĂNINA DE PROBA

Un țigan cinstit săracul,
Maî cinstit și de cît dracul,
Sărmănelul cît tîăiea
De furat mi se ferea
Maî vîrtos cînd nu-î cădea.

Lumea cum e rea la gură,
Tot spunea mereu că fură.
Iară el precum spunea
Nici știea de ce vorbea
Și jura de se'ntindea,
Și de gol nu se dădea,
Ci zicea la de-al de aste
Că-î cădea vina năpaste.

Jura naiba ca să-1 îea,
Dracu'n tată-seu să dea,

Și pe mă-sa ca s'o prindă
 Necurații și s'o 'ntindă ;
 Frați și veri ce mai avea
 In toți holera să dea.
 Și să-î stringă, să-î bușască,
 Să sc'ntindă, să plesnească
 Boț să-î facă și grămadă,
 Soare 'n ochi să nu mai vadă.

Și zicea că nu-î de vină
 De-a fi fost prins cu vr'o găină
 Orî c'o gîscă, orî c'un pui
 Și că n'a fost vina lui.

Că din toți mai vinovată
 Este lumea cea turbată ;
 Căci el mina cum întinde
 Ea deodată hap ! îl prinde.

El spunea ce socotea,
 Iară lumea ce știea.
 Inse, cum de s'a'ntîmplat,
 Peste-o nouă boantă-a dat.

Auzind de-un om că are,
 Ca tot omul de mîncare
 Cum e iarna la crăciun,
 Așezat în pod la fum
 Porc tăiet, cîrnați, slănină,
 Se gîndea el — nu-î pricină
 (Tar fi bine de-ar putea
 Vr'un hărtam si el să-sî îea.

Se gîndea, decî la luat,
 Nu gîndiți că la furat.

Cum aceasta 'n gînd își puse
 Haide 'ntins la om se duse,
 Buna ziua, bade-î zise
 Apoi vorbă se deschise
 De omăt, de fîn, de vite
 Și de alte multe cîte,
 Și grăiau și sfătuiau
 Vorba nicî că mai sfîrșau,
 Căci țiganul cît ședea
 Sporiu mai mult la vorbă avea.
 El sārmanul vra să vină
 Vorba, știți, cam la slănină,
 Și'n tot chipul o'nturna,
 Dar zadarnic aștepta
 Parcă dracul îi vraja
 Ce visa nu se'ntîmpla.

Omul îară-și sfătuea
 Căci alt chip nicî el n'avea ;
 Omu'n casă dacă-ți vine
 Să-1 alungi nu șede bine ;
 Lasă-1 singur nu se 'ndură,
 Lumea spune, poate fură...;

Omul zice că-î va da
 Dar în pripă așa nu vra,
 Căci s'o cerce vra deodată
 Dacă-î gata de-afum'ată.

Deci țiganul a plecat.
 Murături de-a mâi luat
 Nu știu n'am mâi întreat.
 Iară noaptea târziu tare
 Când dormea orî-ce suflare
 El eși'a la plimbare.

La primblare-a fost eșit
 Și ca omul cel cinstit
 Drept în pod a nimerit.

Iar în pod fără de lumină
 Dînd cu capul de slănină
 Înciudat și spăriat
 O bucată' și a tăiat.

Și'n sfîrșit de groază mare
 Luînd harșchina 'n spinare
 Vra spre casă s'o croiască
 Să se mâi desmeticească.

Dar, păcatul, cînd pornește
 Iată-o scîndură pocnește
 Și precum nicî nu visase
 Se trezi din pod în casă.

Cînd el „hop” și omul sare
 Strigă : Cine-î ? Cum ? Și care ?
 Și-aprinzînd lumină'n casă
 Îl privește cum picase. .

Îl privește și-l întreată
 Cum se chiamă astă treabă.

Iar țiganul la'ntrebare,
 Speriat de lumînare,
 Intinzînd slănina'î zice:

— „Iata-mă-s și eu pe-aice”
 „Ce mâi faceți ?... Eu venisem
 „Dupre cum mâi a-zî vorbisem
 „Și slănină ți-am adus
 „Pentru probă.., cum mi-aî spus.

DOUĂ PALME CINCÎ CAPEICÎ

.Se vorbește, de cînd Rușii, că 'ntro zi s'a nimerit
 C'un țeran la judecată mers'a de s'a tînguit,
 C'un boer așa degeaba a sărit la el în drum
 Și ni sam ni tam de-odată făr-a ști nici ce-î, nici cum,
 Peste cruci și miî sudalme,
 I-a maî tras și două palme.

Judecata ce să zică, cînd avea de judecat
 Un boer de boerie și-un țeran mojit plouat ?
 Hotări cu vaî nevoe după multă chibzuire
 Ca boerul să plătească cinci capeicî despăgubire.

Deci boerul, să plătească, pune-o rublă atuncî pe masă
 Și zicend că n'are vreme a eșit pe loc din casă,
 Iar țeranul stă și-așteaptă să-î plătească. Și tot șede,
 Ba acuma, ba acuma, până cînd la urmă vede
 Că ei n'au nici gînd să-î deie și cu frică atuncî întrebă
 — „Noî, nu bănuîți, cucoane,
 „Maî avem și altă treabă

Si ziceam :

 „îmi dați acele...
 „Cinci capeicî, că eu m'așî duce ?...
 — „Stăi să schimbe-I zice,— așteaptă
 „Până cînd îmi vor aduce."

Ce să-î faci ? Se pune omul pe-așteptate de iznoavă,
 Cinci capeicî îs bani! Dar greu-î să schimbe o carboavă,
 Zice el și stă și'ntrebă nu maî știu de cîte orî,
 C'ostenise-a sta în picioare și curgeau pe el sudori.

Dar văzînd la urmă omul că vra noaptea să-l apuce,
 Pune cușma subsuoară la judecător se duce
 Și-î cîrpește două palme de tocmală și'ndesat

Ș'apoî zice :

 — „Uit'te acuma,
 „Nu vă fie cu banat,
 „Cele cinci capeicî ce astă-zî
 „Hotărit'așî să le ieu,
 „Cînd vor fi ca să se deie,
 „Le luați în locul meu."

FAG CE-A FĂCUT TATA

Un biet onrs'a dus o dată la un târg și el călare,
Cum merg oameni pe la țară și cum poate fie-care.

Mers'a 'n târg, a tras la gazdă,
Șaua, iapa și-a lăsat,
Și prin târg apoi ca omul,
Mers'a după cumpărat.
Tîrguește și se'ntoarce
Innapoi la gazda lui
Să-și îea iapa să se ducă ;
Dar la gazdă iapa nu-î.

Dă pe ici, ba dă pe colo,
Cată 'ntreabă și iar cată
Păn ce cată și pe-acolo
Unde maî cătase o dată.
Umblă cată prin tot locul
Unde nicî putea să fie,

Și prin casă pe sub paturi
Poate și sub pălărie,
Si la urma 'și lea rāndeaua,'
Iapa alt stăpîn își are,
Haide-a casă apostolește —
Altul merge acum călare.

Pe'mprejuru-î umblă lumea
Și se'ndeasă și furnică,
Unii iapa zic c'o cată,
Alțiî alta orî nemică ;
Unii spun c'așa 'ntîmplare
Au avut și eî vr'o dată
Și'l privesc pe om cu jale
Și cu dînsul iapa cată,
Și-î tot spun că va găsi-o
Că doar mare'î Dumnezeu,
Alțiî zic că va găsi-o
Că lor nu le pare reu.
Iară el privindu'și șaua
Ce scăpase ne luată
Si'nnăltind din umeri zice
Cătră lumea adunată:

— „Saua este pân'acuma... tot am șea... șeluța mea
„Și maî dînd vr'o zece galbeni, cred și iapă voiu avea
„Căcî pe cît se vede iapa mi-a luat'o cine-va
„Că, la dracul, nu-î ca fumul să se pîeardă 'n vînt așa.
„De voiu da de dînsa, bine, unde-va pe ici colea
^,Orî acel ce mi-a luat'o să mi-o dee dacă-ar vrea...

„Nu știu zeu... dar eu știu una, socoteala 'ml este gata
„Dacă nu-î și nu-î, atunce, fac și eu ce-a făcut tata.

După asta ce mai fuse.
Poate spune cine știe,
S'a pornit a casă omul
Orî se puse pe beție.
Sănătate, pace bună
Zic și zeu că nu mai știu
La pricim de tâlhărie
Nu voiu martur ca să fiu...
Inse vorba ce el zise,
La apus la resărit
De la crîșmă'n toată lumea
S'a întins și s'a lățit :

Că de-ar fi să nu-șî găscă îapa lui ce-a fost pierdut
Hotărîtu-s'a să facă precum tată-su-a făcut.

Pr'între altă multă lume ce-auzise, s'a'ntimplat
De-auzi și cel ce îapa de la om a fost luat.
Lumea toată vra să știe ce făcuse tatăl lui,
Dar în gînd ca să gîcească nu-î venise nimenuî.
Toți voiau să știe vorba cum s'o iee la 'nșeles.
Si de vrea să știe lumea, cel cu buba mai ales.

Stă la gînd și el și lumea:
— „Ce să fie, ce să fie ? !
„Știe farmec! ticălosul,
„Orî vr'o altă măiestrie ? !,

- Stă la gînd acum. Și lumea ca și dînsul se gîndea,
: Dară el la urma urmei chiar de-a binele credea
Că AT'O vrajă știe, poate niște lucruri diavolești,
'-păgubașul naibeî. Ș'apoî numai vezi că te trezești
. Că te-apucă-o zghihueală de te sfarmă ca pe tine,
. Ori vr'o mînă 'ți iea, orî glasul, orî mai știî ce dracu'ți vine /
'Te găsește-o dănănae orî mai știî ce Dumnezeu,
De te duce pe prăjină orî pe sus... orî și mai reu...
"Și'n sfîrșit se hotărește, după ce s'a răs_gîndit,
• Să-i dea îapa ca să scape și să fie liniștit:
— „Ieie-și-o dracului, boalelor ducă-se,
„Meargă cu dînsa,
„Deic-o dar lupilor, ție-o sau brînză chiar
„Facă dintr'însa !...

După asta iea și îapa și'nnapoî la om o duce
E"Arătîndu-î c'a găsit'o. Ș'apoî vra ca să-l apuce
I? Pe departe ca să-î spuie pe cînd îapa și-a pierdut
Ce ziceau că vra să facă precum tată-su-a făcut ?
— „Apoi dă, de o dată, bade,
„îi răspunde, 'ți mulțămesc
„Că'mî găsiși sărmana îapa
„Și-s datoriii să te cinstec ;
„Iar de vorba care-am zis'o
„Pe cînd îapa s'a pierdut
„A trecut atîta vreme
„Si ce-am zis am și făcut...

„Tatăl meu ca mine tocmai un năcaz o dat'a tras.
„Tot călare 'n tîrg mersese și pe jos a fost remas ;
„Si-a luat și el atuncia șaua 'n spate frumușel
[- „Și s'a 'ntors pe jos a casă ; iară eîi făcui ca el.

„Uit'te'n barbă-ți o semînță!! Măi, ce hoți sînteți, ce hoți! L
 „Dar vă'nvaț eu, las, pe toți...
 — „Nu, bădica,
 „Nu-î nemică,
 „Zice el. Nu fii tiran
 „Să te pui c'un biet țigan !
 „Că sămînța, care-o vezî, este, zeu, de-acum un an !!.

ȚIGANUL LA PEPEHÎ VERZI

Pe-un țigan un om prinzîndu-l în grădină-o dinioară
 Mîncînd pepeni verzi,—îi zice :

— „Dar ce cați acoloa, cioară ? !
 „Pentru ce și cum-intrași?
 „Pepeni verzi de ce mîncăși ? "

— „Am intrat, bădica, zice
 „Ca să văd: pămîntu-aice
 „E ca 'n țarnă, ori mai bun ?..

„Dar pe cinste, drept îți spun
 „Că de pepeni de mîncat —
 „Să nu-ți fie cu bănat
 „Să chiorăsc dac am gustat ! '

-„Tacî din gură, măi țigane ! încă faci pe oameni proști ? !
 „Nu vezî tu că te cunoști ?!

„De la cap de un cot de 'nnaltă,
„Să se 'npungă ploaea 'n ea."

Înapă asta toată noaptea s'a 'nchinat și s'a rugat
|'ă-î ajute sfînta Miercuri, căcî spre Miercuri s'a'ntîmplat,
pa s'o prindă.

Demineața într'o clipă s'a sculat
jii cu sacul, s'o aducă, la pădure-a și plecat.

Ijungînd la vizunie se vîri cu sacu 'n ea,
ursoaică s'o găbjască ; iar urseaica morăiea.

— „Nici maî mor
„Și nicî maî hor
„Hustîlîuc în sac s'acasă
„La copii poclon pe masă."

așa zicea țiganul, cînd de o dată se trezi
ursoaica mi-l prinsese și'ncepuse a mi-l buși,
-al freca, de vai de dînsul, căcî pe cînd maî contenea
pjzeaî plîngînd țiganul și strigînd pe cît putea :

— „Valeu, sfîntă Miercurată
„După cap nepieptănată,
„Fă-te a mă scăpa vr'o dată!
„De te-aî face a mă scăpa
„Ce fugoiu ți-așî arăta '..
„De m'aî prinde păn la șatră
„Să-mî maî tragi o scărmănată."

ȚIGANUL SI URSOAICA

Un țigan de mult o dată, nu știu cum s'a nimerit
Că trecînd printr'o pădure, o ursoaică a fost zărit
Toemai cînd voiea să intre să s ascundă 'n vizunie,
Si-o pîndi pe unde merse. Ș'apoî plin de bucurie
Alergă la fug'acasă și Țiganceî povesti
Și la dancî, și vesel zise :

— „Valeu, Doamne ce-ar maî fi
„De-așî putea s'o prind mămucă !...
„Cît de grasă-î, cît de mare
„Ne-ar ajunge, mămulică,
„Pentr'o vară de mîncare...
„Dar blănoasă ce-î!!.. Din piele-î,
„Ce frumos cojoc mi-așî face
„Și țiganceî vr'o scurteică
„Și-o căciulă, cum îmi place,
„Țurcănească, țugueta,...
„Parc'o văd, pre legea mea,

SOCRII SI GINERILE

Un însurăţel o dată cu nevasta-î s'a luat
Si s'a dus să-sî vază socrii ce şedeau într'un alt sat.

Dar pe socri 'nsurăţelul cam la suflet nu-î avea
Şi ca omul se gîndea,
Ce mal dur la deal la vale,
Ca să-î pună-acum la cale.

Căcî de mult pe cînd fusese socri odată pe la eî
La vr'o zi de sărbătoare, ca părinţi la 'nsurăţei,
Mama vitrigă cu fata nu prea bine s'a purtat
Căcî în toată vremea mesei tot striga neîncetat,
Să-î aducă una alta ba să-î deie ba sa-î facă
Că de voe de nevoe trebuind şi ea să tacă

Alergă sermana fata
De remasă nemîncată.

Ginerele, acum la dînşii ajungînd, îşi pune în gînd
Ca să-î lasă de la masă pe vr'o unul cam flămînd

Şi la masă cînd s'au pus
începu şi el să-î poarte cînd în jos şi cînd în sus
Ba dă-i asta, ba dă-i ceea, tot poftea şi tot striga
Socrul, soacra să-î împace unul şi-altul alerga.
Iar din ce puneau pe masă, generică potrivea

Că nemic nu remînea.

Iar apoi ce maî remase de la dînsul ne mîncat
Strîns a boţ frumos în mînă şi la cînî a aruncat.

Bieţii socrii morţi de foame trebuind şi ei se tacă

Se'nţeleg acum să facă

Cam pe ascuns v'o turtă 'n vatră şi s'o pună să se coacă,
Ş'aşa 'ncepe a spune socrul că e foarte ostenit
Si se culcă, doar vede-l'ar şi pe gincre-adormit.
Căci gîndeau că maî pe urmă, cînd ceî tineri vor dormi,
Eî cu turta cea din vatră foamea tot îşi vor urni.

Generică însă, pace nare gîndurî de dormit,
Căcî la nas îl vine tocmai miros de ceva prăjit.

; Şi pricepe'n dată planul. Deci: 'ncepînd a se 'nvîrti:

— „Eu mă scol că-I prea de vreme, zice, nu pot adormi.

— „Dar de ce te scoli acuma ?

..Zice socrul, ce-aî de gînd ?

— „Ia, mă duc şi eu la vatră,

„Vreu luleaoa să-mî aprind.

— „Stăi culcat, c'adormî, îl zice,

„Xumaî nu mişca din loc.

— „Da de unde !... îî răspunde.

„Că-s deprins s'adorm la foc !!.

In sfîrșit mergînd la vatră, jos pe-un scaun s'așeză
Și punînd pe-un clește mina, s'apucă și'n foc cătă
Și găsind în vatră turta — stă la locu-î neclintit.

Iară socrul mort de frică nu cum-va s'o fi găsit,

 Il întrebă — necăjit:

— „Ce ? Te-ai pus la vatră-acuma ?!..

 „Ce maî faci, la ce gîndești ?

— ..Ia gîndesc și eu la multe

 „Lucruri vechi și bătrînești!

— „Bre !... Ce gusturi îi veniră ? !

 Se gîndește socru 'n sine,

Ș'apoî zice ; „Mergî te culcă

 „Să veghezî; socoîf, e bine?

Ginerică 'ncepe atunce, Ia minuni să povestească

Iară socrul de mînie maî că vra să se bocească

— „Uit'te, zice, gust de vorbă

 „Ce-l găsi mă rog îfî place ? ! !..

„Mi se arde turta'n vatră...

 „Și eu tac și n'am ce-î face."

Tot gîndea la turtă socrul, iar el colo povestea :

Că-un răsneam al lui odată, cînd a fost pe cînd trăiea,

 Avea case, bogăție,

 Acareturi; răzeșie:

 Patru stînjini de moșie

 Și vr'o opt saci de hîrtie —

 Documente pe vecie !..

 Dar în dată ce-a murit

Frați și neamuri au venit

 Și s'au pus la împărțit

Iar cu cleștele prin vatră arătînd precum spunea

|Impărțîa și dînsul turtă și-o tala și povestea :

'- Ba c'a tras în colo brazde, ba 'ncolo la asfințit

 Până ce cu'ncetul turta,

 De-a măruntu-a sfărmițit.

— „Ce moșii mi-arată-'n vatră ?

 „Parcă-aud că hîrșciește

„Mi se pare, zice socrul,

 „Că el turta 'mî împărțește...

„Eî poftim ! ce-mî pasă acuma

 „De acareturi și moșie

„Tot îmi spune și-mî arată...

 „Asta nu-mî ajunge mie ? !.

„N'o fi ajuns la turtă poate

 „Și cu dînsa voiu scăpa. —

; „Eî ș'apoî la urmă ? 'ntrebă, cum și ce fel s'a sfîrșit ?

 „Uite'așa, răspunde celalt, toată s'a bucățelit ..

Și sfîrșind acum povestea

 Ca un vechiu moștenitor

Iea cu cleștele și-aruncă

 Turta toată în coptor

Zicend : — „Iaca astfel mers'a

 „Lucrul, cît am înțeleș,

„Ca din spuza ast din vatră

 „Chiar nemic nu s'a ales.

Se mai zice că pe urmă, ginerașul a simțit
 Că pe ușă noaptea socrii amîndoi ar fi eșit.
 Și eșind și el pe afară, prin grădină, cînd privi,
 Desbracați cum se sculase, pe amîndoi colo-i zări.
 Din grădină orî-ce roade s'au fost strîns, nu mai erau.
 Bieții socri cozî de varză de nevoe-acum rodeau.

Dar el haide strigă cîniî
 Și s'apucă de-amuțat
 Ca și după niște vite
 Ce 'ngrădină ar fi intrat.
 Și tot strigă, tot amuță,
 Dă cu pietre, cu ce poate
 Până ce cu ho ! cu strigăt
 Din grădină, haiti, îi scoate.
 Peste grad prin spini
 De-a dreptul cum apucă fug cum pot
 Uitînd bieții de nevoe
 Si de foame si de tot.

Iară el la urma urmei, după ce i-a tîluhoit,
 Intră 'n casă și se culcă bucuros și liniștit
 Si cînd vin apoi și socrii de se pun și ei în pat
 El începe să le spună ce-a făcut și ce-a lucrat,
 Că 'n grădină niște vite el văzuse și a sărit
 Si cu bulgări și cu cîniî peste garduri le-a gonît,

— „Bine, bine, zice socrul
 ..Foarte bine le-aî făcut
 „Socotind că pe 'ntuneric
 „Poate nu i-a cunoscut.

— „Ba, ce bine, zice dînsul, parcă-mî pasă așa de tare
 „Strîngă-și vaca cine-o are
 „Iar cînd nu vra ca s'asculte...
 „Eu, cum știți că nu știu multe
 „„Zeu, trăgeam cu pușca"n ele, fie-a dracului de vaci.
 "— ; ;^{B * * L I} dragă, zice socrul, numai asta să n'o facî.

ȚIGANUL CU RUSUL

Intr'o vreme pe cînd Rușii,
 Cum se spune s'a'ntemplat
 Că'ntîlnind un Rus în cale-î
 Pe-un Țigan, l'a întreat:
 — ..Unde merge drumul, ista ?...
 (Pe rusește cum vorbea).

Iar Țiganul ce rusește
 Cum c'ar ști se fudulea :
 — „0 ! Ne scâjo, îi răspunde —
 Care 'nsamnă : nu-ți voi spune
 Căcî nu știu nicî singur; ș'asta
 Ca pe foc pe Rus îl pune.

Rusul crede că Țiganul vra de el să-șî facă rîs
 Și, obraznic, parcă'n ciudă, nu-ți voi spune,, i-ar fi zis.

— „A !! Ne scâjeși ? ! Rusu-î zice,
 Orî adecă cum s'ar prinde :
 A !! Nu vraî să-mî spuî ! ?...
 Și'ndată îl înhață și-l întinde
 La pămînt, și mi s'așază
 Pe tabet să-î mulțamească
 Peste cap și peste spate —
 Mulțamită drept rusască.

— „Valeu ! strigă-atuncî Țiganul de durere și răcnește ;
 Iară Rusul iea pe valeu cum c'ar fi valeâi-rusește ;
 Și știind că pe rusește : valeâi — trage, dă 'nsemnează,

— „A !! valeâi ? valeâi ? Ii zice
 „Na, ne scajeși ? Na, valeâi ? !.
 Trage-î zdravăn, iar țiganul
 Se'ndoiea de socoteai,
 Că-1 din una fără de oase —
 Ca cureaua și răcnea
 Si'n tot chipul, de durere;
 Ca zvîrluga se'ndoiea:

Iar apoi prinzînd cu mîna de pe-unde-a fost lovit
 In spre Rus și'ndreaptă ochii și-î vorbește răgușit:

— „Mări, dragă gospodină,
 „Nu maî fii așa hapsină !
 „De vraî, valeu să nu zic
 „Și să tac, să tac pitic,
 „Nu maî da atîta'n mine
 „Că maî mult să strig îmi vine.

„Cît mă ții într'un bătut
„Zeu, că-s chipuri de tăcut!!...

Rusul tace și'ndesește și tot bate și iar bate
Iar țiganul parcă'n ciudă strigă valeu cît ce poate.

In sfârșit tot valeu hojma și iar valeu a strigat
Iară Rusul tot îi trase păn ce lat l'a și lăsat.
Și s'a dus în treabă-î iară-și în cotro s'a nimerit.
Dar Țiganul zise'n urmă, cînd a fost de s'a trezit:

— „Ian te uită cap de Rus
„El cu mine s'a fost pus !
„M'a bătut de m'a stîlcit
„Dar cu ce s'a folosit ? !..
„Că eu valeu am strigat
„Până cînd s'a desgustat:
„Și de frică m'a lăsat
„Că, dă, bătă-1 Dumnezeu.
„Doar puteam să-1 bat și eu,
„Și strigînd și ne strigînd
„C'aveam gînd

.. D'ar n'avuî cînd !

TACI FEMEE CE MENEȘTI

O femee, ce-î venise, după ce cu-al ei bărbat
Se'mpăca destul de bine de pe cînd s'a măritat,
Și-î era și drag bărbatul și-î era și dragă lui,
Și trăeau destul de bine, ca la casa omului,
S'apucă să-î bată capul:

Măi bărbate, tu iubești.

Omul, de, ca omul zice :

„Taci femee, ce menești!! !,

Azi îi zice, mîni îi zice,
In sfîrșit în multe rîndurî
Până cînd cu vremea omul
S'a cam pus și el pe gîndurî,
Și'ntr'o bună demineață
Nu știu unde 'ntro potică
Mi-1 zăpsi colo, femeea,
Negustor cu oca mică.

-„Vezi, bărbate, vorba noastră? Nuți-amspuseucăiubești?

- „Da, nevestă! Dar eu ție nu ți-am spus să nu menești ?

UNDE ESTE TI ÎN PAGUI SĂ NU FIE?

Cum văzu țiganul că prin sat de-a rîndul.
Sînt oieri cu toții, se bătea cu gîndul:
Ce șurub se 'ntoarcă, ce negustorie
Oî și el să aibă și oieriu să fie,
Și prin sat ca dînșii ziua să vorbească
Tot de oî. Gîndește cum s'o nimerească.

Curmeziș țiganul și'n lungiș s'a dat :
Două oî la urmă tot a căpătat.
Și a făcut și stîină. Avea turma 'ntreagă —
Două oî!!.. o lae și-o babană neagră.

Injghebat'a stîina totul a gătît,
Doî ciobani de-odată haîde și-a tocmit,
Și să aibă 'n grijă le-a și poruncit:
De cum-va păcatul s'o 'nfîmpla să dee,
Și din oî vre-una s'o 'nfîmpla să pieie

Eî s'alerge'n grabă și să-î dea de veste,
Ca stăpîn să știe paguba ce este.

Decî o oaie, tocmai cătr'o serbătoare
Potrivește'n cîudă par*că și chiar moare.
Ș'un cioban de'ndată la stăpîn pornește
Ca să-î dea de veste. Mergă și-l găsește
Tocma'n fundul crîșmei stînd și sfătuind
Cu stăpînî de turme, și la vin cinstind.

Cînd ciobanul întră merge 'ntins la el
Si vorbind îi zice cam în acest fel :

— „Ciobania, bade, azi ți-am împlinit
„Ooiea ce mi-ai dat'o s'o pasc a pierit.”

— „Ieși afară, slugă rea, nerușinată —
Strigă-acum țiganul, sare chiar să-l bată.

L'a bătut și-afară tot brînciș l'a dat
Ocărindu-l grosnic cum că s'a 'mbătăt.

Iar ciobanu-acesta celuilalt îi spuse
Și'n sfîrșit la crîșmă și celalt se duse.

Dar celalt de'ndată ce-l văzu cinstind
Merse'ncet și spuse cam așa zicend :

— „La mulți ani stăpîne !! Mulți și fericiți
„Ani să tot petreeeți, după cum doriți!!...”

— „Să trăești băiete, (zise atunci țiganul),

„Iea paharul ista.”

Iea și bea ciobanul,
Ș'apoî stă la vorbă parcă nicî nu știe
Că-î pierise oaiea, ci cu veselie
Despre oî și stîină șede și tot spune
Pînă cînd țiganul întrebare-î pune:

— „Ce maî e la stîină, pe-acolo } Ce veste ?

— „Dă, la stîină... bine... bună pace este.

„Oile merg bine, dar... așa și așa.

„S'a'nceput din ele a'nsemna ce-va —

— „S'a'nsemnat din ele ? !!... Ce vorbești tu măî ? !

„Și din care turmă ?

— „Ia din cele lăî...”

— „Vezî așa maî merge. Celalt a venit

„Și mi-a zis de odată : „Oaiea țî-a perit!

„Pricopsitul naibcî, dracu'n el să dea,

„Parcă-o oaie numaî ara în turma mea !

„Haî la cinste, lasă ! Chef și veselie !!

„Unde este turmă, pagubî să fie ?... —

PUȘCA JIDANULUI

Un jidan trecend odată, cînd a fost, cînd-va 'ntr'un rînd
Printr'un loc, printr'o pădure, îî veni de-odată 'n gînd
Că se poate din pădure și vr'un lup cum-va să easă

Cum era pădurea deasă ;

Că zicea el:

— „Cine știe,

„In pădure așa de mare

„Și'ndesită-așa de tare

„Câte lucruri pot să fie ? !..

„De nu șede lupu-aice, unde șede ?.. 'n prăvălie ? !..

Și gîndind așa, gîndind,

Și prin tufe tot privind,

Tot mergea, mergea 'nainte...

D'așî făcea și planu 'n minte:

Că vr'o pușcă de-ar avea

Ar scăpa de lup cu ea:

C'ar întinde-o, — ar trage foc

Și far îpușca pe loc.

Dară pușcă el ne-avend
 Se gândește atunci 'n gând
 Că cu bățul ce'l avea
 La nevoie s'ar putea
 Ca să scape de belea ;
 Și mergend așa zicea :

— ..Dacă ved un lup Aenind
 „Eu ieau bețul și'l întind,
 „Și îți sperii și se duce
 „Par'că el e târgoveț
 „Ca să vină să nfapuce
 „Dacă-î pușcă orî e băț ? !..

Și vorbind așa jidanul
 Când făcuse tocmai planul
 Si mergea cătând de drumu-și ca ori-care călător
 Iată-un lup gonit din urmă prin frunziș de-un vînător,
 Când nu-î trece nicî prin minte
 Hop. că-î ese aci nainte.

Ce să facă el acum ?
 Se opresce'n loc în drum
 Și întinzînd în grabă bățul, după cum s'a fost gîndit,
 Stă și așteaptă neclintit.
 Când de-odată vînătorul din desiș de pe dindos
 Poc ! Trîntește lupul jos.

Când aude el pocnind
 Si de loc nebănuind

C'a fost altul și-a'mpușcat
 Vezend lupul răsturnat
 Stă pe loc și nicî clipind
 Și la băț întins privind
 Zice:

— „Uit'te ce drăcie !
 „Nicî în minte să nu'ți vie :
 „Bățul meu din Dărăbanî,
 „Care-l am de zece anî,
 „A fost cot, a fost biciușca,
 „Dar nicî n'am gîndit că-î pușcă!

CUCUL. ȚIGANULUI

Un țigan în vremea iernei, nu știu 'n capu-î ce-a gândit
Parcă toate le sfârșise de pe lume. I-a venit

Gust să-î cînte cucul iearna, și zicea gîndind în sine :

— „Ce mi-î bun că sînt pe lume,
„Orî ce baftă-î zeu de mine
„Dacă nu-î vr'un cuc să-mî cînte ? !.
„De ! Căci, oh! Cînd ai noroc,
„Ca să-ți cînte cucul, mamă,
„Incă'n față, atuncî pe loc
„Scoți la capăt de minune,
„Orî ce vraî și ce poțești.
„Toate-ți merg atuncea strună.
„Ca prin farmec izbîndești,...
„Doamne, Cuce ! Cuc la tata,
„Cuculețul tatei cuc !!...
„Zi-mî și mie-odată 'n față :
„Cucu ! cucu, zeu așa,

„Si-ți-o face tetea, face,
„Vr'un poclon vr'un dar ceva."

Dar precum vorbea țiganul, se'ntîmplă de-l auzi
Un băiet, ce'n fuga mare subt un gard se și'ndosi

Și strigă deodată : „Cucu ! "

Iear țiganul: — „Auleu !..."

„Parcă, cucu zice, Doamne ?...

„Mare-î sfîntul D-zeu !!.

„Mi-a trimes un cuc să-mî cînte !

„Ce să fac ? ! Bre, ce minune !..

„Cum maî cîntă !!.. Ce vor zice

„Ceilalți oameni cînd voiîi spune ?

„Ha ? ! Vor crede oare ? Doamne,

„Ce să fac, mă rog?.. Mă duc

„Să le spun la toți, că astăzi

„Mi-a sosit la mine-un cuc

„Ce-î trimes din ceriu să-mî cînte .." Astfel zice și pornește
Și pe toți țigani-î chieamă:

„Haide ! dînsul le vorbește,

„Căci acum la mine-acasă

„Mi-a venit din ceriu un cuc

„Ș'am venit ca să vă duc

„S'auzitî si voi cum cîntă.

— „Dar e cuc ? întrebă ieî.

— „Se'nțelege, ca toți cucii!

„Nu mă credeți ? Alelei!!!

„Dar m'apuc ce-ți vrea să-mî faceți,

„Să mă bateți.

— „Zeu ! te -apuci ?

— „Haide dar, atunce unul
„Zice, haide să ne duci.

Deci s'au dus cu toți țigani ca s'asculte. Așteaptă, șed ;
Inșă pace! sănătate ! nici n'aud nemic, nici vād.

—• „Unde-î cucul ? zice unul
— „Stăi maî rabdă pușintel
„Dați-î pace, lasă, lasă!
„Stați cu fața toți spre îel!
„Îi voi zice eu să cînte.
„Sst!.. Ședeți așa : Tăceți !
„Cucul tetei! Unde-aî cucu ?
„Ia maî cucu cuculeț.
„Să te-audă ș'aste neamuri.
„Haide fă-le vr'un hatîr
„Să le meargă bine...

Atuncea

S'auzi de-odată-un cîrrr!
•— „Dec!! Auzi ? Acesta-î cucul? "
Zice unul.
— „Ți se pare"
Zice dînsul, cînd de-odată
S'auzi strigînd maî tare :
— „Cîr, congîr, congîr."
— „La naiba,
„Hicî cobae !! " Supărat
Strigă dînsu. „N baftă-ți numai
„Fi-ți-ar cum ne-aî maî cîntat!!

Iar țigani toți atunci sar pe el și ne'trebat
Îi trîntesc așa cu pumnii c'aî fi zis curat că-l bat.
— „Cuc i-acesta măi la tine ?
— „Cuc! Le zice el răstit.
„A mîncat și el cireșe și-a cîntat cam amorțit.

CAIȚIGANULUI

După daicos, ca țiganul, prin meleaguri trierînd,
 Un țigan pe drum mergînd
 O potcoavă-a fost găsit.
 Și gîndind ce-o fi gîndit.
 In desagi frumos o strînse și spre casă-î a pornit.

Cînd ajunse-acasă, dancii înnainte-î tofî ieșiră
 Și cu cîrdul îuți ca uliul peste trăiști năvăliră
 Căutau și ce găseau
 Tot scoteau și tot ziceau:
 — „Ditaî lapte și slănină !
 „Ditaî carnea și untura !
 „Ditaî brînză și făina !
 „Acana cîrlobătura !!!...
 „Heî, trăsните-ar Dumnezeu
 „Tete-o, ce-e 'n sacul tău ?
 „Ce-î aceasta ?
 — „Ia potcoavă. D'apoî alta ce să fie ? !...
 — „Ian auzî : potcoavă, ditaî!! Oare rnoartă-î orî e vie ?!.

„Potcătura potcovată
 „Tare-î strîmbă cîrlobată
 „Și sucită și 'nvîrtită
 „Ș'apoî doar și găurită !
 „Dar, măî tete-o, se mîncă ?.
 — „Dar de unde ?
 — „Apoî dar
 „Spune 'ncaltea, teticuță,
 „Ce-aî să faci cu ea, măcar.
 „Demineața cînd s'aude
 „La beserică tocînd
 „Toca, toca, toca, toca,
 „Bălălău și bam, făcînd
 „Nu cum-va de-acestea face
 „Popa, teteo ?
 — „D'apoî cum \
 — „Dar de unde-aî căpătat'o, măî tetic ?
 — „De pe drum.
 — „Da'ndrăcit măî ești, măî teteo !.. Și la ce ți-î bună acum ?
 — „Asta-î bună dragul tetei
 „Pentru ca de potcovit.
 „Trebuesc de toate patru
 „Una-î asta ce-am găsit,
 „Numai una, și'ncă una
 „Și cu una de-ar măî fi,
 „Ar fi tocmaî... Ș'apoî tetea
 „Și vr'o aibă-o măî găsi
 „Și cu ele atunci pe alba,
 „Tetea las c'o potcovi.
 „Doamne, Doamne ce-ar măî fi
 „Și vr'o albă de a-și găsi ?!.

„Alba tetei cea găsită
 „Cînd te-ai face potcovită
 „Și eu șaua de a cățaua
 „Și se miere mahalaua !...
 „Ce-ași mai face, zeu atunci ? Mînă'n șold ași răzăma,
 „Și pe alba potcovită ziua 'ntreagă m'ași primbla
 „Fără de grijă. Nicî de dracul, de nemic nu mi-ar păsa.
 „Dedîu 'n deal și Dedîu 'n vale
 „Tot pe alba lui călare !
 „Cine poate să-î mai zică :
 „Cioară, stîncă, mămulică ? !.
 „Cine-î zice că-î din laiu ?
 „Parcă-I vodă, parcă-î Craiu !!.
 „Numai alba și-o strunește
 „Și se primbla 'mpărățește...
 „D'apoî cum ! Cu alba, lasă,
 „Nicî de dracul nu mă tem...
 „Da și-un telegariu, așteaptă,
 „Mai pe urmă avem s'avem,
 „Alba noastră mai la toamnă va mai face și-un surei.
 — „Da, surei, surei, măi tete-o, să mă suiu și eu pe el.
 — „Să te suî, țiganul strigă cătră danciu și haide-l prinde
 „Și-l așază pe bătaie și-l sucește și-l întinde :
 — „Na ! Tâlhăria ! Să ții tu minte,
 „Nu-ți mai ert așa greșeli,
 „Cum te-apucî, luată-ar dracul,
 „Mînzul crud să mi-l deseli ? !.

SERBI LE TX\$JUFFEASCA

Un boer o dată pe-un țigan trimise
 La un popă-anume și se'ntrebe-î zise
 De-î cu drept că este vre-o serbătoare
 Mare și cu cruce, orî de-î lucrătoare.

De cuvînt, țiganul a plecat s'a dus,
 Ca răspuns s'aducă după cum i-a spus.
 Iașul tot umblat'a și l'a colindat
 (Căci prin Iași se vede lucrul s'a 'ntîmplat),
 Până cînd la urmă tot a nimerit
 După cum boeriul i-a fost poruncit
 Și-a ajuns la popă.

Popa Aftanasă,
 Ce slujea *la Dancu*, s'a'ntîmplat a casă
 Și i-a spus de-o dată vorbă răsplată :

#

— • „Mîne-î sârbătoare, este zi legată ;
 „Este Crisostomul, sfîntul cel vestit
 „Ioan gură de-aur cum e și numit;

ANECDOTE POPULARE

„Un ierarh și dascăl! — Spune-i c'am zis eu
„Care slujbă mare și cu polfeleu

— „Bine, a zis țiganul, bine c'am aflat,
Și'n napoi cu vestea iute s'a 'nturnat.

— „Eu cucoane cum mi-aî spus
„Drept la popa 'ntins m'am dus.
„Și-acum știți, Cucoane, veste
„Sărbătoare mine este:

„Parnavel cel mititel
„Și cu botul de oțel;
„Insă eu am mai aflat
„Că nu-î slobod ci legat,
„Din pricină că-î prea refl,
„Și-or fi-avind și bălăleu...

— „Ho ! Destul! La naiba ? Ce-aî înnebunit ?
Strigă-atunci boierul. Unde-aî auzit ?

— „Anaftima bătrînul, ... părintele... mi-a spus.
„Căci eu, precum ziseră-țî la dînsul m'am și dus.
— „Anaftima-î un popă ? !!.

— „Un popă, da ! Vezî bine,

„Cu barbă cu potcapic..., acum vorbi cu mine...
— „Auzî ce bazaconii ? !... (A căpiet săracul!)
„Biserica lui care-î ?...

— „Biserica la Dracul.

TREI SURZI

Niște capre un surd pierzîndu-șî
S'a pornit să și le cate;
Dar voi de unii alții
Ca să 'ntrebe 'n care parte
Si văzînd un om în drumu-î
Niște pari tot înșirînd
Făr'a ști că-î surd și-acela,
Să-l întrebe 'și puse 'n gînd
— „Bade l iacade'ntîmplare
„Astă-zî caprele-am pierdut,
„Ș'acum nu știu 'n care parte-s,
„Dumneata nu le-aî văzut ?
— „Mulțămescuți de 'ntrebare,
„Surdul cel alt i-a respuns
„Gardu-l fac eu până colo,
„Numai parii nu-s de-ajuns !

Crezînd surdul că-î arată
 Unde caprele s'au dus,
 — „Nu ți-o fi degeaba-'i zice,
 „Dac'or fl pe unde-aî spus.
 — „Pân'colo s'ajungă parii ?
 „Ce vorbești, mă rog, degeaba ?
 — „Zeu, c'a dracului hărămurî!
 „Poate că-î mai bună iarba !

Apoi pleacă surdul nostru, și pe capre le găsește,
 Ș'apoi celui ce-î spusese, să-î dea una se gîndește.
 Una c'un corn rupt alege dintre toate câte avea,
 Si de celalt corn o duce si voeste să î-o dea.

— „Ține-ți, bade, juruita,
 „Cum mi-a fost cuvîntul meu,
 — „Fugî d'aci și-ți vezi de treabă
 „Nu-î am rupt doar cornul eu.
 — • „N'are-a face ! Nu măî spune !
 „Capra-î tînără, voinică,
 „Despre-un corn e mare treabă ?
 „Iea-o. lasă, nu-î nemică...
 — „Ce, te legi acum de mine ?
 „Haide, fugî că te lovesc !
 „Eu nici batîr n'am văzut'o
 „Și el zice s'o plătesc.
 — „Capra-î bună de-ale mele
 „Eu te rog curat s'o iei,
 „Chiar ți-o las de-acum aice
 „Poți se faci cu ea ce vrei.

Cînd văzu că-î lasă capra, îî păru chiar îndresneț,

Și luîndul iutî de guler zice :

— „Haide la județ !

Merg tîriș găsesc județul și amîndoi încep să-î spună :
 — „Voiu să-î dau o capră uit-te și el zice că nu-i bună.
 — „Spui mincîunî c'am rupt eu cornul!
 „Cum poți zice c'am făcut,
 „Lucruri, bade despre care
 „Nici prin gînd nu mi-a trecut?

Dar județul ca și dînșii surd și el s'a nimerit,
 Și din cîte au spus nici una, chiar nemic n'a auzit.
 Se uita și el la dînșii, cum s'aprind și cum vorbesc.
 Nu știea de-s surzi ca dînsul, dar vedea că se sfădesc.
 Da din cap mereu la dînșii ascultîndu-î liniștit
 Și la urmă apoi le zice :

— „Bine ! trebue-ispășit.

„Până atunce capra însă trebuește, da !. de'nchis,
 „Ca să n'aibă ce-l ce-o are vr'un cuvînt ceva de zis.

— „Eu i-o dau respunde unul,
 „Faceți cum veți socoti.
 — „Ba, eu nu plătesc nemică
 „Vinovat fără a mă ști.

Deci județul prinde capra și o închide frumușel,
 Iară surzii ce să facă dau din cap privind la el.
 Unul zice:

— „Foarte bine
 „Asta chiar ți-s'a căzut,
 „M'am jurat că n'am rupt cornul,
 „Dar tu, cîne, n'aî crezut!

„Ești cam lacom, heî, sermane,
 „Și te uită ce-aî mai tras,
 „Pentr'un lucru de nemică
 „Făr de capră mi-ai rămas !
 „Ințeles'a el județul
 „Ce gîndești și ce vrei tu,
 „Și de-aceia n'aî ce face,
 „Lasă-ți capra și te du ! "

Altul zice:

— „Bine-ți face,
 „Căci n'aî vrut cînd te-am rugat,
 „Să-ți ieî capra ce-ți dădusem,
 „Judecat'aî mai cătat ? !
 „Tu gîndeai că și județul
 „Ca și tine fi-va poate,
 „Și va zice să-ți dau, badeo,
 „Caprele cu cîrdul toate !!!
 „Aî rămas și făr de-aceasta
 „Sezî de-acum te liniștește,
 „Cine sama nu-și iea bine
 „Tot deauna o pățește."

Mînioși apoî cu totul cînd erau să se despartă,
 Bieții oamenii ajunseser mai aproape să se bată.
 Dar pornesc, se duc de-acolo înjurîndu-se amendoî,
 Și bătînd în pumnî de ciudă și uitîndu-se 'napoî.

Iar județul ține capra
 Si-o hrănește 'î dă mîncare

Și se pune pe-așteptate
 Să-i plătească cel ce-o are.

Și de-atunce tot o ține.
 Și mai cît o va ținea !
 Cine vra și-acuma poate
 Să se ducă si s'o iea.

BOALA DE CALDARAR

O femeie-avea ibovnic și, de nu-l vedea 'ntru una,
Ar fi vrut și ea să-l vadă batir noaptea totdeauna.
Și venea el, nu-î pricină, și pe ploaie și pe tunet
Și pe cea mai slută vreme, căci era om bun la suflet.

Cum dregeau ei nu știu, dară, într'o sară s'a 'ntîmplat
Ca să vie a casă tocmai și beleaua de bărbat.
Cum veni'î deschise ușa, și de'ndată ce-a intrat
Ostenit, se vede, omul s'a luat și s'a culcat.

Dar în pat... o! Doamne sfinte și prea sfântă Născătoare,
Numai el și cu femeia și-o mulțime de picioare !

— „D'apoi asta, măi femeie,
„Ce minune-î ? Ce păcat ?
„Numai eu și tu și uite
„Că picioare's șese'n pat!!”

Ba că-î asta, ba că-î ceea, ba că sînt și ba că nu-s,
— „Unul, două, trei femei ; uite's șese cum 'ți-am spus! ”
— „Zici că-s șese ? !! Face dînsa;
„Apoi tot eu am dreptate,
„Știu acuma ce-î pricina,
„Tu-mî ești bolnav, măi bărbate !!
„Da ești bolnav!
„I-an dă-mî batca
„Si ciocanul din blidar
„Și căldarea de sub vatră
„Să-ți desfac de căldărar ;
„Căci, ascultă, căldărarul
„Reu e Doamne, Doamne sfinte!
„E mai reu decît orbalțul,
„Te smintește si la minte.”

El îi zice să-l mai lase. Dar femeia nu-l mai lasă
Ci-l înșfacă și'ntro clipă mi-l așază jos în casă,
Și-așa noaptea pe'ntunec, nicî n'aprinde luminarea
Își fea batca și ciocanul și-î așază'n cap căldarea
Și s'apucă să-î descînte cum zisese, și-î descîntă :
Bate zdravăn în căldare, bocănește și-î tot cîntă:

Toca, toca
Boca, boca
Toca, toca tocălău !
Haide, scoală, măi flăcău,
Și te 'mbracă, te gătește
Iea-ți căciula, te pornește.

Toca, toca
 Boca, boca
 Boca-î boc ca la fierar
 Că-î făcut de căldărar,
 Căldărar cu bocănit
 Pe bărbat de 'mbrobodit.

Toca, toca
 Boca, boca
 Toca, toca bocănești
 Haî mai îutî! Ce te codești ?
 Fugî din drept de la ferești
 Că te vede cine ești.

Toca, toca
 Boca, boca
 Toca, toca Măriucă,
 Căldărarul să se ducă
 Cu bărbatul pe pustiî.
 Măî flăcău pe cînd măî vil ?

Toca, toca
 Boca, boca
 Toca, toca, tocălău
 Trecî măî lute, măî flăcău,
 Trecî pe icî pe uş'afară ;
 Eu te-aştept pe mîne sară...

Toca, toca, boca, boca, tot așa i-a descîntat
 Păn ibovnicul din casă a văzut că s'a cărat;

Iară omul surd de vuet și cu capul călindar
 Cît a stat să-î bocănească la urechi de căldărar
 Cînd cu chiu cu vaî se vede, în sfîrșit ajuns în pat,
 Cam cu greu dar tot s'apucă din-adins la numerat.

— „Ce minune măî femeie !!
 „Zeu c'așa-î precum ai spus ;
 „Numer, numer la picioare
 „Și măî mult de patru nu-s.

— „Ce măî zicî acum ? Iți vine
 „Să măî crezî că n'am dreptate ?
 ;— „Cîtu'î lumea ! Bodaprosti. •
 „Să-ți dea sfîntul! sănătate.
 „Cînd vorbeai măî dinioarea
 „Socoteam că spuî la fleacuri
 „Dar acuma și căldarea
 „Văd că-î bună pentru leacuri."

TREI PARALE

Pentru trei parale, odată, se certau doi cerșitorî,
Cum se'ntîmplă de se ceartă, între dînșii dese-orî...

Unul strigă:

— „Haî plătește-mî, căcî de-ajuns te-am așteptat.

Altul zice:

— „N'am de unde! Azi nemic n'am cîștigat.

— „Fă ce știi. Ce-mî pasă mie!

„Du-te cată unde știi,

„Nu maî voiîi s'aștept de-acuma,

„Tot cu vorbe să mă ții.

„Vezî că sînt bătrîn la dracul

„Și maî știi ce te găsește

>*

„Pot să mor; căcî moartea vine

„Pe cînd omul nicî gîndește."

— „Morî! cît vraî, mă lasă'n pace

„Și te cară, fugî! Te du.

— „Zicî să mor ? ! Așa ! Dar, lasă

„C'am să mor să mă'ngropî tu.

„Căcî comîndu-mî e la tine

„Și datoriți ești să mă'ngropî,

„Să-mî faci praznic și pomene

„Și să-mî chemi Vlădicî și popi.

„Se'nțelege!... da!

— „Ce da, măî?!

„Socotești că te-amăgesc?

„Mor! Zeu mor. De-acuma haide

„Și mă'ngrdpă ! Nu glumesc."

Și zicînd aceste vorbe

Se lungește la pămînt,

„Iată-s mort de-acuma, zice,

„Ia-mă du-mă la mormînt.

Iar celalt acum de ciudă cum era el supărat
II iea 'n spate și se duce la biserica din sat.
El știea de mult pe -acolo, că 'n cafas ședea uitat,
Un sicriu ce și-l făcu-se pentru moarte-un om bogat
Păn s'ajungă însă dînsul, la biserică cu mortul,
Se făcuse noapte bine, poate chiar tîrziu cu totul.
Și-ajungînd luă sicriul și'n sicriu pe mort îl puse,
Și s'aducă apoî capacul, în cafas din nou se duse.

o

Dar venind el cu capacul

Cînd s'apuce jos pe scară

Auzi de-odată-un tropot

Ca ș' un mers de cai pe afară,

Și de odată chiar se vede

Și'n biserică intrînd,

Niște oameni mulți pe ușă

Și vr'o doi încet șoptind

Erau hoțfusi-atuncea noaptea în biserică intrase
 Intre dînșii să-și 'mpartă saci de galbinî ce furase.
 Decî s'așază jos cu toții. Toarnă banii și'mpărțesc,
 Fără grijă de nemică. Fac grămezî și socotesc...
 Dar privind mereu sicriul, și cu mortu'n el lungit
 Unul tînăr dintre dinșii, zice atuncea îngrijit:

•— „Oare mort e mortul ista
 „Din sicriu, ce credeți voi ?
 — „N'ai în mînă paloș ?.. Cearcă !
 „Zic ceilalți, ne'ntrebî pe noi ? !

Iară ceta din sicriu cînd aude ușa, socot,
 Uită moarte, uită tot
 Și scoțînd de colo capul strigă-odată cît ce poate :
„Să-riți morii si moar-te toate !!”

Cel de sus atunci de frică scapă jos din mînî capacul
 De răsună tot cefasul.

Hoții cred că-s morți, că-î dracul,
 Și lăsînd și bani și totul fug de frică, fug cu toți
 Nu cum-va să-î prindă morții

Iar în urmă mortul cum găsi cu cale
 S'așază cu celalt la împărțit parale.
 Și'mpărțiră, și'mpărțiră
 Pîn ce totul isprăviră.
 Iară cînd au isprivit
 Unul ș' altul liniștit
 S'așezară-acum în strane
 Și tot dur la deal la vale

S'apucară iar la sfadă
 Pentru cele trei parale.

Spăimîntați de frică hoții, au fugit cît au fugit,
 Ș'apoi stînd s'au pus cu toți și cu sorți au hotărît:

Înapoi dintr'înșii unul la biserică să plece.
 Și să vază ce s'aude pe acolo, ce se petrece.
 Și s'a dus un hoț ce-î dreptul la biserică din sat
 Însă capul pe fereastră cînd în nuntru l'a băgat
 Cel dator cu trei parale, încetînd din sfadălie
 Văzînd capul pe fereastră și gîndind la datorie
 H îea cușma de pe capu-î, ca pe un lucru de-ale sale,
 Și-o dă celuilalt și-î zice :

— „Ține, pentru trei parale.”

Iară hoțul cînd în urmă la ai seî din nou s'au dus
 Cu ce frică și mirare s'aseză colo la spus:
 — „E grozav! grozav!

— „Dar ce e ? îl întreabă, ce-ai pățit ?
 „Unde-s banii ?

— „Baniî, frate, morții toți i-au împărțit
 „E biserică ticsită de strigoi ce se sfădesc;
 „Nu le ajung nici bani acuma, și toți țipă și răcnesc.
 „M'am urcat la o fereastră,
 „Dar cum bani nu le ajungea,
 „Unul pentru trei parale
 „Mi-a luat si cușma mea.

ȚIGANUL ÎMPĂRAT

Un țigan călare-odată iar în spate cu-o căldare,
Cum trecea printr'o pădure se gîndea vorbind cam tare

— „Uit'te zeu ! Nu-mî șede bine ? !
„Nalt chipos și'ncălecat
„Pe un cal alb, ca sfîntul Gheorghe,
„Zeu că-s bun și de'mpărat!
„Ș'apoî zeu nu'ți face cruce,
„Că nu-î lucru de mîerat,
„C'a spus mama, c'a zis tata
„Că bunicul m'a urat
„Ca s'ajung puternic, mare,
„Si cu stare si vestit
„De la resărit să meargă
„Vestea păn la asfințit...

„Ce-așî maî rîde, zeu, atuncea!...
„Ba, nu rîd nu... Ce zic eu ?...

„împăratul ca să rîdă
„Nu prea vine !... Șede reu.
„Da'ncruntat colo și-al naibeî,
„Cu sprincenele'ncrețite
„Și'mprejur armașî cu săbiî
„Și cu sulîț ascuțite,
„Ca să șed ar fi maî bine ?
„Nu, nu merge nicî așa ;
„Căcî s'ar teme toți de tine
„Ș'ar fugi și te-ar lăsa...

„Vra să zică nu-î de samă
„Nicî cu chef, nicî supărat,
„Zeu că-î grea, cînd cauți bine
„Păn și slujba de'mpărat!
„Dară țara cînd te cere
„Să voești, să nu voești,
„N'aî ce face, de nevoe
„Ești silit ca să primești."

Iar vorbind țiganul singur de prin codru'l auzi
Un văcar și'n fuga mare alergînd așa-î vorbi:
— „Luminate împărate ! Fă-ți pomană, miluește
„Pe-un sărman, pe-un orb, ce lumea și lumina nu zărește."

„Na ! gîndește-acum țiganul :
— „Uite cum s'a nimerit
„Am ghicit și eu se vede
„Chiar cînd timpul a venit! !..
„Hai, noroc de-acum, cu bine !
„De-ar da sfîntul să trăesc,

„Să mă bucur de mărirea
 „Ce'n curînd am se primesc.
 „Dacă chiar și orbul vede
 „Că eu samîn a'mpărat
 „Să mai stai tu la'ndoială
 „Că nu-i lucru adevărat ? !

Dar văcarul iar încape

„Împărate...

— „Dar cum stil

„Că sînt împărat acuma ?
 „Cine ești, de unde vii ?

— „Sînt un orb, răspunde dînsul,
 „Ș'un călugăr m'a învățat
 „Să mă șterg la ochi cu plete
 „De-ale vr'unuî împărat,
 „Împărat ești că știu bine
 „C'asa sunet, gălăgie
 „Nu mai poate nicăiurea
 „De cât la'mpărațt să fie."

Apoi vine 'ncet aproape și cu 'ncetul, pipăind

Ii apucă'n mîna părul și de ochi apropiind:

— „Uite ! zice, se cunoaște că e păr împărătesc.

Căci abia de ochi s'atinse și-acum uite chiar zăresc.

Și zicînd așa cuvinte se ștergea, nu se ștergea

Dar de păr curat trăgea.

Dar țiganul strigă :

— „Stăi!

„Ian ascultă ce faci, măi ?
 „Tu veniși la lecuială
 „Și'ncepuși la păruială ? !"

Iar văcarul, pace

Tace,

Pe țigan spre dînsu'l pleacă
 Și cu păru-î tot se freacă.

Și'ntr'atîta s'a frecat,
 Și'ntr'atîta l'a plecat,
 Că l'a și descălecat,
 De manta l'a desbrăcat
 Și chiar punga i-a luat
 Ba și iapa și căldarea
 Și i-a și muiat spinarea,
 Că'n sfîrșit cînd a scăpat
 Să nu credeți c'a mai stat.
 Știți fuguță ce-a 'mpănat ?
 Alerga, zeu, nu glumea
 Nicî pămîntul n'atingea,
 Scriera, frate, nu fugea.

Iară hăt într'un tîrziu, ostenit se vede-acum,

Maî văzînd un om pe drum,

Ne rugat

Și ne'trebat

Făr a face vorbă multă

Făr a ști nici de-l ascultă

Roș la față și-asudat

Și c'un glas întunecat

El din fugă mai slăbește,
 Și mergînd așa-î vorbește :
 — „Mergi cu bine
 „Măî romîne.
 „Dară cată ține minte
 „Că la podul din 'nainte
 „Este o hăramină oarbă! Nu știu oarbă-î ori se face!
 „Dar, pe ochii mei, mă crede, că de cap amarnic trage.
 „Și te 'nnalță, te mărește
 „Până cînd te chicuește.
 „Reu e și pocit
 „Nu e de glumit!
 „M'a'ntîlnit mă rog pe drum
 „Și ca dracul nu știu cum
 „M'a mărit, m'a tot mărit
 „Până cînd m'a chicuit!
 „Ș'apoî ce chicuitură
 „încă ochii nu-ți văzură
 „M'a sucit și m'a'nturnat
 „Și cu pumnii mi-a cărat
 „Până cînd s'a săturat
 „Tot zicea că-s împărat !

„Fi-i-ar satu afurisit
 „Că frumos m'a 'mpărățit
 „M'a bătut de m'a sluțit
 „Și m'a deșalat
 „Chebea mi-a luat
 „Și nouă lei — *gloaoa*,
 „Și Alba degeaba ;

„Iar căldarea cea barcace
 „Numai ca să facem pace.
 „Și-mi mal împinse și pe ghicite
 „Dintr'o svîrlită două lovite...
 „Cît eram eu de departe
 „M'a lovit și'n cap și'n spate
 „Iar de-ar fi mai azvîrlit
 „De cinci orî m'ar fi lovit !

„Ș'apoî cum te mai mărește ! !.
 „Dar cînd vezi că te poștește,
 „Rade-o că te chicuește !

„Tot se sting și iar s'aprind
 „Și se 'nnalță, și se 'ntind
 „Și se pleacă și se scoală
 „Parcă-s prinse de-altă boală !
 „Parcă-î lucru necurat,
 „Poți să juri că s'o'mbătat !..,

«

Iar gândind în acest fel,

— „Nu-i a bine, zice el.

D să fie vr'un cutremur, vr'o furtună 'n astă sară ;
 P să fie-o poznă mare ! Nu-î nici chip de stat pe-afaă.,
 „Hai să intru 'n crîsmă îară.

B E Ţ I V U L

Un bețiv eșind odată dintr'o crîsmă beat lulea,
 De-i părea că totul mișcă dinnainte-î cum mergea,
 Cînd se vede-odată 'n stradă, ochi 'n juru-i aruncînd
 Stă și-și face planu 'n gînd :

— „Uit'te strada cum se mișcă și se lasă, se ridică ! !..
 „Și biserica de c61o... tot se pleacă... parcă pică !.
 „Și hotelul cel din față... Uit'te colo la ferești,
 „Nici nu poți să le privești;
 „Se ridică, se scoboară și se mișcă tot într'una !!.

#

„Dar pe cer, ian uit'te, luna
 „Cum se strînge și se umflă: aci mică, aci mare,
 „Nici o formă nu mai are.

„Dar colea la felinare
 „Ian te uită cum mai stau,
 „Nici lumină nu mai dau,

PEȚITORI

Niște oameni vrînd odată
 Ca flăcăul să-și însoare
 Căutară niște starosti,
 Ca la orî-ce 'nsurătoare
 Să se ducă cu flăcăul
 La'mpețit întăi și 'ntăi;
 Că flăcăii merg la fete
 Nu fetele la flăcăi.

Căutară, și-i găsiră
 Și la drum îi și porniră ;

Că la cîmp la tras cu sapa
 Mulți tovarăși nu găsești
 Iar la mese și petreceri
 Berechet, pe cît poștești.

Starostii știindu-l înse
 Pe flăcău cam mîncăcios
 Cam nătîng și cam cu totul
 Sfat i-au dat cuviincios
 Că la masă-atuncea numai
 Are voe de-a mîncă
 Cînd vre unul dintre starosti
 Pe picior îl va călca

Intr'un loc, deci, unde-ajuns'au
 Gazda masă le-a gătit :
Colțunași (chiroște calde)
 Cu posmag și'n unt topit.

Flăcăuanul stă pe gînduri
 Va mîncă nu va mîncă,
 Și s'apteaptă pe picioare
 Ca să-l calce cine-va.

-Dar șezînd așa pe gînduri și cu ochii la mîncare
 Iată tocmai de'ntîmplare
 |:0 pisică sad vr'un cîne ce-și găsisese de primblare
 Chiar atuncea pe sub masă
 Ca la țară 'n orî-ce casă
 II calcă și-l răscălcă
 Și el haide s'apucă
 La cărat și la mîncat,
 Si tot cară si iar cară
 De gîndeai că-î lege 'n țară
 Ca să-î dea cincî-zecî la scară

De va zice că nu pot
Să mînc eu singur tot.

Bieții starosti, ce să facă ? Ce să zică ? Se'nrucesc.
Numai mîna'și pun la gură și cu cotul se ghiontesc.

Iară dînsul tot mînce
Căci pisica'l tot călca.
Ba văzînd că-l îndesește
Și mîncarea n'o sfîrșește
Și crezînd că-î zic eî poate
Ca să le mănînce toate
Dă sub masă, bagă 'n sîn
Ș'un alt chip văzînd că n'are

Cum era mehenghîu de felîu-î
Suflă-odată 'n luminare

Ș'apoi strachina cu totul cu chiroște-o iea și el
Și'n căciulă-și o răstoarnă pe'ntuneric frumușel.

Cînd aprind el luminarea
Ce să vadă? El ședea,
Numai untul, din căciulă,
Pe la tîmple-I se scurgea.

Ce să-î facă ? L'au certat,
L'au luat la descîntat :

„Cată, bre, și îeași de samă
„Și mîncă cumpătat
„Căci ca mîni te prinde postul
„Tot flăcău, si ne'nsurat.

Dar mergînd eî după asta
Intr'un loc la altă fată
Și gătindu-le și-acolo,
Cum se știe, masă 'ndată
Niște borș cu pește proaspăt,
Cu orez precum se face,
El nicî două nu mai zice,
Priceput, mă rog și pace,
S'apucă să-și bage mîna
Și cu degitul scotea
De prin borș bucăți de pește
Și mînce și nicî gîndea.

Ce-au mai zis atuncî ceilalți
Nu mai știi, dar i-o fi zis
Mai cu ciudă, mai cu ris :

„Iea cu lingura, băete,
„Și mîncă omenește
„Căci cu laba cine dracul
„Prin mîncare răscolește

Dînsul, înse, cît se pare,
I-a 'nșelcs mînune mare
Căci alt-dată când le-a dat
Și măsline de mîncat
El cu lingura, de-a bine,
S'așeză și la măsline.

— „Bine, 'î zic ceilalți acuma,
 „Iea-ți de samă, măi creștine.
 „Ce ? Cu lingura pe dracul
 „Mai văzuși mîncînd măsline ? !”

Si spunîndu-î și 'nvățîndu-l
 Fiește-care se miera :
 „Cum se poate așa prostie ?!
 „Furculiță nu era?!”
 Dară dînsul, tot ca dînsul,
 Tot învață-l tot îi spune
 Căci apoi cu furculița
 El împunge și 'n alune.
 Căci aiurea în altă casă
 Cînd alune li s'au dat
 Cînd ceilalți luînd cu mîna
 S'apucase de mîncat
 Făr*a se uita la dînșii
 Orî a sta și-a judeca
 El se iea cu furculița
 Prin alune a înțepă

— „Ian ascultă, măi băete,”
 Niște starosti îi șoptesc
 Și se dau pe lîngă dînsul
 Și din nou îl sfătuesc :

„De eraî tu măi băete
 „Om colea, voinic odată
 „Tu puteaî să faci aice
 „Treabă bună, minunată

„Tu puteai să potrivești :
 „Și isteț s'arăți că ești
 „Și cu fata să glumești.
 „Că, de, fata știi ca fata
 „Face cum o zice tata
 „Dar și tata alt-fel face
 „Cînd flăcăul fetei place.
 „Tu puteaî să rîzi cu fata
 „Să te joci să mai'glumești
 „De luaî alune 'n mîna
 „Și-î ziceai: — ian se ghicești
 „Cîtc-alune sunt în mîna ?
 „Spune iute, îți poruncesc
 „Că sunt om împărătesc.
 „Fii măi dîrz, cu duh, la dracul
 „Cum e astăzi lumea nouă
 „Strică 'n dinți vr'o trei alune
 „Mai aruncă 'n ea vr'o două...

„Ha, ha, ha, băetul zice.
 „Ia acum v'am priceput
 „Las că fac eu, hei, de-acuma
 „încă vremea n'a trecut.”

Deci apoi măi unde mers'au,
 Poate tot acolo 'n sat —
 Casa umblă pețitorii
 Ca și 'n târg la cumpărat -
 Nu știu cum de s'a 'ntîmplat
 Lapte acru li s'a dat.

Dar flăcăul ce să facă? Umflă-o mână, haide 'ndată

Și-o croește după fată

Si de-odată voinicește

Drept în față i-s'oprește

Și, răstindu-se la dînsa, zice :

— „Acuma haî ghicește :

„Câte sunt aice 'n mîna ? Spune uîti, îți poruncesc

„Că sunt om împărătesc.”

Fata stă, la el privește

Vra să știe ce voește

Iară el cu lapte acru drept în frunte-o și lovește.

După asta nu știu singur ce isprăvi a maî durat

Știu atît că dimineața la o casă unde-aii stat

Cătând apă de spălat

Și 'ntîmplîndu-se să fie

Gazda om cu meserie,

Căci lucră la cizmărie,

Nu știu cum de-a potrivit

Că 'ntr'un vas a nimerit

Călăcan pentru 'nnegrit

Și cu el pe față-a dat

Ș'așa bine s'a spălat

Că jurai într'o 'ntinsoare

Că-î chiar dracul în picioare....

Dar scăpă de însurătoare.

Cum n'avea el banî săracul

Galbeni blancî vr'o zece mii

Se 'nsură într'un ceas cu dînșîi

Făr'a face la prostii !

ȚIGANUL CU PUȘCA

Un țigan de mult odată
Nu știu unde la vr'un sat
Fost'a dus la judecată
Pentru-o pușcă de furat.

Iar colo la judecată cum era cu grija'n spate
Că l'or pune la 'nchisore, că l'or rade, că l'or bate
Și când tocmai se gândea cum s'o 'ntoarcă, ce să facă.

Ce să spună să nu tacă,
Pricepînd că de scăpare
Nicî un chip acuma nu-î,
Iată tocmai din timpIare
Vede că 'n naintea lui
Vine-un om ce-a fost chemat
Ca să fie judecat
Pentr'un porc ce-ar fi furat.

Iar intrînd la judecată
Omu 'ncepe, haî, de-odată:

„Eu jupîne, orî cucoane, văd c'aice m'ațî chemat
„Socotind că-'s vinovat;
„Dar vă spun adevărat
„Porcul eii nu l'am furat,
„Ci cu 'ncetul, cu mîncare
„L'am crescut eu singur mare;
„Căcî cu lapte l'am hrănit
„Și l'am tot îmbucărit
„De demult de mititel,
„De pe cînd era purcel,
„Cînd nicî nu ședea 'n ocol,
„Ci dormea cu mine 'n toi,"

Si cu-aceste vorbe omul si cu marturî ce-a chemat
De belea s'a descurcat
Judecata l'a ertat.

Iar țiganu așa văzînd
Ș'ajungînd și el la rînd,

Zice:

„De, și eii, cucoane, ved c'aice m'ațî chemat
„Socotind că-s vinovat;
„Dar vă spun adevărat
„Că eu pușca n'am furat
„Ci cu 'ncetul cu mîncare
„Mi-am crescut'o singur mare

„Căci cu lapte-am tot hrănit'o
„Și mi-am tot îmbucărit'o
„De demult de mititică
„Cînd era cît o surcică
„Cînd nicî nu ședea 'n ocol
„Cînd era de-abea pistol.

ȚIGANUL LA MĂNĂSTIRE

Un țigan odată-amarnic pe tot satul supărat
Că-l năpăstuiau într'una tot cu lucruri de furat

„Dar ce dracu, 'și zice dînsul,
 Și se 'ntrebă cu mirare,
„Lumea asta-î chiar nebună
 „Numai teafără nu'mî pare!
„Nu vezî cît e de hîrsită ?
 „N'are suflet, n'are milă,
„Te pîndește, te 'nterește
 „Ca de-o boală-î este silă.
„La tot pasul te-urmărește
 „Strînge tot din calea ta
„Strînge-o-ar de gît cîrceî
 „Și-ar suci-o și-ar crăpa !
„De-a dat dracul să te prindă
 „C'aî luat pe ne'ntrebat,
„Cît de mititel vr'un lucru,
 „Zice 'ndată c'aî furat!

„De-aî cercat cum-va vr'o dată
 „Știî așa ca să glumești
 „Și-ai luat măcar o gîscă
 „Ochi-ți scoate cît trăești.
 „Chiar și azi mîncăî papara!
 „S'aii legat de capul mieii :
 „Nu știu cui pierise o pușcă,
 „Și ziceau c'am șters'o eu !
 „Lasă, las, prin satul vostru
 „Nu vă cad de-acum belea
 „Să vă văd atuncc numaî
 „Ceafa cînd îmi voi vedea."

Astfel zice și intr'o ciudă, ca și-un om eșit din fire
 Se pornește și se duce pîn ce dă de-o mănăstire.
 Iar colo la mănăstire se 'ntîmplă și masa gata,
 Și-l poftiră și pe dînsul, pîn la una pîn la alta.
 Și-a mîncat țiganul bine cum de loc nu s'așteptase
 Și nebun de bucurie că 'ntr'un loc așa picase.

Zice:

„Haî să șed aice!
 „Zeu că șed, pre legea mea !
 „Cîtă lume văz că șede
 „Eu se șed nu voi putea ?!
 „Șed boerî și boeroaice
 „Și se 'mpac se mulțămesc
 „Voiu șede și eu ca dînșîi,
 „Ce să zic, să maî cîrtesc. ?!
 „Zeu așa ! C'aice e bine.
 „Chiar aici e locul mieii

I

„Poate așa era să fie
 „Mulțămesc lui Dumnezeu."

Maî pe urmă și călugăr
 L'au făcut, l'au îmbrăcat,
 Comanac i-au dat și rasă
 Și metănî în mîni i-au dat,
Ioil i-au pus ca nume
 Din Ion cum se numea
 Iară el de bucurie
 Nicî pămîntul n'atingea :
 Cînd pășea credeai că are
 Catalige la picioare
 Și dădea din mîni țiganul
 De credeai că vrea să zboare;
 Se preumbla cătînd în juru-î
 Ca să vadă cum îî șede
 îmbrăcat călugărește!
 Cine trece, cine-l vede,
 I se pare că la dînsul
 Numai cată și privește
 Ce frumos și bine-î șede
 îmbrăcat călugărește.

O ducea țiganul bine, căcî atuncî cînd a sosit
 Toema 'n septămîna albă, nu știu cum, s'a nimerit
 Dar veni și postul mare cînd din capî vr'o trei zile
 Nu mîncă ci fac numaî ascultare și citire.
 Ziua 'ntăiu o trece toată nebăut și nemîncat
 In biserică cu frații la metănî și la 'nchinat
 Iară noaptea încă bine n'apucase-a dormi

Cînd de-odată pe la ușă iarăși toaca bocăni
La biserică se duce, și iar șede nemîncat
Și cînd ese în loc de masă mi-l trimite la săpat.

Așa astă-zî, mîne iară nu-î mai dau nemic mîncare
Ci-l trimet să sape numaî-orî să facă ascultare.

Sapă, sapă și iar sapă
Prin grădină, sapă 'n vie,
De mîncare însă pace
Nu s'aude nu se știe,
Nicî n'au gînd de maî gătit
Căci căldări, cazane, toate
Sunt acuma la spoit.

Ce să facă el acuma ? Să se plîngă ? Dar la cine ?
Maî posteau orî nu și alții... el postea curat de-a bine»
Ce să facă decî țiganul ? A răbdat și-a tot săpat
Până cînd la urmă zice stînd pe sapă răzemat:

„Sapă, bre, vîrtos și tacî,
„Că doar altă ce-o să facî!
„Nu știî coturî
„Nu știî locuri
„Nicî vezî oale pe la focurî!
„Sapă, sapă și iar sapă,
„Și de foame ochi-țî crapă!

„Aoleu, mămucă, dragă.
„Dar la ce m'ai mai făcut ?
„Săptămînî să rabd de foame
„Cine dracul s'a vezut ? !

„Bre, bre, bre, bre! Vai de mine
„Maică sfîntă, aoleu,
„Dar ce vre-ai cu mine-acuma,
„Doamne ce ți-am greșit eu ? !
„Cine m'a trimis pe-aice
„Batâ-l focul cap, bostan,
„Căci pe cât se vede-aice
„Se mîncă-odată 'n an !...
„Dacă 'ntrebî de vr'un călugăr
„Te îea dracul de necaz
„Căci tu crăpî și turbî de foame
„Și el rîde face haz !
„întrebai maî erî pe unul
„Și mi-a spus că-î postul mare.
„Ș'apoi daeă-î post! La dracul!
„Dar de ce nu dă mîncare ? ! ...

„Numai toacă și iar toacă
„Nu te prinde vremea 'n loc
„N'ai nicî când închide ochii
„Căci te chiamă: toc, toc, toc!
„Toc, toc, toc, la rugăciune
„Fă metanii și te 'nchină
„Toc, toc, toc, apoi îți dice:
„Du-te sapă prin grădină...
„Toc, toc, toc, de capul vostru
„Fi-v'ar atîta tocat
„Că de cînd îmi bateți toaca,
„Chiar ca toaca m'am uscat.
„Mănăstire!
„Hămisire!

„Toată ziua: toc, toc, toc
 „Iar mîncare canci la foc!

„Maî zicea maî erî un altul
 „Să răbdăm să tot răbdăm
 „Căci apoî în ceriu o masă
 „Ne vor pune să mîncăm.
 „Heî, comedii! Doamne, Doamne!
 „Multe maî auzî acum
 „Pân la ceriu e cale, frate,
 „Morî de foame, chiar pe drum!
 „Nu ! Degeaba ! Nu-î pe-aice
 „Pentru mine de trăit
 „Las la dracul mănăstire
 „Şi te du cum ai venit!
 „Lasă ceriul şi maî bine
 „Pe poteca de din dos
 „Ia-ţi Ioane tălpăşiţa
 „Şi te cară sănătos!
 „Las să rabde cui îi place
 „Să minince bocănit!
 „Mama doar de dor de toacă
 „N'a murit cînd a murit."

Maî stătea la gînd Țiganul : cum s'o întoarne ?

Cum să facă ?

Cînd de-odată iar s'aude prin ogradă

Sfînta toacă!

Şi-a atunci haide, tunde-o pîrleo

Peste gard: şi-aşa fugea!..

Peste spinî şi peste pietre
 Şleah bătut i se părea;
 Rasa 'n garduri aninîndu-şî
 El o lasă şi se duce!
 Cade chiar şi comanacul
 Dar el nu stă să-l apuce.

„Pică, zice dacă vraî.
 „Rămăî unde te-am găsit.
 „Rămăî, frate Ioile,
 „Căci Ion s'a mulţămit
 „Că de cînd pe cap te-am pus
 „Si mîncarea mi s'a dus!

Iar cînd fu 'ncolo departe maî gîndînd la comanac

Zice :

„De ! Căzii sărmanul! D'apoî ce eram să-î fac ?!

„Ştiu ce nu mi-o fi păcat

„Căci el singur a picat!

„M'aşî întoarce ca să-l îeu

„Dară nu e'n drumul mîeu.

ȚIGANUL LA VÎNAT

Un țigan ce nicî odată, pușca'n mîni n'a fost luat
 Intr'o bună dimineață vra să meargă la vînat.
 Dar de o dată pe la case haide 'ncepe a triera,
 Ca vr'o pușcă să găscă, veche cum s'ar întîmpla
 Uniî rid, l'alungă alțiî, iară el într'una cată
 Până cînd găsește-o pușcă tocmai gata și 'ncărcată.

„Doamne face el luârd'o
 „Auleu, ce pușcă mare
 „Of! că bine o să-mî maî șadă
 „Cînd oiu pune-o la spinare
 „Uit'te cît e de frumoasă,
 „Cît de neagră, cît de grea!..
 „Am să 'mpușc cu dînsa, Doamne,
 „Mult vînat... pre legea mea !..
 „Că din cap în cap e plină
 „De la bot și pînă'n strat

„Si pe cît de mare-î stratul
 „Și bușit e de 'ncărcat.
 „Cînd cu dînsa voiu începe
 „L'a 'mpușcat am se uresc,
 „Căci atîta încărcătură
 „Nicî la anul n'o sfîrșesc. .

Tot așa vorbind țiganul
 Pușca 'ntruna desmerda
 Și-o strîngea cu drag la pieptu-î
 Si 'n oțele o săruta.
 „Uit'te ce de-a meșteșuguri
 „Are ea colea pe strat!
 „Și cocoșul, bată-1 toaca
 „Uit'te cum e cocoșat!..
 Iar a casă la țigancă,
 Cînd cu pușca-î a ajuns
 A vîrît pe toți în boale,
 Toți de frică-î s'au ascuns.
 Fugeau dancii chiuita
 Și prin tufe s'ascundeau
 Alțiî smirna prin unghere
 Stau lipiți și nicî crîcneau
 Iară el răcnea prin casă
 De gînde-aî că 'și face samă
 „Ce gîndiți voi? lasă, lasă!
 „C'am să fac din voi pastrama!!.

[Apoi pune pușca 'n spate și se duce la vînat
tMai luând cu dînsul încă și pe-un alt țigan din sat

Ca să aibă cine strînge tot vînatul ce-or vîji
Și cu sacul să-l aducă înapoi cînd vor veni

Și se duc așa țigani ;
Iară cel cu pușca 'n spate,
îmbrăcat cu totul sprinten
Și cu mtneacă suflecată,
Nu eșise încă bine
Dintre case de prin sat,
Și vînatul să nu-l simte
Merge tupiluș, plecat.
Ca 'n șurub îi umblă capul
Intr'o parte 'n alta cată,
Cînd pe icî, cînd colo-î pare
Că vînatul i s'arată.
Tot se uită, tot ascultă,
Numa 'n degete pășește,
Maî așteaptă pe tovarăș
Și șoptind așa-î vorbește :

„Astădî eu vînez într'una
„Pîn ce sacul voi umplea
„Ș'apoi merg frumos a casă,
„Iară mîne vom vedea,
„Vom lua și vr'o căruță,
„Cînd vom merge la vînat.
„Căcî așa de mult în spate
„Nicî nu-î vorbă de cărat.
„Haide, dară maî-nainte,
Tnnnîn ne deal în sus,

„Numaî sacul ține-l gata,
„Cînd va fi vînat de pus."

Dar mergînd vorbind țigani, iată \i drumu-le întîlnesc
Pe-un biet om venind spre dînșî și de-odată-l și opresc.

— „Stai, mă rog, bădica, spune,
„De nu-ți este cu bănat,
; „Vînătorul cum vînează,
„Cînd se duce la vînat?
— „Cum vînează! 'ntinde pușca
„Numaî ce-a zărit vînatul
: „Trage 'ntr'însul și 'l împușcă,
„Maî apoi împușcă-un altul. . . .

' „Bine dar," țiganul zice și tot merg neconținut
Pîn ce-un epure 'nainte dintre tufe le-a eșit.

„Stai mînceați-ar tata coada,
Zice „stai căcî am uitat
„Ce mi-a spus românul acela.
„Oare cum m'a învetat ?..

„A !.. mi-a zis întinde pușca
„Numaî ce zărești vînatul
„Trage într'însul și'l împușcă
„Maî apoi împușcă-un altul.

„Haî s'o 'ntind.Darcum se'ntinde?
 „Cum să fac să nimeresc ?
 „Căcî așa mi-a zis românul
 „Ca s'ontind, s'o mai lungesc ?

Plănuind așa țiganul pușca 'n mîină și-o ținea
 Și-o căta pe la oțele, cum s'o 'ntindă nu știa.
 Pune mîna ca s'o 'ntindă trage 'n jos și trage 'n sus,
 Ș'apoî zice: „na! lungește-o, trage, doar așa țî-a spus!
 — „Trage!" zice acum și celalt

— „Trage nu vezi cum m'opintesc
 „Dracii toți mă îeu de ciudă
 „Și nu-î chip s'o mai lungesc.

Tot așa zicea țiganul și-o sucea și-o clătina
 Și pe o parte și pe alta și prin cap se scărpina.

Dar așa mereu cătând
 Și cocoșul ridicând
 Pușca îată c'a pocnit
 Și cel epure....-a fugit.

— „Uit'te bre și îea-ți de samă!
 „Pușca ta s'a descărcat. . . .
 — „Tacî din gură, nu-î nemica!
 „Ș'apoî? s'a mai ușurat !
 „Insă las că știu de-acuma. . . .
 „Cînd vînatul voiu vedea
 „Fug de odată îeaî și pușca
 „Și-l lovesc în cap cu ea . . .

Apoî merge mai nainte, dar, ce-î vine luî în gînd,
 Se oprește în drum de-odată către celălalt zicînd :
 „Fugî a casă, adă sare
 „Ca să punem pe vînat
 „Căcî o zi, de șede 'n soare
 „Tot se strică nesărat !
 „Nu mai voi să trier câmpii
 „Și să umblu de hăram
 „Iar vînatul să se strice,
 „Și nicî parte-acum să n'am.

Cel cu sacul fuge-acasă într'un suflet peste câmp
 Iară el, în urmă-î, umblă prin ponoare vr'un restîmp,
 Și cu gîndul la tovarăș sta 'ngrijit privind spre sat
 „Nu mai vine!... Vezî mă lasă
 „Cu vînatul ne sărat....

Iar văzînd că nu mai vine, haî, pe mers din noii se pune,
 Inse îată că 'nainte-î ca și cum printr'o minune,
 Vede-un epure 'ntr'o tufă, că șede boțit grămadă,
 Cu urechile ciulite, tupilat să nu se vadă.

Aoleu! șoptește dînsul și clătind din cap la el
 Amețit de bucurie
 Dondănește încetinel:
 „Uit'te zeii! ce piele bună !
 „Dac'aî vinde-o cât să îei?
 „Vr'o trei lei și jumătate!....
 „Ba n'o las din patru lei !....
 „Astăzi patru, de pe-aceasta,
 „De pe alta patru iară,

„Cîte patru, cîte patru,
 „Cît voîu strînge pîn la vară ?..
 „E! he ! heî!... Parale multe !
 „Atunci lî-mî-va îndămîna,
 „Cumpăr oi şi miei şi capre,
 „Şi-mî durez colo şi-o stîna...
 „Ş'apoi îe-ţi un cal, mîi hade-o,
 „Şi mi-l încelează bin\
 „Şi colo pe el te-aruncă,
 „Şi te-aşază cum îţi vine
 „Şi-î dă drumul ca să sboare
 „La apus, la răsărit
 „Şi ca gîndul să te ducă
 „Unde dorul ţi-a poftit...
 „Lumea 'ntreagă să se mire
 „Şi să 'ntrebe cine eşti,
 „Om orî zmeu orî prea viteazul
 „Făt-frumos de prin poveşti?...

„Mergi pe câmpî încolo 'ncoace; cauţi trebile pe rînd
 „Mergi la stîna şi de-odată pe ciobani îi prinzi dormind.
 „Să mă vezi atunci pe-mine, când oi fi eu supărat
 „Am să strig o-dată tare : Săriţi mîi! Ce v'aţi culcai ?!...

Epurile atunci la fugă,
 Iară dînsu-î ajuta,
 Că-î bătea din palme 'n urmă.
 Strigând! Uî, ta-na-na-na !.

Apoi pleacă iar Țiganul, însă iarăşi se opreşte
 Căci o vulpe de 'ntâmplare mai naintea lui zăreşte.

„Dar aceea, ce să fie,
 „Care şede colo jos? !...
 „Şi cu botu 'ntins pe labe ?
 „Bre ce epuraş frumos!
 „Haide-odată, pune mîna,
 „De, mîi ştiî norocul nu u
 „Poate 'mî ese așa înainte !...
 „Doamne mare-î Dumnedeu! !."

Şi zicând așa îea fuga, numai gata s'o apuce,
 Şi cu puşca ridicată tot aleargă, tot să ducă...
 Dar ea fuge, şi s'ascunde lîng-o baltă 'n stof pe şes.
 Iar el zice: „Heî! tu 'n baltă
 „Mi-aî sărit?.. Am înteles !..
 „Săriş tu că eşti o scârbă,
 „Dară eu că-s cât un cal!
 „N'am să sar?!!

Şi drept în baltă
 Să repede de pe mal.

Cum sări Țiganu 'n baltă dintr'o dată s'afundă
 Şi 'nghiţi mereu la apă pînă când să şi 'nneacă.

Iar Țiganul cel cu sarea unde a fost, pe unde a stat,
 Când se 'ntoarce să-l găsească îl găseşte-acum umflat.

Ce să facă el acuma ? sta pe mal cum se găsește
Și făcându-sî socoteală ce să fie, se gândește:

„Ce să fie ? Ce să fie ?!
„Nu-î nici pușcă nici vînat.
„Se 'nțelege lăcomie ! !..
„A crăpat căci a mîncat
„Tot vînatul ne sărat.

ȚIGANUL SI TIPICUL

Intr'o zi țiganul, lovit de mîhnire,
Căci n-avea nicî casă nicî loc de culcat,
Hotărî să meargă la o mănăstire,
Să se pustnicească, și a și plecat.

„Cum? să mor de foame?!... Om așa ca mine
„Să se prăpădească, zice 'n gîndul seu;
„Nu se poate, Doamne ! spuie orî și cine
„Nu-s voinici pe lume, mulți precum sunt eu.'

Ast-fel plănuește și pe mers se pune,
Drumu 'ntreg gândește numaî la mîncare,
Felurite feluri de bucate bune
I se par că vede, masa 'ntinsă-î pare.

Iar la mănăstire după ce ajunge,
Din Ion ca nume loil i-a dat,

L'a 'mbrăcat cu rasă și la cap îl tunse,
Căpătă și masa și loc de culcat.

Și la mănăstire petrecu țiganul
La 'nceput prea bine, cum nicî s'a gândit,
Pe neașteptate 'și 'mplinise planul,
Septămîna albă s'a fost nemorit.

La un loc cu frațiî se ducea la masă,
Și la rugăciune, chiar și la plimbare;
După masă înse unii pleacă-acasă,
Alțiî prin ceirurî, alțiî la culcare.

„Nu gândeam nicî dascăl ca s'ajung vr'odată,
„Dar acumn iată parcă's arhiereu,
„Popă 'n toată forma. Sunt personă 'naltă....
„Ce nu poți ajunge, cînd vrea Dumnezeu ? !..

„Sezî colea, mănîncă la mîncărî de-a gata,
„Nu te vede nimeni, ba te chiamă frate,
Se gîndește 'n sine. „De-ar trăi și tata
„L'as aduce-aice, cu rudele toate."

Cînd mergîa țiganul, părea vrei să sboare,
Fălăia din mîneci și călca de sus
Avea catalige, parcă, la piceoare
De cînd comanacul de frate i-a pus.

Dar într'o zi iată toaca mi-i trezește,
Merg în mănăstire cînt și cetesc,

Rugăciunea-î lungă, nu se mai sfîrșește,
Frațiî la mîncare, parcă nicî gîndesc.

Soarele de-amează de demult trecuse,
Ioil cu gîndu-î numaî la mîncare;
După rugă înse pe toți frați-î duse
La săpat, să facă la cîmp ascultare.

De la ascultare iar la rugăciune,
Cînd gîndea la masă toaca mi-î chiămară ;
Iar cînd merg a casă, capul jos a pune,
Haî din nou la rugă, toaca-î strigă iară.

Ca și azi, și mâne merg la ascultare,
In loc să mănânce, ast-fel s'a întâmplat,
Ioil întreabă pe un oare-care:
— „Te rog, frate, spune-mî: ce-atâta tocat

— „Toacă dar, că doară-î săptămîna mare.
— „D'apoi de mîncare, nu mîncăm nemic ?
— „Nu. Postește-acuma, rabdă fie-care,
„Căci așa ne scrie Sfințitul Tipic."

— „Tipic ? Ce-î acela ? E și el vr'un frate ?
„Si la ce mai serie ca să nu mîncăm ?
— „Nu e om, tipicul. E o sfîntă carte
„Groasă, mare, verde, cartea ce-ascultăm.

„Pân' la paști vr'o șapte septemâni de-a rîndul
 „Numai rugăciune facem și postim.”
 — „Pân la paști?! Mămucă, n'ajung nici cu gîndul,
 „Ioil gîndește: bravo aferim!!....”

Frații nu-î spusese că ei mai mînăncă
 De coala o leacă, de colo ceva,
 Ioil sermanul era proaspăt încă,
 Se 'ntindea de foame n'avea ce mînca.

„Ah, că greu mai merge slujba preoțească,
 „Prea me bucurasem cam pe la 'nceput,
 „Pe cât ved aice vor să me sfințească,
 „In abrașă breaslă am mai încăput ! !

„Loc mai bun în lume n'ar putea să fie
 „Pentru mine-aiurea de cât acolo !
 „Dar tipicul cela, care posturi scrie
 „Strică tot, la dracul, este o belea.

„Hei, de-ar fi, mămucă, să mi-l prind în mână,
 „Ar vedea el, lasă, cât e de tipic...
 „Am să-î fac eu felul, când mi-o fi îndemână...
 „Va vedea el, lasă, nu mai zic nemic.”

A doua zi iată cum s'a nimerit:
 Frații strînși grămadă, toți 'și povestesc,
 Că smeritul frate al lor a fugit
 Și că nici tipicul încă nu-l găsesc.

Se vedea 'ntro cadă cu apă de ploae
 Ceva verde, mare, înse frații zic
 Că 'necată este vre-o lighioae,
 Dar cătînd, aflară... Sfințitul Tipic.

ȚIGANUL LA VIE

Un țigan odată audind prin lume.
 Cît de bună-î poama s'a pornit anume
 Să mînânce poamă, și s'a dus la vie,
 Unde dînd de frunze, haî, cu lăcomie
 Începu să 'nbuce, de credeai că-î miere
 Cu-așa poftă mare și cu-așa plăcere,
 Câ-țî era și 'n grijă că s'ar îneca
 Cu-așa lăcomie cum le 'nfuleca.

Se umflase-acuma, era plin țifoe
 Nu putea sermanul, batîr să se 'ndoe,
 Cînd cătînd prin frunze maî băgă de samă
 Că erau și strugurî coțîi, frumoșî de poamă.
 Și 'ncepu să guste, dar atuncea iată
 Și vieru 'n față-î numaî ce s'arată
 Și 'ncepu de-odată cu ne pus în masă
 Și cu-o scurtătură, știî, cam cioturoasă

' Poamă — Strugurî.

Să-l măsoare 'n voe, și l'a măsurat
 Tot cu scurtătura și 'n lungiș și 'n lat.
 I-a cărat în voe cum și cît a vrut
 Pîntece din coaste maî că 'i-a făcut.

Deci de-atâta cinste cît a căpătat
 Zice că țiganul ar fi leșinat,
 Iar vieru 'n urmă, maî așa sub sară
 II dădu din vie peste gard afară.

Ast-fel zice lumea că s'ar fi 'ntîmplat
 Dar țiganul iată ce spunea prin sat:

„M'am pornit și eu la vie
 „Cam sub sară la chindie
 „Și de 'ndată ce-am ajuns
 „Subt o tufă m'am ascuns,
 „Și 'ncepuî să 'nghit la vie
 „Să-mî ajungă și să-mî fie...
 „Dar din tufe, hop de odată
 „Și vierul mi s'arată
 „Cam cu gîndul să mă bată.
 „Dapoî eii de felul mîeu
 „Zdravăn, cît un paraleu
 „I-am zis : „Vedi, gîndește bine
 „C'apoî intri'n cîrd cu mine,
 „De mi-aî pune mîna în chică
 „Eu cu dințîi de opincă
 „De gurguî te-aș apuca
 „Si le-asî roade în fața ta.
 „De mi-aî pune mîna în barbă
 „Eu cu dințîi prind de iarbă

„Și ți-o zmulg, cum nicî gîndești
„Să n'ai ce să mai cosești.

„Iar de nu, și nu m'ascuți
„Eu te las să știî desculț.
„Și de iarbă păgubaș
„Dacă 'n pace nu mă lași.

„Dar românul îndrăcit
„Parcă nicî n'a auzit ;
„Cît i-am spus și i-am tocat
„Nicî în samă n'a băgat.
„La zurbavă s'a întărtat
„Și-a pățit cum i-am cîntat

„Dapoi cine-î vinovat
„Ca pe-un om l'am învățat.
„Numaî nu m'a ascultat...
Făr de iarbă l'am lăsat
Și opinca i-am mîncat
Ba să vezî, ce nebunie....
A sărit la bătălie
„Și 'ncepurăm amîndoî
„Să ne batem între noi.

„Ne bușeam și ne trînteam
„Inse eu îl dovedeam :
„Cînd desubtu-î nimeream
„Cînd de-asupră-mî îl zăream !

„Cît e vorba de bătae
„Doamne ce mai hărmălae!

„Cînd să dai îfî vine 'n minte,
„El te ea pe dinnainte
„Și de-odată te lovește
„Unde-apucă, nicî gîndește!
„Cînd socoți că ți-a venit
„Rîndul tău, te-a și cîrpit.

„Luptă 'n parte se numește
„Cînd tu vrei el te cîrpește !

„Tot așa ne-am tot luptat
„Pînă cînd m'am săturat ;
„Iar la urmă m'am culcat,
„După ce l'am alungat.
„Ș'apoi ce va fi făcut,
„Cum era el de bătut,
„Nu știu, dar cînd m'am sculat
„Ce-am vezut m'am minunat:
„El de mine 'nfricoșat
„Din loc viea și-a mutat!

„Deci luînd și eu o dată
„Un butuc uscat de piatra
„Peste gard l'am asvîrlit,
„Drept întrînsu-am nimerit,
„Și să vezî cum l'am lovit

„In călcâiu dup'o ureche
 „Două coste-am rupt.... păreche,

„Iar la anul cînd treceam
 „Pe-acolo de-abîa mergeam...
 „Mirosea... precum socot...
 „Chiar a mort... a mort de tot...

„Iar acolo.... cine știe...
 „De-o maî crește iarבָּ 'n vie!...

CIOBANUL LA BISERICA

Un cioban ce nicăiure la bisericî, cât se pare,
 Nu fusese nicî odată ca să vadă-o slujbă mare,
 Orî vr'un popă cu odăjdii și cu dascălii slujind
 Și cu cele sfînte daruri prin biserică eșind,
 Intr'o zi ce-șî puse 'n minte, nu știu, singur ce-a gîndit,
 La biserică să meargă și lui poftă i-a venit!

„La pîrdalnica! ce dracul !...
 „Zice el în gîndul seu
 „Ce biserică, pe semne,
 „Nu mi-î dat să văd și eu?!..
 „Unii zic că e frumoasă
 „Și că'ntr'însa ori și cine
 „A intrat găsește masă,
 „Șede ospătează bine
 „Naforă colea dospită
 „Și colivă și colaci

„Si cinstești la vin, măi neică
„Pân-ce chiar cu ochiul faci..

„Alți zic că la biserici
„Se rîpesc, se fur copii,
„Iar apoî niște dihanii
„Le sug sîngele de vii!
„Voiii să merg să văd cu ochii
„Măcar orî și ce-așî păți
„Nu-s așa de slab de înger,
„Nu mă tem că voiii muri.
„Fugărit'am lupi în vieață
„Și cu urșii m'am luptat,
„Nici habar n'avuî de toate,
„Tot cu zile-s,... am scăpat!

„In zădar ca un nemernic
„Tot te-ascunzi și te 'ndosești
„De ți-î scris să mori, pe moarte
„Pretutindeni o găsești.

Cam așa gîndind în sineși s'a pornit de mînecate
Peste cîmpî și peste dealurî vr'o biserică să cate,
Si s'a dus. —

Pe la amează, cînd ciobanii ceialalți
Erai toți acum la stîină și cu turmele adunați,
Numaî hop și el sosește, ostenit și asudat,
De tătari fugise parcă și la fugă-a fost scăpat.

— „Dar ce-î bre ? Ce fugi! Ce dracul! !..

„Unde-aî fost de unde vii ?
Întreabă dintr'înșii unul.

— „Stăi să-ți spun de vraî să știî,
Îi răspunde el atunce și se pune-a povesti
Unde a fost și ce făcuse și cam ast-fel îi vorbi:

— „Bre ! Biserica e mare
„Cît o stîină, dar maî naltă
„Și-î făcută mi se pare
„Numaî chiar dintr'o bucată.
„Și sticlește, măi sticlește
„De-ți iea ochiî când privești,
„Dar în ea ce se petrece,
„Cînd vezi, zeii că te încrucești.

„Eu vezuî colo deodată
„Oameni mulți și m'am mirat,
„Cum cu toți ședeau grămadă
„Fiește-care nemișcat.
„Maî stătuî să văd ce este
„Și de-odată am și zărit
„Casa.... 'ncetul de pe-o ușă
„O dihanie a eșit,

„O dihanie pestriță
„Ce mergea și tot pufnea
„Și din cînd în cînd din gură
„Necheza și mîrîea.
„Se'nvîrtea pe lingă oameni,
„Se ciulea, se tot strîmbă

„Și intra 'nnapoi în 'untru
 „Și urla de resună....

„Astă noapte, mi se pare,
 „Vr'un copil a fost furat
 „Și de aceea ca s'o prindă
 „Lumea cred c'a alergat.
 „Dar degeaba căci cu toții
 „Chiar ca niște pari ședeau
 „Neclintiți și nici o vorbă
 „Innainte-î nu ziceau

„Numai doi erau pe-acolo,
 „Oamenî, știî, pe placul meu
 „Unul sta la mîna stîngă
 „Tocmai unde stam și eu ;
 „Iar celalt în mîna dreaptă.
 „Dar așa precum stăteau,
 „Răcneau hojma și la dînsa,
 „Ca la naiba, să răsteau,....
 „Pînă când fugea ia în 'neuntru
 „Si prin fund mi s'ascundea...
 „Iară eî strigau la dînsa
 „Pînă când din nou esea.

„Tot așa mi-o hărățiră
 „Pîn și dînsa s'a îndrăcit
 „Și de-odată, atuncî, frățică,
 „Doamne cum a mai eșit
 „Inciudată de pe ușă!!..

„Și mergînd așa.... horțiș....
 „După cât am înțeles'o
 „Vra să muște pe furiș.

„Se făcea că nicî se uită,
 „Se pleca, se tot sucea,
 „Iar la cap ținea cu laba
 „Niște blide și mergea
 „Tot spre oamenî; și 'ncepuse
 „A-î lovi la cap pe rînd.

„Dar atuncea, las pe mine.
 „Mi-am făcut eu plan în gând:

„Acești oamenî îs netrebnici,
 „Si de-o umbră lor li-î frică.
 „Haide să le fac vr'un bine,
 „Căci un bine nu le strică !

„Și precum stăteam de-oparte,
 „începui încet, încet
 „A mă trage cam spre dînsa
 „Pînă m'am ș'apropiet.
 „Mi-am luat în mînă bățul
 „Și pe 'ncet m'am îndosit
 „Și de-odată la ureche
 „Numai una i-am cărpit!...

„Ea căzii pe loc ca moartă,
 „Iar apoi m'am dus și eu.

„Le-am făcut și lor un bine,
„Cît putui, cu bățul meii.

„Dară ei în urmă, pace,
„Nu știu, zeii, ce-au mai făcut.
„S'au luptat cu ea... sau poate
„Caii fugit cum au putut ? !..

„Știu atât că tot răcnea:
„Prinde-U-I, în urma mea

„De-or fi prins'o... trebuia
„S'o fi jupoiat... că, Doamne,
„Mîndră piele mai avea !

„Dar au prins'o, orî i-a prins
„Despre-aceasta nu știu, zeii,

„Câți de mine s'au ținut
„Păn afară i-am dus eu.

POPA SI PUNGAȘUL

Un pungaș odată, cum s'a răsgândit,
„Haî să fiu, își zise, un pungaș cinstit.

Zise și dindată ce și-a pus în gînd
Se jură pe toacă și pe sfinți de rînd,
Dracii toți să-l prindă, ielele să-l iea
Când din noii la rele vrere-ar să se dea.
Iar de-acele câte păn atuncî făcuse
Vrînd să-și scape gîndul în sfîrșit se duse
Păn și la duhovnic să-l duhovnicească,
Ca de-acum se 'nceapă vieață creștinească.

Când la popă-ajunge, gîndul șeii îi spune...
Popa patrahirul peste cap îi pune
Și apoî haide 'ncepe, cartea deschizînd
Deslegări, molifte a-î ceti de rînd.

Popa face cruce, cîntă și cetește
Iar pungașul hojma ochii și-î rotește

Icî colea prin casă, tocmai pe sub pat,
Dinaintea popei cum ședea plecat.

Iar rotind el ochii, iată că de-o dată
De la brîu, la popa, vede spînzurată
Punga cu parale

Popa tot cetește ;
Iar pungașii 'n sine cum se resgândește
Zice :

„Bre ! ce pungă ! zeu pre legea mea !
„Ian, barîm să caut sunt parale 'n ea.

Unul lîngă altul, galbeni gălbiorî
Erau clit în pungă șapte zimțisorî

Popa face cruce cîntă și cetește
Iar desubt pungașul purv>a î-o golește.
Iar apoi când popa din cetire tace
Și 'ntrebări începe de greșeli a-î face
El îi spune totul, ce greșeli făcuse,
Iar la urma urmei iată ce-î mai spuse :

„Maî făcui, părinte, încă un alt păcat,
„La un popă 'n pungă mîna i-am băgat.
„Dar să-ți spun, părinte, cum s'a petrecut
„Nu i-am zis nemică, nicî nu lam bătut.
„Nicî o vorbă proastă n'a fost între noi,
„Stam așa cu dînsul cum stăm amîndoî,
„Numaî baniî, tată, frumușel i-am șters
„Ș'apoi iar în treabă-mi am pornit ș'am mers.

„Dar apoi, părinte, ca să-mî spăl păcatul
„Tot acelu popă lui și nu la altul
„Numaî să mă erte, vream să-î dau parale,
„Dar acum, părinte, n'ați sfinției tale.
„Rog să fie bine darul meu primit,
„Doar mi-ar fi păcatul astă-zi ispășit."

I 'z.

Zise și 'n mîni popei galbeni trei îi puse
Sărutându-î mîna și 'n sfîrșit se duse.

Popa iar de-ajunsă cinste i-a făcut.
Păn la poartă mers'a de la petrecut,
Și 'napoi în casă pașii îndesind
Se 'ntorcea făcându-sî socoteala 'n gînd :

„Șapte cei din pungă și cu trei fac zece,
„Nicî ce-va de lipsă, tocmai, nicî nu 'ntrece.
„Dc-ar maî fi de-acestea, știî că n'ar fi reu.
„Dar maî știî norocul! Mare-î Dumnezeu !!
„Poate chiar și popa care a fost prădat
„Baniî nu cu dreptul să-î fi căpătat!...
„Cum hăram venit'au, tot hăram i-a dat.

„In sfîrșit cu dreptul cu nedreptul fie
„Câți-va zimți, la dracul, mi se cad și mie."

Când ajunge 'n casă, punga deschizînd,
Vrînd s'audă 'n pungă baniî zuruind,

Sus deasupra-I ține mina rădicată,
Lasă 'n ea să cadă galbenii de-odată

Cad, dar sunet, pace.... Popa se 'ncrețește,
Punga 'n mîni răstoarnă, scutură, sucește....
Numai cel trei galbenî cad din fund, de sus,
Iar cei-lalți vr'o șapte ieî de unde nu-s....

„I-a furat pungașul! Hoțul i-a furat!”
Știți ce face-acuma, popa supărat? !...

Când se vede singur, și prădat, ce-î vine,
Iea cei trei bieți galbeni și-î ascunde bine.

ȚIGANII LA DEAL

Intr'o vreme, nu știu, unde, cînd, anume,
După cum s'aude răsunînd prin lume
Cu-o căruță mare mulți țigani mergeau
La un deal, și caii mai nu mai puteau,
Si-n sfîrșit statură.

Iar țiganii vrînd
Să-î pornească iarăși, haide toți de rînd
Cu biciuști, cu bețe, care cu ce-aveafl,
Jnepăiau să mergă... Caii nicî gîndeau.
Hiî și hiî tot strigă, bat în cai mereu
Ș'apoi între dînșii la sfădit se ieu.

Unul ocăraște pe ceilalți ai seî
Zice că-s de vină, că sînt cei mai grei.
Unu-și iea desagii vrînd în mîni să-î ție,
Ca 'n căruță astfel mai ușor să fie.

Alții stau pe draghinî, alții chiar pe scară,
Alții jos, de ciudă, iute se scoboară

Și de 'mpins s'apucă. După atîta trudă
înjurați, iar alțiî flueraii de ciudă.

Dar din toți de-o dată unul se ridică
Și 'npingînd 'nainte începu să zică:

„Ce tot, hiî, hărăm de cal
„Tot strigați și hiî la deal r !..
„Dealu-î mare de suit
„Si de-aceea m'am gîndit
„Să maî punem vr'un cuvînt
„La icoane, la vr'un sfînt!
„Ș'apoî Iar m'am răsgîndit
„Care ar fi maî nimerit
„Să-l alegem. Să cătăm,
„Unul sdravăn să luăm.

„Sfîntul Petrea nu prea vine
„Că-î chelar și n'are cine
„Să rămîie 'n locul seu,
„Și-l snopește Dumnezeu!..

„Sfînt-Ion poate-ar veni
„D'apoî... ce ne-ar folosi ?!
„De spătos, spătos e, mare,
„D'apoî cap sărmanul n'are!

„Sfîntul Luca reu prea nu-î
„Dar cu Luca să te pui ?!.

„Apoî dar pe care-l vraî ?
„Vraî pe sfîntul Necolaî ?
„Bine-ar fi de s'ar putea,
„Dar și-aicea-î o belea!
„E bătrîn sărmanul sfînt
„Cam pe aproape de mormînt
„Și se poate cine știe
„Moartea chiar în drum să-î vie !
„Si de moare, maî stil cum,
„Iar rămîi cu cai 'n drum!

„Sfîntul Toader ar fi bine
„Să-l luăm, dar vai de mine,
„Cine dracu-mî spune mie,
„Iepe, căi din herghelie
„Cari-î are neînvățați
„Nu te spulber pe urlați ?...

„Sfîntul Gheorghe chiar să vie
„Are cal de călărie!!...
„Ce ți-î bun ? !.. Chiar eu să-l am
„Dacă nu-l deprins la ham ?....
„Căci pe dînsul orî și cînd
„Tot călare-l vezi mergînd.

„Pe Hristos doar să-l rugăm !
„Dar Ia ce să-l supărăm ?
„După cum e răstignit
„N'are chef de maî venit.

„Maica Domnului apoî
 „Ce mai poate? Spuneți voi!
 „Chiar de-ar fi curat să vreie.
 „Ce-ajutor să-ne mai deie ? !
 „Sfântă mare,
 Dar femeel!..

„Dar să punem stăruinți
 „La cei patru-zeci de sfinți
 „Că dintr'înșii, zeu așa,
 „Are cine ne-ajuta.

După astă vorbă toți cu 'nchinăciuni
 Fac metăni se roagă și cu rugăciuni
 Chîamă hojma sfinții ce vor ști să facă
 Numai doară dealul ar putea să-l treacă.

Dar cu rugăciunea lor cea înfocată
 Impingînd căruța se trezesc de-odată
 Că trecuse dealul. Și apucînd la vale
 Cum era căruța încărcată tare.
 Și 'mpingînd, și caii mai luându-și vînt
 Se mîrau țiganii pe ce lume sînt.
 Se țineau de draghină tremurînd de frică,
 Le părea, sărmanii când de când că pică!
 Iar din toți la urmă unul mai mintos
 Așteptîndu-și ceasul ca să cadă jos
 Zice plin de frică, clănțănind din dinți:
 „Prea mulți sfinți, la dracul!!.. Lepădați din sfinți!"

ȚIGANUL GOSPODAR

Cum mergea un om odată și-a fost poposit
 Unde-va, pe-un drum cu carul, îată c'a venit
 Un țigan bătrîn, de alt-fel, care s'a 'mpăcat
 Ca la om simbraș să intre și s'a pus argat.

Era sara cam pe-a murgul, nu prea noaptea încă,
 Omul scoate de mîncare șade și mîncă
 Cu țiganul dinpreună; șed și sfătuesc,
 Ca drumeții, una alta care ce găsec;
 Iar apoî după mîncare omul ostenit
 S'așeză sub car cu capul cam în spre dormit.
 Dar țiganul, mai în colo, cătră el vorbea
 Stînd grecește lîng'o roată, răzămat de ea,
 Și zicea că el acuma cît despre simbric
 De intrat argat la altul nicî n'ar vra să știe,
 Dar i-i voea ca să 'nvețe și gospodărie.

— „Eu, bădica, drept ți-oîu spune cît am fost flăcău
 „N'am ales nimic din mine fost'am un fulău ;
 „Ear acum am prins la minte și mi-am pus în gînd
 „Gospodar să fiu ca omul și cu lumea 'n rînd.

— Gospodar!!.. Auzi tu țarcă ce și-a pus în minte ? !..
 Dînd din cap gîndește omul l'ale luî cuvinte.

„Aî vezut coroiul Naibeî el de-acum gîndește
 „Să s'apuce de vieață cînd îmbătrînește!!
 „Și vorbește, bată-l toaca, de gospodărie,
 „Parcă-î tînăr, nicî nu vede că-î o chegărie....
 „Cît asudă omu'n lume cu sudori de sînge
 „Pîna ce cu vaî minune un biet cuib își strînge!!..
 „Și muncește, nu glumește, de prin tinerețe.
 „Cînd îi verde ca stejarul nu la bătrînețe !...
 „Dar maî știî!...De ce să-l rîdem?. Poate s'o gîcească,
 „Econom să fie numaî și să cam muncească....

De-al de acestea gîndind omul iată c'ațipește,
 Și-apoi ochiî deschizîndu-î la țigan privește.
 Lingă roată sta țiganul cum l'a fost lăsat
 Dar cu ochiî mari la dînsul se uita holbat.
 Se uită atuncî și omul și cam pus pe gîndurî
 Si-aminti de ce-auzise în maî multe rîndurî
 Că la drum se fac și pozne, se fac tălhăriî,
 Te dezbracă, ca pe tine, cine nicî nu știî!
 Și privind pe lingă dînsul traista, sumanul,
 Zice :

„Dacă mă pîrlește maî tîrziu țiganul ? !..
 „,Iaii ascultă, măî, îî zice, tu mi-ai spus că ție

„Ți-ar plăcea să aibî acuma și gospodărie;
 „Apoi eii de drum acuma, știe Dumnezeu,
 „Is trudit, și noaptea, nu știu, poate dorm maî greu,
 „Iară tu pe cît îmî paie nu prea ești trudit
 „Și de vine noaptea poate nu ți-î de dormit.
 „Dar pe-aici eu am și lucruri, traistă, bărdiță
 „Sac, ceaun și cîte alte... raclă și cofiță...
 „Și de stat de strajă noaptea, să le maî păzesc,
 „N'am să stau, dar drept ți-oîu spune că mă cam gîndesc
 „Nu cumva la noapte 'n colo tu să-mî furî ceva,
 „Și de-aceea eu maî bine parcă te-ași lega...
 „Că ce *vrei*? E noapte! Drumuri pe colo, pe ici,
 „Și ispita e ispită! Dară tu ce zicî:

— „De bădica, de mă legî... e maî bine, zeii,
 „Că dormim apoi în tihnă Dumneata și eu.

ȚIGANUL NOROCOS

„Maică sfântă, prea cinstită,
 „Cât e lumea de 'ndrăcită !
 „Când habar de grijă n'aî
 „Poți de dracul chiar să dai."

Astfel zice minunat
 Un țigan căsaș din sat,
 Fața-și schimbă se rotește
 Și țigancei povestește:

„Eu din felul meu din fire
 „Sunt om iute cu simțire,
 „Pentru-o vorbă de ocară
 „Mă prefac în foc și pară:
 „Țip, turbez și mușc, lovesc
 „Tot ce 'n cale-mî întâlnesc l

„Lumea 'ntreagă nu-î în stare
 „Să-mî oprească-a mea turbare,
 „Când mă prinde supărare!

„Azi la crîșmă merg la vale
 „Să me pun și eu la cale
 „Despre treburi... Când sosesc,
 „Ce să vezi colo?... Găsesc
 „Un român afurisit,
 „Slab ca dracul, ogîrjit
 „Pe-un biet om de-aî noștri 'n drum
 „Mi-l prinsese nu știu cum,
 „Și 'ncepuse, mamă dragă,
 „Ghionturî palme ca să-î tragă
 „Ca 'ntr'un codru, fără de frică,-
 „Fără de-o vină cât de mică,

„Și eu haî pe loc mă duc
 „Pe român din scurt s'apuc :

„Haide ! Stăî! Destul! i-am zis,
 „Cum de-ți faci de oamenî ris
 „Ca 'ntr'un codru fără de frică
 „Fără de-o vină cât de mică?!"

„Păcătosul cel sfrijit
 „Cât era de prăpădit
 „Fără de grijă nicî rușine
 „Se gurguță atuncî la mine

— „Ce vrei măi ? Pașol, te cară,
„Ce-mi tot intri 'n suflet cîoară ?

„Eu întreb de ce-l ghiontește,
„El cu ghiontul îndesește.
„Deci aprins atunci de tot,
„Dau la dînsul ca să-l scot.
„El la dînsul, eu la mine
„Trag și trage ; dar ce-î vine,
„Mortul naîbeî se 'ndîrjește,
„Hîrștî o palmă,... mă lovește !

„Iar să spui acuma, zeu
„Ce făceai în locul meu ?

„Plin de draci atunci pornesc
„Numai gata să-l lovesc.
„Dar în minte mi-a venit
„Că-s om îute și-am gîndit
„Să-l mai las, și-î zic ascultă:
— „Eu nu-ți fac poftire multă
„Căci privește ici la mine
„Bat cu-o mîină cinci ca tine...

„El ca dracul nicî gîndește
„Iar s'apucă de-l ghiontește.

„Înciudat atunci mă duc
„Drept la dînsul să-l apuc.
„Țărul naîbeî se 'ndîrjește
„Și 'ncă-odată mă cîrpește!

„Deci sîngeos cum știî că sînt
„Sar la el să-l fac pămînt.
„Dar norocul l'a slujit;
„Căci în minte mi-a venit
„Că-s om îute și 'n sfîrșit
„L'am lăsat, m'am stăpănit.
„Hai să cerc mi-am zis în mine
„N'o înțelege el cu bine ? ! .

— „Măi romîne, atunci îî zic,
„Pentru un lucru de nimic
„Sări la om și-l ocărăștî
„Și-l tot suduî și-l ghiontești?!
„Ți-a greșit atunce iată
„El și-l du la judecată !"

„Eu îî zic, dar el, ce-î vine,
„Că se 'ntindc îar la mine
„Și ca dracul se'ntețește
„Și 'ncă o palmă-mî mai croește !

„Ca chibritu-atunci pe loc
„M'am făcut pe dînsul foc !
„Ce va fi, mi-am zis, să fie,
„De-acum dracul chiar să vie
„Nu-l mai ert, îl prăpădesc !!
„Numai îar îmi amintesc
„Că-s om îute, și gîndesc:

„Slab e, puhab, o tigoare,
„Să-l lovești odată moare,

„Ș'apoî poate, de, maî ştiî,
 „Are casă și copîî!...
 „De-o muri remîn săraci! !...
 „Spune atuncî cu eî ce faci ?

„Parcă-o milă mi-a venit
 „Ș'apoî iar m'am stăpânit.
 „Nu vreu, zic, pe legea mea
 „Să maî intru 'ntr'o belea.
 „M'am pornit și l'am lăsat
 „Să nu intru intr'un păcat.
 „Căcî, pe cinste, când gîndesc
 „Ce puteam să maî pățesc,
 „Nu stiu cui să mulțumesc!!...

„Uite, zeu, prin câte trecî!..
 „Sfîntă-î vorba ceea 'n vecî:

„Vecinie omu 'n orî-ce loc
 „Să se plîngă de noroc."

OUKITRUL

Innădindu-se țiganul
 La cumătrul seu la masă
 Nicî că da vr'un greș vr'o dată
 Era parcă chiar de casă.
 Cînd vedea că fum nu ese
 Zicea: „focul, cred, s'a stins"
 îșî lua vr'un băț în mîină
 Și pleca la masă 'ntins.

Dar și omul se gîndise :
 „Bre destulă cumetrie!
 „M'a 'ndrăgit de tot cumătrul,
 „Ce să-î fac să nu maî vie?!"
 Si 'ntr'o bună dimineață
 Ce-î maî dă și lui prin minte
 Haide 'și schimbă vremea meseî
 Si mănîncă maî 'nainte

Cum şedeă țiganu-aproape
 Lîngă om chiar peste drum
 Tot umbla și el pe-afară
 Și căta mereu la fum.
 Fumul înse tot eșea
 Nicî de cum nu conținea;
 Iară dînsul așteptîndu-l
 De flămînd abea vedea.

„Poate nu fac azî mîncare.”
 Zice el, „Maî știî păcate!
 „Da ! Ba poate azî fac dînșîi
 „Cine știe ce bucate!.”
 Dar văzînd că de prin coșurî
 Fum 'ntr'una isvorăște
 Rupt de foame acum de-adreptul
 La cumătrul seu pornește.

Cînd ajunge la cumătrul,
 Îi găsește-acum prin casă
 Sfătuind, glumind cu toțîi,
 Ca tot omul după masă.

„Cum ? Au stat la masă, oare ?”
 Se gîndește el în sine
 „Orî așa pe ne mîncate
 „Cum a rîde le maî vine ? !”

Eî spuneau mereu la glume
 Si rîdeau care de care.

Se făcea și el că rîde,
 Dar cu gîndul la mîncare,
 Tot privea 'n colo și 'n coace
 De-a măruntul se uita
 Ca să vadă de mîncare
 N'ar putea zări ceva.
 Și cătînd zărește 'n vatră
 Sus pe foc cogeă căldare,
 Si voia să stie numaî
 Dacă 'ntrînsa-î de mîncare.
 Cum să facă, decî, să 'ntrebe ?
 Tot mereu se ispitește,
 Dar... nu poate de rușine,
 Schimbă vorba maî... tușește...

Dar de foame maî pe urmă
 Și rușinea și-a uitat
 Și 'ntreabă c'un glas cam moale :
 — „Poate acum ați și mîncat ?!..
 — „Știî, așa... ceva.., 'î răspunde,
 „Căcî avurăm astă-dî treabă
 — „Da 'n căldare ce-î acolo ?
 — „Ia dubîală ' am pus să flearbă
 — „Ce dubîală ?!
 — „De,, dubîală...
 „Parcă n'ai maî audit ?..
 — „Ba mîncat'am chiar. Uitasem.
 „Uit'te zeu, c'am fost mințit!

¹ Dubîală—Zamă de coajă de stejar cu sare, zer, etc. în care să tăbăcesc piei.

„Am mâncat la răposatul...
 „Cum îl cheamă... l'am uitat;
 „El mânca.. da-î da și mîna
 „Căci era și om bogat !...

Deci cumătră iea dubîală
 Și-î și pune dinainte
 — „Dacă-ți plac, ședî, mănîncă,
 „Numai cată că-î fierbinte."

Dintru'ntăiu țiganul soarbe
 Dar pe loc se oțerește,
 Și cînd vra din noii se gustă
 Chiar se 'nnădușe tușește.
 Se mai uită și prin casă,
 Mai privește la mîncare
 Nu mai poate să mănînce
 Ci'i e gîndul de scăpare.
 Dar rușinea e rușine!
 Tot mai șede nu se scoală
 Stă la masă,, dar la gură
 Lingura și-o duce goală.
 Suflă, gustă, mai miroase
 Uită c'a fost întreat
 Și ștergîndu-și gura 'ntreabă :
 — „Dumnevoastră... ați mîncat ?
 — „Șezi cumătre și mănîncă,
 „Grijă nu purta de noi

„Cu fiemînziî noi mai ținem
 „Păn încolo mai de-apoi.

Dar vădînd că iar la dînsul
 Se mai uită care-va
 El se face că-î fierbinte
 Si se pune a mai sufla.

Cei din casă-acum pe-afară
 Câte unul toți eșiau
 Făr a zice nicî o vorbă
 Căci de rîs abea puteau.
 Prea flămînd era țiganul
 Poate-ar fi mîncat și foc
 Dar dubîala, ca dubîala,
 Nu mergea pe gît de loc.
 S'ar fi dus și el afară,
 D'apoi cum s'o isprăvească ?
 De necaz acuma-î vine
 Intr'aiurea să vorbească....

Apoi vrînd să nu-l întrebe
 De-a mîncat de n'a mîncat
 Haî cu vorbă la cumătră
 Și se pune la 'ntreat:

— „Ian ascultă-mă cumătră
 „Cât de tineri, cum sunteți,

„Dar de-acești copii afară
„Spune alții mai aveți ?

— „Am avut cumătra-î zice,
„Am avut dar ne-ati murit!..
— „Hei, sărmanii, zice dînsul,
„Uit'te cum s'au prăpădit!!
„D'apoi, zefi, cu-așa mîncare
„Nicî n'aveai chip de trăit!

ȚIGANUL LA MAL

Un țigan mergînd odată
C'o slănină la spinare
Trebuia să treacă-o punte
Noaptea peste-o apă mare.
Iar afară vremuia
Și tuna și fulgera
Și țiganul, cum băuse,
Cam tehuiu de cap era.

Cînd ajunge deci pe punte
Si pe dînsa cum pășa
Vrînd să vadă unde calcă
Ne'ncetat se tot ruga
Să tot fulgere 'ntru una,
Și prin gîndul lui mereu
Cam această rugăciune
I-o făcea lui Dumnezeu :

„Haide, Doamne, dă lumină
„Că ț'oîfî da și eu slănină..."

Și zicând așa, cu 'nctul,
Maî la mal a fost ajuns
Cînd vezînd că vra să scape
Scoate-un astfel de răspuns :

„De-acum Doamne cum îî vra
„Lumina-î...
„Ne lumina,
„Eu slănină n'am de dat,
„Că doar nu-mî e de furat !"

Dar de-odată cînd cu grabă
Maî la mal acum sosește,
Bof! Cu totul, tocma 'n baltă
De pe punte se trezește.

„Valeîi, zice, c'am pățit'o !
„Uît'te Doamne m'ai scăldat...
„Căcî te potriveși îndată
..La o vorbă de om bat!!...

ȚIGANUL IN CORT

Intr'o iarnă friguroasă
Nu știu cum, prin ce noroc
Un țigan se căpătase
De 'ntîmplare c'un cojoc.

Și cu dînsul în spinare
Se și duse la primblare.
Ce ? 'L prindea pe dînsul locul ?
Vra s'arate-acum cojocul.

Dar mergînd el la primblare
Intîlnește de'ntîmplare
Pe-un român c'o biată leancă
Subțirică îmbrăcat
Gheboșat mergînd la fugă
Tremurînd de frig prin sat.

Cînd se uită el la leancă,
 Cum pe trup ședea lipită,
 Și la gît și pe la mîneacă
 Cum cu roșu era 'nflorită
 Zice 'n gîndu-î stînd pe loc:

„Bată-l focul de cojoc !
 „Ce folos?! De frig îmi ține,
 „Dară șede slut de tot !
 „Ș'apoî încă și miroase !
 „Cum așî face eii să pot
 „Ca să-l schimb cu omul ista,
 „Să-mî dea leanca luî pe el?
 „Haî să văd, cu Doamne-ajută,
 „N'aș putea ca să-l înșel!"

Dară leanca era veche.
 Cîte cumpene-a fost tras
 Din tunică soldățască
 Vai de ea ce-a fost rămas!
 Se zărea pe-icî pe colo
 Cîte-un petec roș pe ea
 Și vr'o trei sau patru nasturi
 Maî luceau pe icî-colea.

Deci oprind pe om in cale
 Se și pune-a'l întreba
 De cum-va voește leanca
 Pe cojocu-î a schimba

Omul vrea cu drag s'o schimbe
 Inse numai nu credea
 Casa cap avea țiganul.
 Dar vădind că stăruia
 Începu și el să-î spună
 Că-î vestmînt împărătesc,
 Că e scump și că de-acestea
 Cu-anevoe se găesc.

Iar țiganul ascultîndu-l
 Parcă vrea să 'nnebuncască,
 Vădind leanca albăstrue
 Și cu roș... și soldățască.

In sfîrșit gătiră tîrgul:
 El cojoc pe leancă-a dat,
 Iar romînul îmbrăcîndu-l
 Drumu 'n treabă-șî și-a luat.

Deci țiganu-acum cu leanca
 Îmbrăcat se fudulia
 Dar și vîntul cel de iarnă
 Păn la oase'l sfredelîa.

„Bate vînt! Că de-î bate
 „Poate sufletul să-mî ieî
 „Iar lencuța... cît e cucul
 „Nu mi-o ieî măcar să piei."

Tot așa zicînd țiganul
 Leanca 'ntr'una 'si tot strîngea

Ș'alerga mai mult la tropot
Precum vîntul mi-l ducea.

Dar pe cînd fugea mai tare
Numai îată-un alt păcat:
Intîlnește-un om, în drumu-î
C'un voloc înfășurat.

•— „Dar ce haină-o fi ș'aceasta?
„Spune nu-ți e frig cu ea?
— „Dar de unde? ! zice.... Frigul
„Unde dracul s'ar ținea;
„Căci e toată numai găuri?...
„Frigul unde să se 'ncurce?
„Pe-ici intră pe-ici ese
„Si cum intră-asa se duce.
„Ș'apoî încă mai e bună
„Căci pe drum de poposești
„Poți și cort să faci dintr*însa
„Dacă-î vra să hodinești.

In sfîrșit țiganul leanca
Inc'odată-a mai schimbat,
Bucuros acum la urmă
Că și cort și-a căpătat.
Și cu capul lui cel mare
îmbrăcat numa 'n voloc
Ca să meargă mai nainte
El pe deal și-alege loc.

„Haî pe deal, băete, zice,
„Pe-acolo-î mai berechet
„Că pe-acolo 'ntot de-a una
„Bate vîntu 'mprăștiet !
„Că pe vale nu mă duc ;
„Că pe vale,
„Ca pe vale
„Merge vîntul tot, buluc."

Deci pe deal, așa pe muche,
Unde-î vîntul mai turbat
Se luă la mers țiganul
Și-a tot mers pîn a 'nserat.
Nu c'avea nevoie mare
Ca să meargă... nu, de fel :
Ci căta curat pricină,
Ca să'sî facă cort si el.

Innoptînd, decî, zice: „haide
„Să-mî fac cort, că-î ger cumplit;
„Și pe-afară pe-așa vreme
„Nicî nu-î vorbă de trăit!
„Cînd ai cort, e altă vorbă
„Ai Ia ce să te 'ndosești
„Căci în casă, nu se cată,
„Te "nvălești cu ce găsești..."

Și-a luat frumos volocul,
De pe el l'a desbrăcat

Și cătînd să-și facă cortul
Sus pe-un spin l'a aninat.

„Haide-așa, cu Doamne-ajută
„In sfîrșit să dorm și eii
„Maî în tihnă la căldură
„Și la dos în cortul meii.
„Că de-ajuns răbdaî eu astăzi
„Numaî ger cît am umblat...
„Ian maî șezî și tu de-acuma
„La călduț colea culcat!...
„Zeu! Ce-I dreptul vaî de-acela
„Care casa luî nu-și are !
„Că-î cumplit de frig afară
„Astă noapte, mi se pare."

Inse tocma 'n astă vreme
Niște oameni se 'ntorceau
Dela lemne din pădure
Si pe jos precum mergeau,
înghețată sloiu zăpada
Pe sub tălpî le scîrțîia,
Cum pășiau, că și țiganul
De sub cort îî auzea.

„Ian auzi romîniî țipă
„In opinci, așa-î de ger !..
„Zei, mă mir cum umblă-acuma
„Eî pe-afară și nu pier !

„Dac'așî ști că sînt detreabă
;„Eii în cortu-mî i-așî chema
„Dar așa... să-mî fac pomană
„Și să-mî fure-apoî ceva! ?..

„Oare tot e frig afară ?
Ian să văd," maî zice el,
Și scoțînd afară-un deget
Prin voloc încetinel
Zice: „Bre dar frig 'î-afară
„Doamne mult mă socotesc
„Ceî ce dorm acum pe-afară,
„Vaî de dînșii ce pățesc!
„Eii în cort
„Și maî sînt mort!
„D'apoî încă ceî de'afară ? !
„Cred că-s mortîacumde-asară."

Dar în urmă-apoî cînd gerul
Se 'ntări și maî vîrtos
Și sticleau, de a rîndul, numaî
Stele sus și stele jos
Zgribulit în cort țiganul
Căutînd în sus la stele
îșî vărsa și el necazul
Injurîndu-le pe ele;
Căcî văzînd cum străluciau
Îi păreau că-l împungeau.
Iar cînd frigul se 'ntări
Si luceafărul esi.

La luceafăr sus cătînd
Zice acum si el oftînd :

„Fire-aî frig afurisit
„Că de stele maî albit!
„Ș'apoî sînt doar miî de stele
„Dar nu-s toate așa de rele !

„Iar acea maî luminoasă
„Mi-a scos sufletul din oase!.

BĂRBATUL ISTEȚ

Un bărbat și cu femeea-î într'o zi se ceondănea,
S'a fost pus de-o moroncea :
Că degeaba șede-a casă, pierde vremea ticăind
Prin cotruță migălind
Când la câmp el, vaî sermanul, cade 'n nas mereu muncind.

— „Dacă-așî fi ca tine-acasă
„Zice, zeu, pe capul meu,
„N'aș avea pe-un ceas de lucru,
„Doar din capăt să le îeu...
„Păn pe-amează cu năpaste,
„Zeiî că tot ar fi sfîrșit
„Și de-acolo păn la toacă
„M'asî umfla si de dormit."

—• „Bine, atuncî femeea zice,
„Dacă ești așa voinic

„Poți chiar mîni să șezi a casă
 „Nu zic ba, nu zic nimic.”
 Se 'nvoiră.

Dimineață

Haî, femea chîar se duce
 Să lucreze 'n țarnă, înse
 Lui îi spune să s'apuce:
 Niște unt întâiQ s'aleagă.
 Pui-apoi să-î scoată afară
 Și cu cloșca; dar să cate
 Nu cum-va să-î iea vr'o cioară,
 Orî vr'un uliu ce-va ; copilul
 Iar să-l scalde, să-l grijească
 Și mălaiul din covată,
 Ce ședea ca să dospească,
 In cuptor la copt să-l pună:
 Și mîncarea frumușel
 S'o gătească și să-î pună
 Și piper și pătrunjel.
 Și să-și cate apoi și alte
 Treburi câte s'ar găsi
 Ca o bună gospodină
 Ce se prinde că va fi.

Cum s'a dus femea, omul
 Vrînd s'aleagă 'ntâii smîntîna
 Bate 'ntr'însa pîn ce-asudă.
 Amorțîndu-î, înse, mîna
 Și văzînd că nu s'alege
 Și că prea se zăbovește

Vrînd și alte trebî a face
 Stă și 'n minte-și plănuește :
 Să se bată untul singur !
 Decî budaîu 'n spate-și leagă
 Să-l hurduce la tot pasul
 Și smîntîna să s'aleagă.

Dar când dă s'aducă apă
 Și se duce la fântână,
 Huștîliuc! colo budăiul,
 Ș'umple locul de smîntîna,
 Și se umple și pe dînsul
 De se duce cîorcîolit
 De credeai că dintr'o oală
 Cu smîntîna a fost eșit.

După ce-și aduce apă
 Ca să facă scăldătoare
 Scoate-afară puî și cloșcă,
 Dar îi leagă de picioare
 Toți șirag... cu-o sfoară lungă
 Și de cloșcă-apoi i-anină
 Nu cum-va să-î îee uliul;
 Să se teamă de găină.

Face foc să dea mălaiul,
 Dar copilul acum plînge.
 Pîn se 'mpace el copilul
 Focu 'n urma lui se stinge !

Drege focul, pune oala,
 Și una, alta migălind
 Numaî hop c'aude-afară
 Cloșca groznic cârâind !

Ce era ? Venise uliul
 Și de jos un puîu luînd,
 Cum erau legați de cloșcă
 Ii luă pe toți de rînd.

Hîș, în coace, hîș în colo,
 Strigă'n urmă-î, fuga 'mpunge,
 Și tot fuge tot aleargă
 Cu nădejdea de-al ajunge.

Dar de ce maî tare fuge
 Uliul zboară tot maî tare.
 Svîrle cușma, cade 'n gîrlă,
 Dă s'o scoată, apa-î mare.

Ce să facă ? ce să facă !
 Se gătește, se desbracă
 Și se pune-acum se 'noate,
 Dar s'o prindă nu maî poate.
 Căci se vede cât a stat
 Pînă când s'a desbrăcat
 Gîrla n'a maî așteptat
 Ce tot curs'a ne 'ncetat.

Când se duce acum a casă
 Ud la cap, cu capul gol
 Cîniî sar și-î dau ocol.
 Unul vra să-î rupă haina
 Altu 'n capu-î vra să-î sară.
 Dă la dînșii cu ocară :

Nea *Piper!* Nea *Pătrunjel!*
 Ei n'ascultă nicî de fel.
 Ci 'ntruna'l hămăesc
 Și cu greu se liniștesc.

Dar așa precum e el
 Iată tocma 'și amintește
 Că piper și pătrunjel
 La mîncare trebuiește.

Haide 'ndată strigă cîniî
 Pe *Piper* și *Pătrunjel*.
 Pătrunjel cu coada scurtă
 Și la trup maî mititel.
 Iar Piper cu coada lungă,
 Cum e lupul de potaie.
 Luî piper îi taie coada
 Celuî-lalt picioru-î taie,
 Si le pune la bucate, cum nevasta i-a fost spus
 Dimineața când s'a dus.

Ca să scalde-acum copilui
 El s'apucă frumușel,

Si 'ntr'o albie întinzându-l
 Toarnă-odată peste el
 Clocotit, și-l opărește;
 Și cu gândul liniștit
 Dă de-o parte covățica
 Socotind c'a adormit.

Iar mălaiul vrînd acuma
 In coptor la copt să-l dea
 Face-o gaură de-asupra
 Si mi-l toarnă tot în ea.

Când nevasta vine sara
 Găsind totul isprăvit
 Și copilul opărit
 Iî păru eî reu de toate
 Dar mai mult îî părea refl
 Și plîngea după căciulă
 Și după copilul sefl.

— „Fugi de-aice-î zice ! Du-te,
 „Si 'nainte-mî nu mai sta
 „Mi-aî mîncat copilul... Du-te
 „Bagă-ți capul unde-va
 „Ca să-î facem îngropare,
 „Stiî că banî n'avem nemic!!”

- „D'apoî unde-așî merge ? zice.
 — „Unde stiî atâta-tî zic.

„Mergî la nașul popa....
 — „Bine.”

Zice el, și haî pornește
 Si se duce si tot dus e ;
 Să mai vină nicî gândește.

Unde-î ? Unde-î ? Sănătate!
 Unde șede, șede bine !
 Cercetează'n coace 'n colo,
 Mai întrebă de vecine,
 Nu-î.

Mergînd femeea însă
 Ca să-l cate 'n colo 'n sat
 II găsește 'n poarta popeî
 Stînd cu capu-acum băgat.

Cînd îl vede-așa femeea
 De necaz acum mai moartă
 Zice:

„Heî, de-aveaî căciulă,
 „Nu 'ncăpeaî cu capu 'n poartă!!..

Vezî chiar lucruri necrezute,
Poți dar crede tot de-a rîndul :
Căci minune-î tot ce este, orî nimica nu-î minune.

Maî tîrziu odată înse unuî om nevasta-î spune :
Că-un părinte-arhimandrit
Cuvios și prea smerit,
Cum făcea și cum dregea,
După apă când mergea,
Necheza la ea

STIU I NECHEAZĂ, *hAS 1L.*«

La un sat a fost odată,
Când a fost, o mănăstire
De călugări cari 'nfrînă
Păcătoasa lumei fire;
Iar la poarta mănăstirei
Se 'ntâmplase și-o fântână,
Cam departe și chiar multor
Le venea cam peste mîna.
Dar cărau de-arîndul apă
Maî ales din gospodine ;
Căci ziceau că-î bună tare
Și la multe prinde bine,
Și că face-așa isprave
Cum n'au fost prin alte veacuri
Vindecând și sterpiciunea
Și 'ntrecînd chiar orî-ce leacuri!
Cam ciudat, dar cîte 'n lume-s
Te maî duce parcă gîndul !

Omul, de, ca omu-î zice că el crede, dacă vrea,
Când nechează el la dînsa, să necheze atuncî și ea.

Și nevasta, când maî merse după apă pe-acolo
Și smeritul de părinte necheză iar : mi-ho-ho,
A făcut precum bărbatul i-a fost zis, în cât așa
Ia respuns și ea de 'ndată nechezîndu-î : mi-ha-ha !

Dar de'ndată ce-î respuse
Se schimbă cu totul treaba
Și vezu nevasta bine
Că nechezul nu-î degeaba:
Căci prea sfîntu-atunce vine
Și s'așază să-î vorbească;
Car pofți când-va 'ntr'o sară
Pe la dînsa să-î cetească...
Și vorbesc maî mult acolo,
Căci au stat de vorbă mult,
Dar eram departe tare,

N'avuî parte, zeu, s'ascult.
 Auzii ce-va din ele,
 Dar puține; bună oară
 Auzeam zicând femeea
 Că bărbatu-î dus la moară.

Iaca tot.

Se spune înse, că de 'ndată ce-a 'nserat
 S'a pornit și sfântul nostru după aer mai curat.

Dar mergând încet pe gândurî,
 Cugetând la nemurire
 Și la firea cea nespūsă
 Și ne atinsă de gândire,
 Care-a pus în om un suflet,
 Orî din focu-î o scânteie...
 Se trezi de-odată numaî
 Tocma 'n casă la femeie.

Iar în casă îasta, ceea,
 Tot au spus și-au tot vorbit
 Pân ce-ajunse vremea tocmai
 Cam pe-aproape de cetit.

Inse dracul ce păzește, bată-1 toaca necurat!
 Cum chiar poate d-voastră la vre-unul s'a 'ntîmplat
 Că muncești, ca vaî de tine,
 Ca să-ți easă treaba bine;
 Iar la dică,
 El ți-o strică !

Chiar așa și-atuncî. De-odată parcă dracul a venit
 S'auzi și-un glas pe-afară și la ușă-un bocănit:
 — „Heî deschide!

— „Cine-î ? - „Haide,

„Dă mai iute măî femeie !

Când femeea să deschidă popa strigă : nu, să stee :
 Ba-î cutare, ba-î cutare, ba că-î negru, ba-î bălțat,
 Ba la urmă nimerește sfântul nostru drept sub pat.

Dar ! Intră sub pat prea sfîntul
 Numaî cât ai fi. clipit j !
 Poate așa era, pe-atunce,
 La călugări rînduit.

Intră-apoi și omu'n casă
 Suduind la crucî din gură,
 Că și-a rupt la car un capăt
 Intr'un drac de teșitură.
 — „Ian dă-mî barda, măî femeie,
 „Niște pene-așî vra să bat,
 „Ca ș porni 'n spre ziuă iară...
 — „Barda, îea-ți-o că-î sub pat.

Când sub pat să cate barda,
 Hop că dă peste bardoîu :
 Cât ți-î popa, cu potcapic
 Și cu coșcogea bărboîu!

„Ian te uită ! ! Ce-î părinte
 „D'apoi cum de ți-a venit
 „Să te vîrî sub pat î Aîurea
 „Loc în casă n'aî găsit ?
 „N'aveaî laiî, n'aveaî scaun,
 „Nu sunt câte.... vaî de mine ?
 „Eșî în coace, la iveală,
 Să te văd la ochî maî bine.

„Plin de pene, uit'te-1 ! Parcă
 „Din adins fu pus la cale !
 „Orî supat găsișî că-î locul
 „Pentru cinstea dumitale ?
 „Nu-î cuvînt c'un altu 'n locu-mî,
 „Cum păîî eu pozna azi,
 „Ti-ar fi zis că-î estî de vină
 „Și că-î umbli cu pricazî,
 „Dar eu nu. Eu pot a-î spune...
 „Din potrivă 'mî pare bine,
 „Căcî venișî, părinte dragă,
 „Chîar la vreme-aicî la mine ;
 „N'am, mă crede, părintele,
 „Nicî o mână de făină.
 „M'am fost dus să macin, dară
 „Maî dăduî de-o șugubină :
 „Aninăî, rupseî-un capăt
 „Și veniî ne măcinat....
 „Și-acum, de, pe mîne gura
 „Cere musai de mîncat ! !
 „Cum te-aduse sfîntu-aice
 „Și cum n'aî nicî ce să faci,

„Nu ți-o fi cu supărare
 „Să-mî rîșneșî vr'o doi trei saci."

Așeză 'n sfîrșit pe sfîntul
 La rîșnit făină 'n tindă,
 Dar legîndu-1 cam în glumă,
 C'un odgon vîrtos de-o grindă.
 Și rîșni prea sfîntul pustnic
 Cugetînd la nemurire,
 Și la firea cea nespūsă
 Și neatinsă de gîndire,
 Care-a pus în om un suflet....
 Și i-a dat lui dar cuvîntul....
 Și gîndea, gîndea 'ntru una
 De-asuda gîndind prea sfîntu!.

Iar gătînd frumos rîșnitul,
 Omul, hai, cu bucurie
 La lăsat să meargă 'n pace,
 Maî poftîndu-1 să maî vie.

De-acolea 'n colo, zeu, nu știu,
 N'avea vreme, n'avea cînd,
 Căcî nevasta nu-1 maî vede
 Ca 'nainte nechezînd.

Iar târziu, hăt, tocma 'n urmă
 Nimerîndu-se a-1 vedea

Și văzînd că nu nechează,
Necheză la dînsul ea.

Dar el zice :

„Heî! Nechează,
„Căcî acuma știu pricina !
„Știu! Nechează, las ! ! Se vede
„Caî gătit acum făina ? !...

ȚIGANUL ȘIREȚ

Un țigan cucernic, cum cu toțiî sînt
Rușinos, cuminte, maî aproape sfînt,
Cam prin ne știință se 'ntîmplase o dată
De scăpase noaptea tocmaî 'ntr'o poiată.

Cum de probozire era gingaș tare
Și sfios sârmanul, ca o fată mare,
Că bani lingă dînsul chiar putea să șadă
N'ar fi întins el mîna, Doamne!., spre grămadă
De-ar fi fost pe-aproape cine-va să-l vadă !
Dar atuncî se vede tocmaî de 'ntîmplare
Nu era pe-aproape nimene de zare.

Gîștî era 'n poiată, și 'n **patul** maî sus
Erau curcî. Țiganul cînd colo s'a dus
Scoborînd desagii frumușel din spate,
Cum erau de-a rîndul curcele culcate,

Căutînd la ele începu să zică:

„Ce mai curcî frumoase. Doamne, mămulică!.

„Curcî colea hrănite și 'ngrășate bine !.

„Uite-te cum capul pleacă 'n jos spre mine!.

„Și mă tot ochesc, și mă tot chitesc

„Dar păcatul mare.

„Zeu că-î grasă curca !.. Hai să văd de ciudă

„Cît de grea să fie curca asta.... crudă?!..

Zise și 'n picioare se 'nnălță de-o dată

Și 'ntr'o clipă curca fost'a și luată,

Și'n desagă îute fosta grămădită,

Nicî mai socotită nicî mai cîntărită :

„Uit'te bat'o scîrba cum s'a scoborit

„In desag la mine, lucru negîndit!!...

„Haî de-aici mai bine, zeii, că mi-î cam frică

„Nu cum-va să vie cine-va să-mî zică

„Vr'un cuvînt obraznic, să mă cam brăzdeze

„Nu cum-va prin lume cinstea să-mî păteze."

Cum gîndit'a astfel n'a mai stat nisî cît

Dar, eșind, și-o gîscă apucă de gît

Și'n desagî-o puse și-și cătă de drum ;

Dar în gînd își zice : „Ce să fac de-acuma ?

„Dacă-o fi să 'ntrebe cine-va ? I-oiu zice :

„Ia făină pus'am în desagî.

Aice

„E de grîu ; la spate-î alt-fel de făină!

„Du-te'n treabă-ți bade ! Ce mai cați pricină?.

„Și de cați doar bine

„Chiar așa și vine :

„De nevoe-odată dacă n'ai făină

„Poți mînca prea bine carne de găină !

„Ș'una se mănîncă

„Ș'alta se mănîncă

„Ce mai vrei dar încă ? !

„De respuns, respund eu, cum li se cuvine

„Mă pricep eu ; isă nu mă prind pe mine!..

„Mi-î succesc eu lasă și mi-î învîrtesc

„Și-î îmbrobod lasă, cum nicî nu gîndesc!!

„Cătă ei pe dracul ? Sar pe capul meu ?...

„Sară ! Las să sară, c'apoî dracu-s eu !

Decî pre cînd în sine cam așa gîndește

Iat'un om de-odată, hop, îl si 'ntîlnește.

„Du-te 'ntreabă-ți bade, ce mai cați pricină?.

„In desag aice e... de grîu !!. făină !..."

Zice iutî țiganul

Singur, ne'ntrebat.

Omul de-a lui grabă,

Inse, minunat

Cum intrase 'n vorbă, cam pe ne-așteptate:

— „Bine-î zice, bine ! Dar colo la spate ?...

•— „Dec ! țiganul zice, făr'a prinde veste,

„In desag la spate altă gîscă este."

MOCANUL LA PASTÎ

Un mocan de cei ce nu știu
 Nicî ce-î lege, nicî ce-î post,
 Nimerit'a ni se spune
 Intr'o vreme, cînd a fost,
 Intr'un sat, prin postul mare,
 Inșă știți de Paști aproape,
 Cînd sînt deniî la biserici —
 Sfîntul aîer să-l îngroape. —
 A venit, a tras la gazdă
 La vr'o casă, unde-va,
 Unde chiar și găzduește
 Cîtă vreme 'n sat va sta.

Dar la gazdă stînd el, îată,
 Nu știu cum, dar știu c'află
 Că postesc, că nu mănîncă
 Și drept cîudă 'î întrebă :

Nu mănîncă de nevoe
Că n'au ce, orî n'au de unde

— „Ba postim de supărare,
„Bade, gazda îî respunde,
„Că jidanii făr de lege
„Chîar ca hoții aii sărit
„Și pe cruce cu fâlharii
„Pe Hristos l'au răstignit,
„I-au bătut prin palme cuie,
„Cu oțăt l'au adăpat
„I-au pătruns cu suliți coasta
„Și cu spini l'a 'ncununat....

- „Ian auzi, mocanul zice,
„S'a murit orî n'a murit?...
- „Ba murit, de cînd!! de-atunce,
„Parcă-a fost de suferit!!
- „Dar copii avea, femee ?
— „Da de unde ? ! Taci ce spuî?!..
- „Batăr bine că-î om singur,
„Asta-î chiar norocul luî....

Azî a fost de pildă vineri
Cînd mocanului i-au spus.
Vineri sara, deci, la aîer
Cine-a vrut apoi s'a dus.
Sîmbătă trecut'au iarăși,
Dar Duminică de noapte

Cum dormea mocanu-aude
Imprejuru-I numai șoapte.
Ce să fie?. Se ridică,
Vede 'n casă toți sculați,
Și cu gîndul cam de ducă,
Toți de-a rîndul îmbrăcați.

— „Unde mergeți ? Ce vă este ?...
— „Apoi unde, ce să fie,
„La biserică ne ducem,
„Căci acum Hristos învie.
— „O, ho, ho !!.. Halal de dînsul!!
„Măi ce bine-o să-î maî pară....
„Maî ales fiind și tînăr
„Chiar păcat era să moară."

După astea haî mocanul și cu gazda de 'npreună
La biserică cu toții'mers'au, decî, cu voie bună,
Și-ajungînd și eî s'așază și 'n biserică privesc
Pe la babe cum se'nchină, pe la dascăli cum cetesc,
Pînă cînd încep să vadă ba un prapur, ba fanare,
Ba un popă care-aprinsă duce 'n mîină-o luminare,
Și spre ușă toți se 'ndreaptă. Es afară se 'nbulzesc,
Dascălii și popa cîntă, apoi îată-î se opresc
Unde-va de-o parte afară și cetesc, cetesc vîrtos
Pînă cînd încep să cînte cum c'a înviat Hristos.

Auzînd așa mocanul,
Tot se 'nnalță să-l zărească
Iar un om de lingă dînsul

Cată îutî să-î povestească
Că Hristos e 'n ceriu acuma...

— „Bre dar bine s'a purtat!!
„Dar raspunde-mî învieta?
— „Invieat cu-adevărat! !.

In sfîrșit și slujba toată după asta s'a sfîrșit
Și-a plecat apoî și lumea și mocanul liniștit.

Cît a stat mocanul, nu știu,
Pe-acolo, dar cînd s'a dus
La de-aî seî la munte-acasă,
S'apucă și el de spus :

„Doamne, măî, în satuî cela
„Unde eu acum am fost,
„Am găsit pe toî sâtenii,
„Vaî de dînșii, puși la post,
„Că jidanii de pe-acolo
„Au fost prins pe-un om din sat
„L'au bătut și l'au ucisu-l,
„Inșă el a învieat
„încă am fost și eu de față
„Și-auziî cum au strigat
„Că Hristos atunce noaptea
„Di'ntre morți a învieat !
„Las că eîi cînd înviet'a,
„Nu știu cum de s'a făcut,
„Nu-l văzul, dar spus'au alțiî
„Dintre ceî ce l'au văzut!

„De-acum poate iar pe acolo
„Cînd va fi să merg vr'o dată
„însurat găsi-l voiui poate,
„Vr'un băiat avînd, vr'o fată....

După asta mai la anul Iată iarăși s'a 'ntîmplat
Că mocanul să se ducă pe la Paști în acel sat.
Și găsi pe oamenî iarăși așezați cu toî la post
Tocmai chiar cum îî găsise anul ccl-lalt cînd a fost.

— „Dar de ce postiți acuma,
„întrebă el cu mierare.
— „Ia postim că 'n astă vreme
„S'a 'ntîmplat un lucru mare,
„Care fie orî și cine
„Dintre oamenî, cine-ar fi,
„Dumne-ta chiar fii acela,
„Ar fi bine de-aî posti;
„Căcî jidanii fără de lege
„Ca și hoții ău sărit
„Si pe cruce cu tâlharii
„Pe Hristos l'au răstignit.
„I-au bătut prin palme cuie,
„Cu oțet l'au adăpat
„De-a murit împuns de suliți
„Si cu spini încununat....

Auzind așa mocanul stă pe gând nedumerit
 Și 'ndreptînd pe ochi căciula curmă vorba în sfîrșit:

„A murit din nou acuma ?!

„Si maî an a fost murit !

„Si-a 'nviat !

Acuma dară

..Pentru ce nu s'a păzit ? !...

LA DUMINECA MARE

Un cioban cu niște oameni
 S'a întîlnit din întâmplare
 Printr'un sat în ziua tocmai
 De Dumineca cea mare,
 Și 'ntrebându-I unde-anume
 Merg cu toți, atunce eî:
 — „La biserică ne ducem,"
 Ii răspund, „de poți și vreî
 „Haî și tu cu noi, căci astăzi
 „E frumos de tot! Să vezi
 „Ce frumos cetește popa,
 „Și cum toți pe frunze verzi
 „Și pe crengi de teiu s'așază
 „In genunchi... Ți-o spun cîstit,
 „De nu mergî acum, pe urmă
 „O să-ți pară reu cumplit."

„Haide," zice-atuncî ciobanul ;
 Și-a plecat cu cî, s'a dus
 La biserică, și 'ntocmai
 A găsit precum i-au spus:

Lume multă 'ngenunchiată
 Și cu capete plecate,
 Cât puteau cuprinde ochii
 Vedeai spate și iar spate.

— „Dar în nuntru ce se face ?
 „Spuneți, bre, să știu și eu."
 — „Fă și tu ce-or face alții,
 „Nu-î vr'un lucru așa de greii.'

•— „Bine," zise-atuncî ciobanul,
 In biserică-a intrat
 Și cu 'ncetul printre-oamenî
 In genunchi s'a tupilat.

Dar un om văzînd pe gātu-î
 Cucuîet un bîet negel
 I-a venit un gust, se vede,
 Și î-a tras o sfîrlă 'n el.

„Bravo," zice atuncî ciobanul,
 Socotînd 'n gîndul seu :
 „El mî-a dat... acuma rîndul
 „Mî-a venit să-î dau și eu.

Deci, de-odată se ridică,
 Mîna 'ncet își pregătește

Și pe cel ce-î sta din față
 Drept în ceafă mi-l lovește.

Cel din față cu piciorul
 îndărăt isbește într'însul,
 El, la rîndu-î, cu piciorul
 Dă 'n celalt de după dînsul.

Cel din urmă-acum de chică
 Mi-l apucă cu mînie;
 El de păr pe cel din față
 Mi-l înșfacă să mi-l ție,
 Și 'ncleștațî așa de plete
 Se ridică 'n sus tus-treî
 Și se 'ntind...

Apoi și alții
 Intr'o clipă vin la ei,
 Ca pe cel din urmă-acuma
 Să-l ajute.

Alții iar
 Se reped, pe cel din față
 Ca să-l scape din amar.
 Iar ciobanul numai singur
 Cu mulțimea se muncește,
 Și de-abîa se mai aude
 Câte-odată cum icnește.

Deci grămada crește groaznic.
 Uniî zac pe jos călcați ;
 Alții înse pe de-margenî
 De mînie 'nfierbîntați

Cam brățiș cuprind grămada,
 Și cu umăru 'mpingînd
 Tot încet o scot-afară
 Usa 'n urmă-î închizînd.

Iar afară-apoi, în tihnă,
 Nu știu cum s'a isprăvit,
 Căcî ciobanul drept la stîină
 Intr'un suflet a fugit
 Asudat, cu ceafa roșă
 Și cu părul reu sburlit.

— „Iaca, bre, c'am fost acuma,
 „Și-am văzut cu ochii mei
 „Pe Dumineca cea mare.”
 Spune dînsul la ai seî.

— „Aî văzut'o? Unde dracul ? !..
 — „Ia la satul cel din jos
 „La biserica de-acolo...
 — „Heî, ș'apoi... a fost frumos?

— „De! De fost a fost el, lasă,
 „La 'nceput maî frumușel,
 „Pînă când ajunse slujba
 „Pe colo pe la negel....
 „Dar de-acolo 'ncoace mie
 „Nu'mî păru frumos de fel.

ȚIGANUL SI SFINȚII

1

Un țigan prin ce minune
 Nu știu cum de s'a 'ntîmplat
 Niște lapte-acru-odată
 Pintr'un post a căpătat.
 Și pe dată plin de fală
 Orî cu cine se 'ntîlnea
 Numaî tot de lapte acru
 Vorba veșnic întorcea,
 Și cu minele la spate
 Și cu nasul sus în vînt
 Cum mergea.., jura o lume
 Că n'atinge de pămînt!
 Chîar și-acasă cu femeea
 Și copiii se purtă
 Ca un Pașă cu supușii —
 Toată ziua-î tot certă.

Dascălii și popa înse,
 Ca să-î facă, zice-un bine

Spun că 'n casă pe la posturi
 Lapte acru nu se ține.
 Ci 'n biserică se-l pună
 Pe țigan îl sfătuesc ;
 Și țiganul și țiganca
 Îi ascultă, căci gîndesc:

„In biserică de șede
 „Orî-ce lucru se sfințește
 „Iară laptele... nicî vorbă,
 „Negreșit că și sporește.

„Zeu că-î lucru minunat;
 „Ce de-a sfințî se află-aice,
 „La biserica din sat,
 „Cînd pe lapte toți s'or pune
 „Ni-1 sfințesc și răssfințesc
 „Și ni-1 fac ca 'mpărtășala....
 „Ba și... poate-1 maî sporesc!"

Chiar și noaptea tot la lapte
 Se gîndiau cît va spori,
 Și la sfințî că sînt de treabă
 Și cu ce li-ar mulțami.
 Ba intrase chiar în grijă
 Că va crește-așa de tare
 Că vor fi siliți să-1 mute
 In vr'o puțină maî mare.

Dascălii și popa, înse,
 Se purtară maî cu minte,
 N'așteptară să-1 maî mute
 Ci-1 luară maî nainte.
 Iar ca nu cum-va să fie
 Vr'un prepus de furătură
 Ei aii uns frumos cu lapte
 Pe toți sfinții pe la gură.
 Și cînd merge apoi țiganul
 Dimineața cum se scoală
 Îl apucă amețala...
 Văzînd putina că-î goală.

Cată 'ncolo, cată 'n coace
 Tot la puțină privește
 Mâna 'n cap de cîudă-și pune
 Și din gură nicî crîcnește.
 Iar cîtînd apoi și 'n lături,
 Sperieat la cătătură,
 Hop, zărește-acum și sfinții
 Unși cu lapte pe la gură.

„Aferim de bafta voastră !"
 Zice el. „Ce mișelie !
 „Sfinții să se 'nfrupte 'n posturi!
 „Doamne cîtă lăcomie!
 „Ș'apoi încă de cei tineri
 „Zi că-s minte de copii,...
 „Dar tu sfinte Nicolae,
 „Om bătrîn așa să fii ?!

„Te-așezași colea la lapte,...
 „Dară spune-mî, aoleu,
 „Nu te rușinași de lume ? !..
 „Frică n'aî de Dumnezeu ?!..
 „Spune, zeu, frumos îți șede ?
 „Orî mai ești precum eraî
 „Sfînt de treabă și cu minte?
 „Spune sfinte Nicolaî !.
 „Maî copil de cît cei tineri,
 „Lacom fără de măsură,
 „Om bătrîn îți șede bine
 „Uns cu lapte pe la gură ?
 „Mă gîndeam și eii colivă
 „Să vă fac... metănî se bat,
 „Dar de-acuma de la mine
 „Liftiriea v'aî mîncat.
 „La Biserica de-aice
 „Nu maî vin cît oî trăi
 „Prin meleagurile astea
 „Lasă, sfinți oîu maî găsi...
 „Și de lapte ca de lapte,
 „Dar maî mult mi-î de rușine
 „C'o să rîdă lumea toată
 „Cînd s'o oblici de mine.
 „Cioară proastă o să-mî tot zică,
 „Cap pustiu, ne socotit
 „Dracul mă 'ndemnă pe mine
 „Să pun lapte la sfințit?!..
 „De ! Maî eși de-acum prin lume
 „Parcă văd cum toți romîniî
 „Imprejuru-mî să mă latre

[
;

„Se vor strînge ca și câinii,
 „Parcă-î văd pe toți grămadă
 „Fluerînd și tîuihoind...
 „Eî! Atuncî s'o ieî la fugă,
 „Orî să stai să-î vezî rîzînd."

Cum așa vorbind țiganul,
 Luînd putina pornește
 Dar pornind el, ochi 'n urmă
 Inc'odată maî rotește
 Și-î cam pare, de mînie
 Ne greșit, așa un fel
 Ca și cum, de pildă, sfinții
 S'ar uita cu toți la el.

„De ! Mă rog! Destul le zice.
 „Ce vă maî uitați la mine,
 „Ce-ați văzut?! Pe Scaraschi ?
 „Nici măcar n'aveți rușine !
 „Putina-î a mea, ce dracul!
 „Am s'o îeau ce vă holbați ?!
 „Orî ș'aceasta vreți acuma
 „Să mi-o roadeți? !. Maî răbdați!

DRACUL SI BABA

Dracu-și puse-odată 'n minte
Casa unui om să strice,
Căci avea pe dînsul cîudă
Că-l vedea trăind ferice,
Și făcu drăciî mulțime,
Câte'n minte î-aîi venit :
Dar zadarnic, căci cu ele
Dorul nu si-a isbîndit.

Dar odată-umblînd el dracul
Bleg, turtit de supărat,
Nu știu cum, din întîmplare
Peste-o babă 'n drum a dat.

—„Ce maî faci ? î zice baba.
—„De! Și eu ca un bîet drac,
„Tot mă sbucîum zi și noapte
„Și nimic nu pot să fac.

TU. D. SPERANTIA

—„Ce să faci ?
—„Auzi ce zice !
„Ce să fac!!.. Maî bine lasă,
„Că muncesc de-atîta vreme
„Și nu pot să stric o casă !
„Vreau să fac pe niște oameni
„Tineri să trăiască reî
„Și nu pot!...

—„Nu poți atîta?!..
„Aferim de capul teu !!...
„Apoi dar colo pe muche
„Du-te 'n staniște și ragî
„Ca o vacă,... dacă 'n stare
„Nicî atît nu ești să faci!...

„Papuci galbeni dacă-mî cumperi
„Eu te fac să isbîndești
„Ș'apoi încă 'n scurtă vreme
„Precum nicî nu te gîndești.

—„Poți tu face ?!..
—Se întelege !..
„Și mă prind, jupîne drace,
„Papuci galbeni să nu-mî cumperi
„Pînă slujba nuî-oîu face.

-„Apoi fă, dar, zice dracul
„Că papuci îți cumpăr eu.

— „Las că face baba!.. Face
„Să te prindă muștereu.

Apoi omul unde șede
Dracul după ce i-a spus
Și pe nume cum îl chîamă,
Baba haîde s'a și dus ;
Și-ajungînd la om a casă
Fără vorbă-a și intrat,
Și-a găsit femeea numaî
Frămîntînd un aluat.

— „Ce-î, mătușă?
„Reu drăguță!
„Uit'te-afară vremuește
„Și mi-î frig....
— „Poftim la mine..
„Stăi la sobă, te 'ncălzește....
— „Bogdaproste, măîculiță!
„Ah! ce suflet dulce ai!...
„Suflete de-acestea, maîcă,
„Zboară chîar de-a dreptu 'n raîii
„Dar păcat ! Păcat, puicuță,"
Zice baba lăcrămînd
Și ștergîndu-și ca o hoată
Ochiî și mereu oftînd.

— „Dar de ce-î păcat, mătușă !..."
— „Ia-'î păcat, drăguța mea!
„Drept îți spun, că pentru tine,
„Zeiî m'așî face de-asî putea

„Val-vîrtej în orî-ce parte,
„Pe jăratec a-șî călca,
„Ca să-ți intru 'n voe numaî
„Lumea 'ntreagă-așî răsturna.
„Dar bărbatul teu...
— „Ce face ?
— „De ! Mi-î martur Dumnezeu
„Că el șede și petrece
„Cu v'o trei în locul teu!....
„S'a ales un reu de frunte,
„Lumea 'ntreagă te jelește,
„Iar tu crezî, sărmană fată,
„Că el încă te iubește

Astfel zise și de-acestea
Baba multe-î înșiră,
Iar femeea de mîerare
Frămîntatul își lasă
Și 'ntristată de-așa veste
Nicî o vorbă nu scotea
Ci ca ceara 'ngălbenită
Vărsa lacrămî și plîngea.

Baba, înse, ca păcatul,
Pe furiș s'alătură
De covată cu făină,
Mîna 'n nuntru 'și împlîntă
Ș'apoi mîna, de făină,
Pe femee 'nctet a pus
Și pe spate-un semn de mînă
I-a făcut. Apoi s'a dus. •

La bărbat întins se duse
 Și la scaun îl găsi,
 Căci casap era cu breasla.
 Și se puse-a-î povesti,
 Că umblînd cătînd pomană
 De 'ntîmplare-ar fi trecut
 Prin cutare loc anume
 Și pomană-ar fi cerut:

„Dar din casă-un tînăr, maică,
 „Zice baba, m'a 'nterit
 „De-acold... Și prin fereastră
 „Eu pe tînăr l'am zărit
 „Cum ședea cu-o tinerică,
 „Și ce dulce-î măi vorbea !!..
 „Și cu mîna pe la spate
 „Ia așa... mi-o cuprindea !..

„Dară, spune-a cui e vina
 „Tinerete parcă nu-s !!..
 „Dacă-î inimă și-î lume,
 „Ce să-î faci?! M'am ca măi dus/'

Dar precum de-a fir a părul
 Casa locul îi spusese
 Făr de multă vorbă omul
 După spusa-î înțelese
 Că-î a lui acea femeie;
 Și strîngînd din pumnî vîrtos

Ca o fieară se repede
 In spre casă-î mînios:

„Vai! Vieață amărîtă !
 Zice dînsul necăjit,
 „Căci de miî de orî măi bine
 „Ca să mor așî fi voit,
 „De cît lucruri... ah ! de-acestea
 „Ce mă pierd, mă otrăvesc
 „S'aud eu... Ah! mă sfășie,
 „Mor, turbez, înnebunesc!..

Iar femeea supărată
 Ca și dînsul aștepta
 Ca să vină să-l întrebe
 De-î frumos cum se purta,
 vȘi văzîndu-l că chiar vine
 Mînios și încruntat
 Cîte baba-î tocămise
 Toate drepte le-a luat,
 Și 'ncepu cu reu la dînsul,
 Cum în casă-a și intrat.

Dar gîndînd la babă omul
 Și la cîte-î povesti,
 Căutînd în spre femeie.
 Semnul mînei cînd zări
 Apucînd cuțitu 'ndată
 Drept în pieptu-î l'împlîntă,
 Și de 'ndată după dînsa
 Si el vieata si-o scurtă.

Si-amîndoi scâldați în sînge
 Jos în casă-au și rămas,
 Omul cu cuțitu 'n mîină
 Plin de sînge cum a tras.

Iar de-atîta grozăvie
 Dracul chîiar s'a sperieat
 Si de-atuncî si el de babă
 Nu s'a maî apropiat

„Drac sunt eu, îșî zice dracul,
 „Dară baba-î.... vaî, minune..!
 „Cît de rea-î și prefăcută.
 „Dintr'o vorbă te răpune.

„De-așî scăpa, barîm, *zeu*, teafăr !
 „Căcî pe cît o văd de hoată!...
 „Cine știe ce 'nvîrtește
 „Si 'mî trînteste-o boroboată!...

Iară cînd papucii baba
 A venit ca să și-î iea
 Dracu-î puse 'ntr'o prăjină
 De departe să i-î dea.

POPA LA RAIU

Intr'un sat era odată
 Un flăcău glumeț, poznaș.
 • Dar în sat era ș'un popă
 Zurbagiu și hărțagaș,
 Care-adesa cu boerul
 Cel din sat se cîondănea
 Și-î făcea neajunsuri multe.

Deci boerul se gîndea
 Vr'un prilej asupra popei
 Să-șî desfoaie dc-ar găsi,
 S'auzind de unii altiî
 De flăcău, se socoti
 Si-l chemă la el si-î zise:

— „Maî Ioane, aud de toți
 „Că faci multe bazaconii

„Și iznoave... Spune-mî poți
„Ca să-mî faci si mie-o treabă ?

„Daca vreî și de te-apucî
„C'un bacșiș frumos te capeți.
„Uit'te voiu ca să-mî aducî,
„Intr'un chip cum-va, pe popa.
„Numai cată să nu știe
„Unde merge. Voîu să rîdem.
„Haîde, spune!.

—„Bine, fie,"

Zise dînsul și se prinse,
Ș'apoî banî de-ajuns luă
Și spunînd că pe la noapte
Să-l aștepte, chîiar plecă.

Ce-a făcut el toată ziua,
Unde-a fost și ce-a lucrat
Știe singur. Inse noaptea
La biserica din sat
C'un sac plin de racî se 'ntoarse.
Apoî racîi toți de rînd
Îf luă din sac și 'n spate
Luminări la toți lipind
Le-a aprins. Ș'apoî lăsîndu-î
Prin biserică să meargă
El pornește, tot o fugă,
La un dascăl iutî aleargă
Si strigînd la usă-î zice:

—„Haîde iute c'a venit
„Dumnezeu c'un cîrd de îngeri
„Luminați... ș'așa slăvit...
„Că ș'acum de frică tremur
„De când fața le-am zărit!"

—„Dară unde-î, îl întrebă,
—„La biserica din sat,
„Du-te 'ngrabă că v'așteaptă
„Că nu-î vreme doar de stat."

Bietul dascăl ce să facă ?

Mort de frică, spăimîntat
Hai la popa și-l vestește.

Popa zice:

—„Hai și tu.

—„Ba!... Ba, nu, părinte dragă,
„Du-te singur, zeii, te du,"
Zice-atunce bietul dascăl,
„Vrai să dau de vi'un păcat ? !...
„Dumnezeu mai știî ce-î vine,
„Hop, mă pune la cîntat!!.
„Glasu 'ntâîu pe *podobic*
„Știî că bine nu-1 prea pot
„Iar să cînt *pe /icniat/hie*
„Am uitat acum de tot...

—„Hai să merg și eti părinte
„Ca să văd pe Dumnezeu.
Zice-apoî și preoteasa.

—„Ce vorbești tu ? ! Unde-s eu ?

„Nu se poate/' zice popa.
 —„Zei, părinte tarc-ași vrea....
 „Mi-ași lua colo capela
 „Malacov și fermenea...
 —„Nu, nu, nu! Mi-e frică, soro,
 „Să n'o paț cu Dumnezeu...
 „Poate-î pari că ești bătrână...
 „Ori prea tânără, știu eii...
 „Prea urită... prea frumoasă...
 „Nu se poate. Nu se poate
 „Lasă. Lasă, șezi a casă!
 „Că ce vrei?... De !.. ești femeie,
 „Ești... să-ți spun, mai păcătoasă !
 ..Nu se poate!"

După asta

Popa singur a plecat
 La biserică de-a dreptul.
 Dar colo când a intrat,
 Chir-Ion ședea 'n picioare
 Și 'n odăjdii îmbrăcat,
 La altar între icoane
 Și pe popă când văzii
 începu, cu glas, să zică:

„Astă-zî voea-mî se făcu,
 „Căci în cort și tu cu dreptii
 „Ceî din veacuri fi-vei pus!!
 „Haide 'n sac degrabă! Intră
 „Caî să mergî la ceruri sus."

Tremurînd de frică popa,
 Ne 'ncetat se tot plecă,
 Ș'ascultînd porunca-î zice:
 „Doamne, fie voea ta."

Apucînd cu mîna sacul
 Intră popa 'n el frumos
 Iar Ion îl iea cu totul
 Și-l ridică iuti de jos
 Și la curte 'ntins se duce,
 După cum a fost vorbit
 Cu boerul, care-acuma
 Din adins a fost poftit
 Rude multe și prieteni
 Ca să ridă, fără a ști
 Nimeni altul de cît dînsul
 Și flăcăul ce va fi.

Deci Ion intrînd cu popa,
 Cum erau cu toții strînșî.
 Si boerul si cocoana
 Și ceî-lalți atîția inși,
 In picioare drept îl pune
 Ș'apoî zice liniștit:

—„Spune-acuma ce păcate
 „Mi-aî făcut cît ai trăit;
 „Căci acum în raîu cu sfinții
 „Aî ajuns cu trup cu tot.

ANECDOTE POPULARE

„Și gusta-vei ori-ce bunuri
„Ce pe-aiure-a fi nu pot.

Iară popa, haî, de-a rîndul,
Cîte 'n viața-a fost făcut
De la suflet spune totul
De demult de prin trecut,
Și tușind la urmă 'nchee:

—Doamne... rog să fîu ertat
—„Dar de ce?..

—„De ce., de, Doamne.

—„Ești puternic... îndurat...
„Și te rog...

—„Dar ce-î?!.

—„Prea sfînte...

„Ia... cocoana cea din sat...
„N'ar fi fost să maî ajungă...
„Mă rog... Doamne-ți cer ertare
„Căci sînt om..., Și dînsa... bat'o...
„M'a 'nfruptat... din întîmplare.

—„Fiî ertat," Ion îi zice,
(Trage sacu 'ncețișor),
„Dar de-acuma,... de, Părinte,
„Cum-or zice Dumnealor ! . ."

In sfîrșit remase popa
Cu toți sfinții în Sion
Iar cocoana... fericită
De isprava lui Ion.

UNGURUL CU ȘAUA

Ungurul s'a dus odată
La un târg și-a cumpărat
Și untură și slănină
Ș'alte lucruri de mîncat
Și nevestei lui un șal,
Și 'n desagi le puse toate
Jar desagii sus pe cal.

Iară după târguit,
Cum acasă-acum mergea,
Vr'un pahar voind să bea,
Și fiind și cam grăbit,
Ca să nu 'ntîrzie tare,
Face cinstea de călare
Și cinstește, tot cinstește
Cu paharul îndesește,
Cu curaj, colea vîrtos

Și se 'ntrece
 Cu vr'o zece
 El călare, eî pe jos.

Vinul înse, cum se știe,
 Obiceiul ca să-șî ție,
 Ce-a făcut și ce-a lucrat,
 Tot la cap i s'a urcat,
 Ș'ajungînd acolo sus
 Il făcu s'adoarmă dus.

Iară cînd dormea mai bine
 Vr'un prieten, nu știu cine,
 Mi-l luă, pe cît socot,
 De pe cal cu șea cu tot
 Și cu 'ncetul jos îl puse,
 Luă calul și se duse,
 Făr o vorbă chîar a-î zice
 Ca doar somnul să nu-î strice,

Și el bietul tot dormi
 Liniștit, se hodini
 Și visă și răsvisă
 Pe cît capu-l mai lăsă
 Până cînd se deșteptă

Dară cînd la deșteptare,
 Cum știea că e călare,
 Numaî șaua și-o văzu

Iar desagii și calul nu
 Zice 'n gîndu-î cu mîerare :

„Orî sînt Ianuș orî nu sînt!
 „Nu pricep ca din pămînt!

„De sînt Ianuș perduî calul,
 „Și desagii și cu șalul!
 „Iar de nu-s, pre legea mea,
 „Mă făcui si eu c'o sea!!...

RUSUL LA TIRG

La un târg odată-un rus
Niște boi să vînză-a dus,
Și 'ntrebat de-un oare-care
De-î sînt boii de vînzare .
El răspunde 'n data mare:

—„Se 'nțelege, vrem vîndut!
„Pentru ce să mai ținut ? !
„Eu de dînșii săturat!
„Că la mine cît el stat
„Sufletul de-ajuns mîncat!

„Cît eii tras cu dînșii, las !
„Las și alții să mai tras.

—„Vra să zică nu-s bunî boii ?
II întreabă omu 'ndată

—„Ba el bun, răspunde rusul,
„Bată-l scîrba lui s'o bată ;
„Că el parcă vinovat
„Cînd eu prost și cumpărat
„Și parale mult turnat....

„Că eu dat la bani, săracul!
„Si colo... el bun ca dracul !

Omu-aci, cătînd la ei,
Zice:

„Tare-s mititei!
—„Mititel, răspunde rusul,
„Că nicî piele mult n'avut
„Unde mare să crescut!

„Dar măcar că nu-î prea mare
„El batrin, batrina tare !

—„Da! Bătrînî, mai zice omul,
„N'afl nicî dinți cu ce mînca.
—„O! ho, ho! răspunde rusul,
„Ba mîncat și pe mată !

„Mititel dar la mîncare
„El mîncat ca unul mare !

„Și'ncă el mai iuți mâncat

„Că el nici nu mestecat.

„Ce urfîi sînt ! zice omul,

„Slabî, uscați, subțiri la gît,

„ „N'au nici carne, nici de fel!..

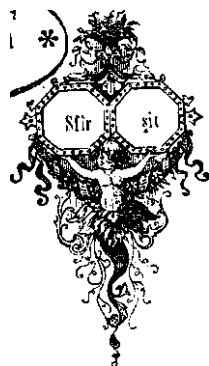
„Hei! Urît! Oftează rusul:

„Dumneta fi mai urît,

„Dacă fi bolnav ca el.

TABLA DE MATERIE

	PA O.		PAG.
Țiganul la Stîină	1	Rusul la 'iruîh''V	76
Lună orî Soare	5	Taci și zi cu-î Irmilie	78
„Săua și Țiganul	7	Căprarul și Jidanul	» 2
Lupul și Oerul	11	Copiii Țiganului	84
Calendarul Pope!	13	L'ai făcut de ris săracul	86
Oameni Nați	17	Vulpea Jidanului	90
Ovreiul Lovit	26	Țiganul Cinstit	97
Baba și Popa	29	Sîrbul și Plătica	100
Raciî Boerului	32	Țiganul Cloșcă	102
Țiganul la Pește	86	Hamalul în gazdă	108
Ion la Featru	41	Țiganul Călare	110
Cizme de 'mprumut....	44	Slănină de Probă	114
Țiganul la plug	46	Două palme cinci copeici	118
Pocăința Bețivului	48	Fac ce-a făcut Tata	120
Poclonul Țiganilor	50	Țiganul la pepeni verzî	124
Porcarul și Boerul	55	Țiganul și ursoaica	126
Ce măgar !	57	Socrii și ginerile	128
Sfînt-I>m	59	Țiganul cu Rusul	134
Buzatul la Biserică	62	Taci femece ce menești!	137
S'a turcitu-se băiatul	66	Unde este turmă păgubi	138
Zi c'ai fript!	68	Pușca Jidanului	141
Jidanul călare	71	Cucul Țiganului	144

ȚA U.	P A G .
	Țigaul Gospodar. 225
Sărbătoare Țigănească . . . 151	. . . 228
	Țiganul la Cumătrul 233

	. 166
	Știu !. Nechează. las ! 256
	. . . 263
	. 174
	Mocanul la I'aști. 267
Țiganul la Mănăstire 185	Ciobanul la Dumineca Mare 273
Țiganul și Tipicul 201	Dracul și Baba 782
Ciobanul la Biserică. 210	
Popa și Pungașul. 217	. . . 299
. 221	

(* ACADEMIEI